

ทักษะการสื่อสารการปรับตัวด้านวัฒนธรรมกับความสุขของคนญี่ปุ่น
ที่เข้ามาพำนักระยะยาวในประเทศไทย

สกุลเนตร สัจวรรณ

TNI

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต

บัณฑิตวิทยาลัย สาขาวิชาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น

สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

ปีการศึกษา 2561

THE COMMUNICATION AND CULTURAL ADAPTAION ABILITY WITH HAPPINESS OF
LONG-STAY JAPANESE

Sakulnate Sungworn

A Team Paper Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Business Administration Program

in Japanese Business Administration

Graduate School

Thai-Nichi Institute of Technology

Academic Year 2018

หัวข้อสารนิพนธ์

ทักษะการสื่อสารการปรับตัวด้านวัฒนธรรมกับความสุขของ
คนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาวในประเทศไทย

โดย

สกุลเนตร สังวรรณ

สาขาวิชา

บริหารธุรกิจญี่ปุ่น

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

ดร. บุญญาดา นาสมบูรณ์

บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็น
ส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญามหาบัณฑิต

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร. พิชิต สุขเจริญพงษ์)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

คณะกรรมการสอบสารนิพนธ์

..... ประธานกรรมการ

(ดร. สุรสิทธิ์ อุดมธนาวงศ์)

..... กรรมการ

(ดร. เอิบ พงษ์ทอง)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

(ดร. บุญญาดา นาสมบูรณ์)

สกุลเนตร สังวรณ : ทักษะการสื่อสารการปรับตัวด้านวัฒนธรรมกับความสุขของคน
ญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาวในประเทศไทย. อาจารย์ที่ปรึกษา : ดร.บุญญาดา
นาสมบูรณ์, 103 หน้า

การศึกษาทักษะการสื่อสารการปรับตัวด้านวัฒนธรรมกับความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาวในประเทศไทย มีวัตถุประสงค์ 1.เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวทางวัฒนธรรมกับความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว 2.เพื่อเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารที่แตกต่างกันส่งผลกับความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว โดยการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่าง 428 ตัวอย่างในประเทศไทย จากคนญี่ปุ่นอาศัยอยู่หรือทำงาน โดยใช้วิธีการสุ่มตามความสะดวก เก็บข้อมูลแบบสอบถาม คนญี่ปุ่นที่ไปร่วมกิจกรรมตามสมาคมต่าง ๆ และทางอินเทอร์เน็ต และ นำข้อมูลมาวิเคราะห์โดยการหาค่าแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยกลุ่มตัวอย่าง การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และ การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชายชาวญี่ปุ่น ที่มีอายุระหว่าง 36-46 ปี สถานภาพโสด อาชีพ เป็นคนทำงาน ทักษะการสื่อสารในการพูด ฟัง อ่าน-เขียน ภาษาไทย และภาษาอังกฤษได้ในระดับต่ำ ลักษณะที่พำนักระยะยาวที่ประเทศญี่ปุ่นเป็นบ้านเดี่ยว และ ในประเทศไทยเป็นคอนโดมิเนียม การถือครองกรรมสิทธิ์ที่พำนักระยะยาวในประเทศไทยเป็นลักษณะการเช่าอยู่ ระยะเวลาในการพำนักในประเทศไทยจะเกิน 1 ปีขึ้นไป เหตุผลที่เลือกมาพำนักระยะยาวเพราะค่าครองชีพที่ถูก และสถานที่ต้องการพำนักระยะยาว จะเป็นสถานที่ใกล้กับคมนาคมที่สะดวกในการเดินทาง

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญในการปรับตัว ทั้ง 8 ด้าน และด้านสุขภาพเป็นอันดับ1 ($\bar{X}=3.77$) รองลงมาคือ ด้านบ้านเรือน ($\bar{X}=3.75$) และ ด้านอาหาร($\bar{X}=3.66$)

กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตและมีความสุขเป็นอันดับ1คือHappy body($\bar{X}=3.86$) รองลงมาคือ Happy Relax($\bar{X}=3.79$) และ Happy Brain ($\bar{X}=3.60$) ตามลำดับ

กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ สถานภาพ และ ความสามารถในการพูด ฟัง อ่าน - เขียน ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ อาชีพ ลักษณะที่พำนักประเทศญี่ปุ่นและประเทศไทย การถือครองกรรมสิทธิ์ระยะเวลา เหตุผลที่เลือกมาพำนักระยะยาวและสถานที่ต้องการพำนักระยะยาวด้วยเหตุผลที่แตกต่างกันมีผลต่อความสุขที่มาพำนักระยะยาวแตกต่างกัน

บัณฑิตวิทยาลัย

สาขาวิชา บริหารธุรกิจญี่ปุ่น

ปีการศึกษา 2561

ลายมือชื่อนักศึกษา

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา

SAKULNATE SUNGWORN : THE COMMUNICATION AND CULTURAL
ADAPTAION ABILITY WITH HAPPINESS OF LONG-STAY JAPANESE.
ADVISOR : DR. BOONYADA NASOMBOON, 103 PP.

The study of the communication and cultural adaptation ability with happiness of long-stay Japanese. is intended to 1. Study the relationship between social and cultural adjustment and the happiness of Japanese people staying long-term. 2. Comparison of communication ability could effect the happiness of long stay Japanese. The sample group are from 428 samples in Thailand where Japanese people live or work in. Thus, an online questionnaire and random convenient questionnaire was carried out with Japanese who participated in associations activities. The sampling data was analyzed using Frequency Distribution, Percentage, Mean, Standard Deviation, Independent Sample T-Test, One-Way Analysis of Variance and Pearson's Correlation Coefficient Analysis.

Most respondents are working Japanese male aged between 36-46 years old with single status. The sample has little ability to speak and listen to Thai. On the other hand, the ability to speak and listen to English is well, but little skill in reading and writing both of Thai and English. The respondents mostly lived in single-family houses in Japan, but live in condominiums which have ownerships of leasehold over 1 year. Additionally, the reason for choosing for long-term stay is the cheaper cost of living. While the place where the respondents want to stay is close to transportations and convenient to travel around.

The research found that the sample group emphasized on the adjustment of 8 aspects, and health was first ($\bar{X}= 3.77$), followed by housing ($\bar{X}= 3.75$), food ($\bar{X}= 3.66$).

Furthermore, the sample group prioritize the quality of life and happiness as no.1, Happy Body ($\bar{X}= 3.86$), followed by Happy Relax ($\bar{X}= 3.79$) Happy Family ($\bar{X}=3.46$)

To conclude the samples with different age, status, Thai-English language ability, occupation, type of long-term stay in Japan and Thai, type of long-term stay, long-term residency ownership, duration of living, reason to live long-term, and places to stay in long-term affected the decision in choosing to stay long-term differently.

Graduate School

Student's Signature

Field of Study Business Japanese

Advisor's Signature.....

Academic Year 2018

กิตติกรรมประกาศ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาอย่างสูงจาก ดร.บุญญาดา นาสมบูรณ์ อาจารย์ที่ปรึกษาที่คอยให้คำปรึกษา ชี้แนะแนวทาง ตรวจสอบ แก้ไข และให้ข้อความคิดเห็นที่มีประโยชน์ในการจัดทำสารนิพนธ์ รวมถึงคณะอาจารย์หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจญี่ปุ่นที่ได้ให้ความรู้ ประสิทธิ์ประสาทวิชา ที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้และเชื่อมโยงในการทำสารนิพนธ์ครั้งนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูง ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณกลุ่มตัวอย่างที่ได้กรุณาเสียสละเวลาในการตอบแบบสอบถามเพื่อดำเนินการวิจัย ซึ่งเป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการจัดทำสารนิพนธ์ครั้งนี้

ขอขอบคุณกัลยามิตรที่คอยช่วยเหลือ สนับสนุน ให้กำลังใจ คำแนะนำ และมีส่วนร่วมในการทำให้สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จไปได้ด้วยดี

ขอขอบพระคุณบิดา มารดา และบุคคลในครอบครัวที่ให้คำแนะนำ ส่งเสริมการศึกษา การเอาใจใส่ การดูแลทั้งด้านกำลังใจและกำลังกาย อีกทั้งยังคอยรับฟัง ชี้แนะแนวทาง และให้ความช่วยเหลือสนับสนุนเสมอมา ทำให้ผู้วิจัยสามารถจัดทำวิทยานิพนธ์นี้ สำเร็จลุล่วงได้ดี

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยหวังว่าการศึกษาค้นคว้าฉบับนี้จะเป็นประโยชน์สำหรับผู้ที่สนใจ เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการอ้างอิงหรือประกอบความรู้ในอนาคต หากมีข้อผิดพลาดหรือข้อมูลไม่สมบูรณ์ประการใด ผู้วิจัยขออภัยอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

สกุลเนตร สังวรณ์

TNI

TAHITI - NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง	ญ
สารบัญรูป	ฎ
 บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	4
สมมติฐานของการวิจัย	4
ขอบเขตของการวิจัย	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
กรอบแนวคิดของการวิจัย	8
 2 หลักการพื้นฐาน เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
หลักการพื้นฐาน	9
แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวแบบพำนักระยะยาว	9
แนวคิดด้านการปรับตัวทางวัฒนธรรม	12
แนวความคิดด้านทักษะการสื่อสาร	17
แนวคิดเกี่ยวกับความสุข	19
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	22
 3 วิธีการดำเนินงานวิจัย.....	24
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	24
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	25
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	29

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
3	การวิเคราะห์ข้อมูล	30
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	30
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	32
	การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	32
	สัญลักษณ์ทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	33
	ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	34
	ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทักษะด้านการสื่อสารและอาศัย	40
	ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลการปรับตัวทาง วัฒนธรรมของชาวญี่ปุ่นที่พำนักระยะยาว	44
	ส่วนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลคุณภาพชีวิต และความสุข ประกอบด้วยการรู้จักผ่อนคลายต่อสิ่งต่างๆในการ ดำเนินชีวิต	53
	ส่วนที่ 5 ผลการทดสอบสมมติฐาน	55
5	บทสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	63
	สรุปผลการวิจัย	63
	อภิปรายผลการวิจัย	76
	ข้อเสนอแนะ	67
	ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป	68
	บรรณานุกรม	69
	ภาคผนวก	73
	ภาคผนวก ก. แบบสอบถาม	74
	ภาคผนวก ข. ผลการคำนวณค่า IOC	90
	ประวัติผู้เขียนสารนิพนธ์	104

สารบัญตาราง

ตาราง		หน้า
1	มิติที่เกี่ยวข้องกับ “ความสุข” และ “คุณภาพชีวิต” ของประเทศภูฏาน	20
2	ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม.....	29
3	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามจังหวัดที่พำนักระยะยาว	34
4	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ	34
5	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุ	34
6	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานภาพ	35
7	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานะการทำงานปัจจุบัน	35
8	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับใช้ภาษาอื่นนอกเหนือจาก .. ภาษาญี่ปุ่น (ภาษาไทย ทักษะการพูด)	36
9	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับใช้ภาษาอื่นนอกเหนือจาก .. ภาษาญี่ปุ่น (ภาษาไทย ทักษะการฟัง)	37
10	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับใช้ภาษาอื่นนอกเหนือจาก .. ภาษาญี่ปุ่น (ภาษาไทย ทักษะการอ่าน-เขียน)	37
11	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับใช้ภาษาอื่นนอกเหนือจาก .. ภาษาญี่ปุ่น (ภาษาอังกฤษ ทักษะการพูด)	38
12	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับใช้ภาษาอื่นนอกเหนือจาก .. ภาษาญี่ปุ่น (ภาษาอังกฤษ ทักษะการฟัง)	39
13	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับใช้ภาษาอื่นนอกเหนือจาก .. ภาษาญี่ปุ่น (ภาษาอังกฤษ ทักษะการอ่าน-เขียน)	39
14	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะที่พำนักในประเทศญี่ปุ่น .	40
15	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างตามลักษณะที่พำนักระยะยาว	41
16	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างตามการถือครองกรรมสิทธิ์ที่พำนักระยะยาว .	41
17	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างตามระยะเวลาในการพำนักระยะยาว	42
18	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างตามเหตุผลที่เลือกมาพำนักระยะยาว	42
19	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างตามสถานที่ที่ต้องการพำนักระยะยาว	43
20	ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลการปรับตัวของชาวญี่ปุ่นที่พำนักระยะยาว	44
21	ระดับความคิดเห็นข้อมูลการปรับตัวของชาวญี่ปุ่นที่พำนักระยะยาวด้านสุขภาพ .	45
22	ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการปรับตัวของชาวญี่ปุ่นที่พำนักระยะยาว ด้านอาหาร	46

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
23	ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการปรับตัวของชาวญี่ปุ่นที่อาศัยในประเทศไทย ด้านทางสังคม	47
24	ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการปรับตัวของชาวญี่ปุ่นที่พำนักระยะยาว ด้านบ้านเรือน	48
25	ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการปรับตัวของชาวญี่ปุ่นที่พำนักระยะยาว ด้านการเมือง	49
26	ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการปรับตัวของชาวญี่ปุ่นที่พำนักระยะยาว ด้านทัศนคติ	50
27	ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการปรับตัวของชาวญี่ปุ่นที่พำนักระยะยาว ด้านสิ่งแวดล้อม	51
28	ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการปรับตัวของชาวญี่ปุ่นที่พำนักระยะยาว ด้านการความปลอดภัย	52
29	ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลคุณภาพชีวิตและความสุข.....	54
30	ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันระหว่างการปรับตัว ด้านสุขภาพกับความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว	58
31	การวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารทางภาษาไทยที่ต่างกัน ส่งผลให้ความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว	59
32	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของระดับการสื่อสารภาษาไทยที่ส่งผลให้ ความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว	60
33	การวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารทางภาษาอังกฤษ ที่ต่างกันส่งผลให้ความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว	61
34	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของระดับการสื่อสารภาษาอังกฤษที่ส่งผลให้ ความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว	62
35	ผลการตรวจคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	91
36	ผลการตรวจคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยด้านการปรับตัว	96
37	ผลการตรวจคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยด้านความสุข	100
38	ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม	101
39	ค่าการแจกแจงของข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย	102

สารบัญรูป

รูป		หน้า
1	จำนวนคนญี่ปุ่นที่พำนักในประเทศไทย ในช่วงปี 2557-2560.....	2
2	กรอบวิจัยแนวคิดในการวิจัย.....	8
3	จำนวนคนญี่ปุ่นที่พำนักระยะยาวในประเทศไทย ตั้งแต่ปี พ.ศ.2545-2560.....	10

บทที่ 1

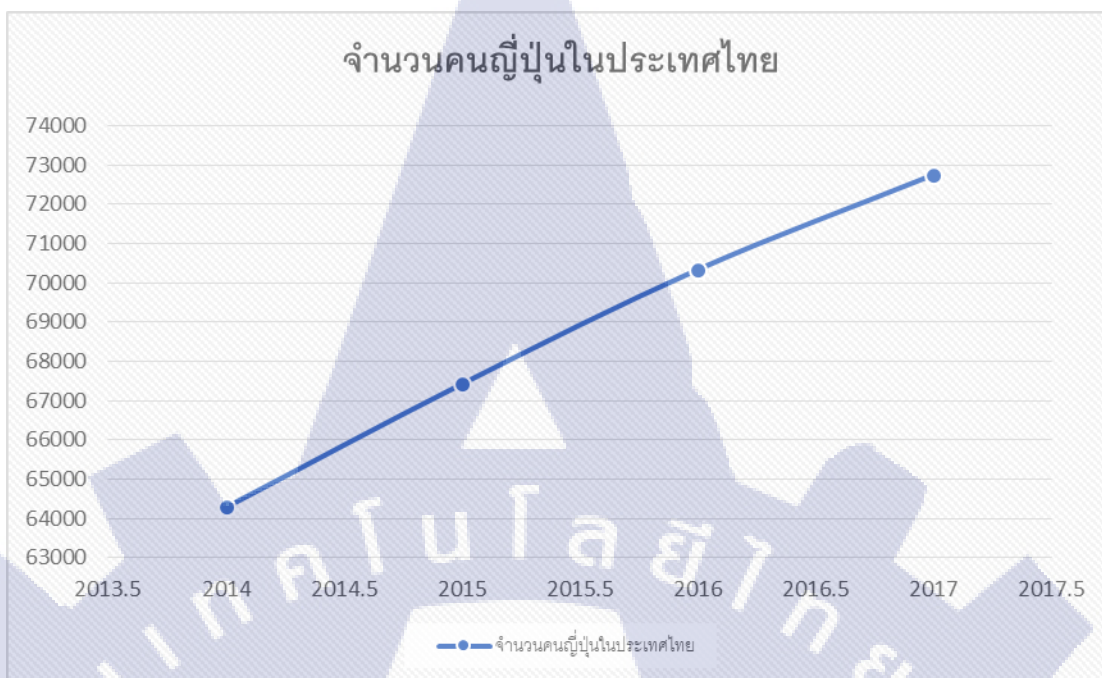
บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความเป็นมาของการส่งเสริมการพำนักระยะยาวรัฐบาลญี่ปุ่นเริ่มส่งเสริมให้คนญี่ปุ่นวัยหลังเกษียณดำเนินชีวิตช่วงบั้นปลายในต่างประเทศ ค.ศ.1989 รัฐบาลญี่ปุ่นจึงจัดตั้งโครงการ Longstay90 เพื่อให้คนญี่ปุ่นวัยหลังเกษียณได้ใช้เวลาว่างอย่างมีคุณค่าเน้นการดำเนินชีวิตประจำวันมากกว่าเพื่อท่องเที่ยวไม่ใช้การอยู่ถาวรยังคงกลับประเทศญี่ปุ่น การพำนักระยะยาวสามารถแบ่งประเภทได้หลายรูปแบบขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของแต่ละบุคคล ไม่ว่าจะเป็นหลังเกษียณ แบบพักผ่อนและการมาสนับสนุนการ แบบใช้ชีวิตสองพื้นที่คือญี่ปุ่นกับต่างประเทศ (Dual Life Style) และการเรียนรู้ชีวิตคือสร้างคุณค่าให้ตนเองด้วยการเป็นอาสาสมัคร (Volunteer Style) (Tomohiro Toda. 2001)

การเคลื่อนย้ายรูปแบบนี้หากแต่เป็นเพราะต้องการคุณภาพชีวิตในการดำรงชีวิตการเคลื่อนย้ายเพื่อการดำเนินชีวิตแตกต่างจากการย้ายถิ่นแบบเดิม คือส่วนใหญ่จะเป็นชนชั้นกลาง กล่าวคือเป็นผู้ที่เคลื่อนย้ายที่ไม่มีความจำเป็นต้องย้ายถิ่นฐานแต่ต้องการย้ายถิ่นฐานเพื่อการดำเนินชีวิตในต่างประเทศที่ดีกว่าโดยเฉพาะบุคคลที่มีจุดประสงค์ที่แตกต่างกันเช่น เพื่อการค้นหาค้นหาตัวเองต้องการประสบการณ์ในต่างประเทศเป็นต้น การดำเนินชีวิตในประเทศไทยซึ่งจะเห็นภาพการเคลื่อนที่ของคนจากประเทศที่พัฒนาแล้ว มาใช้ชีวิตหรือพำนักระยะยาวที่กำลังพัฒนาได้เป็นอย่างดีและสังคมไทยก็ได้รับผลกระทบจากปรากฏการณ์ดังกล่าวด้วย

นอกจากนี้การเคลื่อนย้ายเพื่อการดำเนินชีวิตยังสามารถ แบ่งออกได้ตามวัตถุประสงค์ในการดำเนินชีวิตและระยะเวลาในการพำนักได้หลายรูปแบบ ได้แก่ โฮมสเตย์ แบริคแพคเกอร์ นักศึกษาแลกเปลี่ยน พนักงานบริษัทที่ทำงานในต่างประเทศระยะสั้น โซโตโคโมริ และ ลองสเตย์ เป็นต้น การเคลื่อนย้ายรูปแบบเหล่านี้แตกต่างจากการเดินทางเพื่อการท่องเที่ยวทั่วไป กล่าวคือมีลักษณะคาบเกี่ยวระหว่างการย้ายถิ่นกับการท่องเที่ยว และในประเทศไทย จังหวัดที่มีคนญี่ปุ่นอาศัยอยู่มากเป็นอันดับ 1 คือ กรุงเทพมหานคร อันดับที่ 2 คือจังหวัดชลบุรี และเชียงใหม่ ตามลำดับ กรุงเทพมหานครเป็นเมืองหลวงของประเทศไทยเป็นศูนย์รวมกิจกรรมทางเศรษฐกิจของประเทศไทย ซึ่งมีบริษัท และมีเขตนิคมอุตสาหกรรมบริเวณปริมณฑลและมีคนที่เป็นสัญชาติญี่ปุ่นเป็นจำนวนมาก รองลงมา คือ ชลบุรีที่อยู่ห่างจากกรุงเทพมหานครประมาณ 80 กิโลเมตร ดังนั้นคนญี่ปุ่นที่พำนักระยะยาวที่กรุงเทพมหานครและจังหวัดชลบุรีส่วนมากจะเป็นพนักงานบริษัท ที่ถูกส่งมาทำงานที่ประเทศไทย และส่วนใหญ่เป็นประชากรวัยแรงงาน แตกต่างจากจังหวัดเชียงใหม่ คนญี่ปุ่นส่วนใหญ่ที่พำนักระยะยาวคือวัยเกษียณแล้วหรือผู้สูงอายุตนเอง (สุดปรารถนา ดวงแก้ว. 2556)

รูปที่ 1 : จำนวนคนญี่ปุ่นที่พำนักในประเทศไทย ในช่วงปี 2557-2560

ที่มา : Embassy of Japan in Thailand. (2560). จำนวนคนญี่ปุ่นพำนักในประเทศไทย ในช่วงปี 2557-2560. ออนไลน์.

การท่องเที่ยวทำให้เกิดการหมุนเวียนของรายได้ในประเทศต่างๆอย่างมาก ประเทศไทยถือได้ว่ารายได้ในประเทศโดยส่วนใหญ่มาจากการท่องเที่ยว ดังนั้นอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจึงมีความสำคัญมาก ดังนั้นธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวจึงเกิดขึ้นมากมาย เช่น บริษัททัวร์ บริษัทขายตั๋วเครื่องบิน โรงแรม รถเช่า และอีกมากมายเพื่อรองรับชาวต่างชาติ อีกทั้งการท่องเที่ยวยังได้รับความนิยมอย่างมากในทุกเพศทุกวัยทั้งการท่องเที่ยวภายใน และภายนอกประเทศ โดยผู้คนส่วนใหญ่จะแสวงหาแหล่งท่องเที่ยวตามแบบที่ตนเองชอบในลักษณะที่แตกต่างกัน และระยะเวลาการท่องเที่ยวก็จะแตกต่างกันไปตามความสะดวกของแต่ละคน มีตั้งแต่การท่องเที่ยวแบบไปเช้าเย็นกลับจะเป็นลักษณะการท่องเที่ยวใกล้ๆแหล่งที่พักอาศัยที่ไม่ต้องใช้เวลาในการเดินทางมาก จนกระทั่งการท่องเที่ยวแบบการพำนักระยะยาว (ตั้งแต่ 1-12 เดือน) ลักษณะนี้โดยส่วนใหญ่จะเป็นการท่องเที่ยวของผู้สูงอายุหรือเกษียณอายุจากการทำงาน ซึ่งการท่องเที่ยวนั้นมีหลายประเภท เช่น การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การท่องเที่ยวเชิงธรณีวิทยา การท่องเที่ยวเชิงเกษตร การท่องเที่ยวเชิงกีฬาและบันเทิง การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ เป็นต้น แต่ละประเภทก็จะมีจุดหมายของการท่องเที่ยวที่แตกต่างกันไป ตามแต่ความต้องการของนักท่องเที่ยว

สภาพสังคมที่แออัดและแข่งขันกันทำมาหากินจึงทำให้บุคคลบางกลุ่มไม่มีเวลาที่จะสนใจในเรื่องการพักผ่อนมากนัก มุ่งแต่ทำงาน แต่ในสภาพความเป็นจริงไม่ว่าบุคคลที่มาจากฐานะร่ำรวยหรือยากจน ร่างกายและจิตใจก็มีความจำเป็นต้องพักผ่อนเหมือนกัน แต่อาจมีวิธีการที่แตกต่างกัน ขึ้นอยู่แต่ละบุคคลจะเลือก บางบุคคลอาจเลือกการพักผ่อนทางด้านร่างกาย บางบุคคลอาจจะเลือกการด้านจิตใจ แต่อีกหลายบุคคลต้องการพักผ่อนทางด้านร่างกายและจิตใจ การท่องเที่ยวนับเป็นการพักผ่อนทั้งทางร่างกายและจิตใจในเวลาเดียวกัน แม็คอินทอช โกลด์เนอร์ ;และริชชี (McIntosh; Goeldner; and Ritchie. 1995) ได้ให้ความหมายว่าการท่องเที่ยวคือ การเดินทางเพื่อความเพลิดเพลินและพักผ่อนหย่อนใจ โดยเดินทางไปอยู่ที่อื่นชั่วคราวด้วยความสมัครใจของนักท่องเที่ยวเอง รวมทั้งนักท่องเที่ยวไม่ประกอบอาชีพระหว่างการเดินทางท่องเที่ยว

สำหรับประเทศญี่ปุ่น เนื่องจากที่ประเทศญี่ปุ่นนั้นมีจำนวนประชากรที่จำเป็นต้องย้ายไปอาศัยยังต่างประเทศจำนวนมาก การพำนักระยะยาวจึงเป็นที่นิยมในชาวญี่ปุ่นบางกลุ่ม มูลนิธิพำนักระยะยาว หรือ Long Stay Foundation ของประเทศญี่ปุ่น ได้ให้ความหมายว่า การพำนักระยะยาว คือ การพักผ่อนระยะเวลานาน ณ แห่งใดแห่งหนึ่งในต่างประเทศ แต่ยังมีพื้นฐานวิถีชีวิตอยู่ที่ญี่ปุ่น และการพักผ่อนนั้นต้องได้สัมผัสกับวัฒนธรรมหรือวิถีชีวิตที่แตกต่าง ซึ่งมากกว่าการเดินทางเพื่อซื้อของหรือไปชมสถานที่ต่าง ๆ ดังนั้นการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยจึงได้พิจารณาขยายตลาดการท่องเที่ยวที่มีศักยภาพในการใช้จ่ายและใช้เวลาพำนักในประเทศไทยขยายวันขึ้น ตลอดจนกำหนดมาตรการต่าง ๆ เพื่อสนับสนุนให้ชาวต่างชาติมาพำนักระยะยาว ซึ่งถือเป็นกลยุทธ์หนึ่งที่จะสามารถเพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยวในประเทศ (วรารัณ ก่อเกียรติพิทักษ์. 2553)

การปรับตัวทางสังคมของชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาอาศัยในประเทศไทยและได้ทำการปรับตัวให้สามารถอาศัยอยู่ในสังคม เป็นกระบวนการที่บุคคลพยายามปรับสภาพปัญหาส่วนตัวที่เกิดขึ้นแก่ตนเอง ทั้งทางอารมณ์ บุคลิกภาพ และ ปัญหาความต้องการให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมภายนอกหรืออาจกล่าวได้ว่าเป็นวิธีและกระบวนการต่าง ๆ ที่บุคคลใช้เผชิญกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับตนเอง และสิ่งแวดล้อมของตน เพื่อให้สามารถดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างเป็นปกติชาวญี่ปุ่น (โมโมโกะ ทากิซาวะ. 2552)

ในประเทศไทยมีสถานที่พำนักระยะยาวอยู่เป็นจำนวนมาก จากคำจำกัดความของกรมส่งเสริมการส่งออกการพำนักระยะยาว คือ ธุรกิจบริการเพื่อสุขภาพระยะยาว (Long Stay and Health Care) เป็นการให้บริการร่วมกันระหว่าง โรงพยาบาล รีสอร์ท โรงแรมตามสถานที่พักผ่อนสวยงามทั่วประเทศ โดยใช้บริการด้านสุขภาพเป็นจุดขาย ให้บริการพักผ่อนระยะยาว พร้อมทั้งบริการด้านสุขภาพอย่างครบวงจร ทั้งนี้เพื่อให้บริการแก่กลุ่มลูกค้าเป้าหมายผู้สูงอายุชาวต่างประเทศ ที่ต้องการเข้ามาพักผ่อนระยะยาว (วรารัณ ก่อเกียรติพิทักษ์. 2553)

จากความน่าสนใจดังกล่าว ผู้วิจัยจึงใคร่สนใจที่จะศึกษาปัจจัยการปรับตัวทางวัฒนธรรมกับความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว เพื่อที่ความต้องการจะทราบถึงมาตรการรองรับชาวญี่ปุ่น ที่มาอาศัยพำนักระยะยาว และมีการสนับสนุนการท่องเที่ยวในรูปแบบการพำนักระยะยาว สถานที่ตั้งและสถานที่ท่องเที่ยวในบริเวณใกล้เคียง รวมถึงรูปแบบการจัดการบ้านพักแบบระยะยาว

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวทางวัฒนธรรมกับความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารที่แตกต่างกันส่งผลกับความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว

สมมติฐานของการวิจัย

1. การปรับตัวทางวัฒนธรรมที่มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว
2. ทักษะการสื่อสารที่แตกต่างกันส่งผลกับความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาวแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาทักษะการสื่อสารการปรับตัวด้านวัฒนธรรมกับความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาวในประเทศไทย กำหนดกลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ ชาวญี่ปุ่นที่เลือกมาพำนักระยะยาว และ ท่องเที่ยวระยะยาว

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ประกอบด้วย

1.1 ทักษะการสื่อสารด้านต่างๆ

1.1.1 ทักษะการพูด

1.1.2 ทักษะการฟัง

1.1.3 ทักษะการอ่าน-เขียน

1.2 การปรับตัวทางวัฒนธรรม (โมโมโกะ ทากิซาว่า. 2552) ได้แก่

1.2.1 ด้านสุขภาพ

- 1.2.2 ด้านอาหาร
- 1.2.3 ด้านทางสังคม
- 1.2.4 ด้านบ้านเรือน
- 1.2.5 ด้านการเมือง
- 1.2.6 ด้านทัศนคติ
- 1.2.7 ด้านสิ่งแวดล้อม
- 1.2.8 ด้านความปลอดภัย

2. ตัวแปรตาม คือ ความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว (พิชิต ฤทธิ์จรูญ. 2548)

3. ขอบเขตด้านเวลา

ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษาวิจัย ตั้งแต่เดือนตุลาคม 2561 - กุมภาพันธ์ 2562

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงการปรับตัวทางวัฒนธรรมและความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว
2. ให้ทราบถึงการมีทักษะการสื่อสารที่ต่างระดับกันมีผลต่อความสุขของคนญี่ปุ่นที่พำนักระยะยาว

นิยามศัพท์เฉพาะ

1.แหล่งพำนักระยะยาว หมายถึง สถานที่ที่นักท่องเที่ยวต่างชาติใช้พักอาศัยอยู่เป็นระยะเวลายาวกว่า 2 อาทิตย์ (พนิดา อนันตนาคม. 2557)

2.นักท่องเที่ยว หมายถึง ผู้มาเยือน (visitors) รวมไปถึง “นักท่องเที่ยว” (ผู้มาเยือนแบบค้างคืน) (over-night visitors) และ ผู้มาเยือนและจากสถานที่นั้นไปภายในวันเดียวกัน (same-day visitors) (สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดชัยนาท. 2560)

3. Long stay หมายถึงการพำนักระยะยาวรูปแบบต่าง ๆ ที่ไม่ใช่เพียงการท่องเที่ยวทั่วไปแต่เป็นการอาศัยชั่วคราว เพื่อการใดการหนึ่งโดยเฉพาะในระยเวลานั้นๆ โดยทั่วไปแล้วรูปแบบต่าง ๆ ของการพำนักระยะยาว หรือ long stay มีดังนี้

- 3.1 นักท่องเที่ยวธรรมดา (Tourist) ใช้เวลาในการท่องเที่ยวระหว่าง 7-10 วัน
- 3.2 นักท่องเที่ยวธรรมดาที่ใช้เวลายาวนานขึ้น (Stay-longer) ใช้เวลานานขึ้นเป็น 2-3 สัปดาห์
- 3.3 เป็นการพำนักระยะยาว (Long Stay) อาจจะพำนักราว 1-6 เดือน

3.4 เป็นผู้อาศัยถาวร (Permanent Stay) ใช้เวลาพำนักเป็นปี (กรวรรณ สังขกร. 2556)

4. การปรับตัว ดาร์วิน (Darwin) เป็นผู้เริ่มใช้คำว่า “การปรับตัว” (Adaptation) ในทฤษฎีว่าด้วยการวิวัฒนาการใน ค.ศ. 1859 โดยได้สรุปความคิดว่าสิ่งมีชีวิตที่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาวะแวดล้อมของโลกที่เต็มไปด้วยภัยอันตรายได้เท่านั้น ที่จะดำรงชีวิตอยู่ได้ ต่อมานักจิตวิทยาได้นำคำว่าปรับตัวมาใช้ในความหมายทางจิตวิทยาโดยเปลี่ยนมาใช้คำว่า Adjustment ในการศึกษาและเข้าใจพฤติกรรมของมนุษย์ จำเป็นต้องศึกษาทั้งในแง่ชีววิทยาและจิตวิทยา ในแง่ชีววิทยา ได้แก่ การปรับตัวให้เป็นไปตามความต้องการของร่างกาย ส่วนในแง่ของจิตวิทยา หมายถึง การปรับตัวให้เป็นไปตามความต้องการของจิตใจ

5.การท่องเที่ยวในประเทศ (Internal Tourism) ประกอบด้วยการท่องเที่ยวภายในประเทศ(Domestic Tourism) และการท่องเที่ยวขาเข้า(Inbound Tourism) (สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดชัยนาท. 2560)

6. การท่องเที่ยวระดับชาติ (National Tourism) ประกอบด้วยการท่องเที่ยวภายในประเทศ (Domestic Tourism) และการท่องเที่ยวขาออก (Outbound Tourism) (สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดชัยนาท. 2560)

7. การท่องเที่ยวระหว่างประเทศ (International Tourism) ประกอบด้วยการท่องเที่ยวขาเข้า Inbound Tourism) และการท่องเที่ยวขาออก (Outbound Tourism) (สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดชัยนาท. 2560)

8. การคมนาคม หมายถึง การคมนาคมขนส่ง จัดว่าเป็นปัจจัยพื้นฐานสำคัญที่ช่วยให้เกิดการเดินทางท่องเที่ยวได้อย่างกว้างขวาง และถือได้ว่าเป็นธุรกิจหนึ่งที่ช่วยอำนวยความสะดวกให้แก่นักท่องเที่ยวในการเดินทางจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งทั้งทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ นอกจากนี้อาจกล่าวได้ว่า การคมนาคมขนส่งเป็นธุรกิจที่มีผลกระทบโดยตรงต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยว (ภาวิณี น้ำพระทัย. 2560)

9. การย้ายถิ่นฐาน หมายถึง การอพยพของมนุษย์หมายถึงการย้ายที่อยู่จากที่เดิมไปที่ใหม่ โดยอาจจะเป็นการย้ายชั่วคราวหรือถาวรก็ได้ และเหตุผลของการย้ายก็มีหลายประการ เช่น ย้ายเพื่อการทำมาหากิน ย้ายเพราะสภาพแวดล้อม ย้ายเพราะสงคราม ฯลฯ นับตั้งแต่ยุคโพลสตั้นตอนกลางที่โฮโม อีเรคตัส เคลื่อนย้ายเข้าไปยังดินแดนยูเรเชียจนถึงยุคโพลสตั้นตอนปลาย การอพยพย้ายถิ่นเป็นมากกว่าการเคลื่อนย้าย เพราะหมายถึงการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมและถิ่นอาศัยทางภูมิศาสตร์ ซึ่งอาจทำให้เกิดความขัดแย้งและไม่ลงรอยถ้าโครงสร้างทางสังคมและสภาพแวดล้อมต่างไปจากเดิม นอกจากนั้นการย้ายถิ่นยังต่างจากการเคลื่อนย้ายที่อยู่อาศัยเพื่อปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อม เช่น การย้ายถิ่นตามฤดูกาล

ในสังคมล่าสัตว์เร่ร่อน หรือสังคมเลี้ยงสัตว์ที่ตระเวนไปตามที่ต่างที่อุดมสมบูรณ์ การอพยพย้ายถิ่นยังเป็นเรื่องของคนเฉพาะกลุ่มซึ่งมีตำนานความเชื่อบางอย่าง (Bauder Harald. 2006)

10. การท่องเที่ยว หมายถึง ในปีพ.ศ.2506 องค์การสหประชาชาติได้จัดประชุมว่าด้วยการเดินทางและท่องเที่ยวระหว่างประเทศขึ้นที่กรุงโรม ประเทศอิตาลี และได้ให้คำจำกัดความของคำว่า “การท่องเที่ยว” ไว้ว่าการเดินทางเพื่อความบันเทิงรื่นเริงใจ เยี่ยมญาติหรือการไปร่วมประชุมแต่มิใช่เพื่อการประกอบอาชีพเป็นหลักฐานหรือไม่พำนักอยู่เป็นการถาวร (สมบัติ กาญจนกิจ. 2557)

11. คุณภาพชีวิต หมายถึง การที่ชาวญี่ปุ่นที่อาศัยอยู่ในต่างประเทศ มีระดับการมีชีวิตที่ดี มีความสุข และความพึงพอใจในชีวิต ในด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคมที่เกี่ยวข้องกับสภาพความเป็นอยู่และการดำเนินชีวิตของบุคคลในสังคมเป็นการประสานการรับรู้ของบุคคลในด้านร่างกาย ด้านจิตใจ ด้านสัมพันธ์ทางสังคม และด้านสิ่งแวดล้อม ภายใต้วัฒนธรรม ค่านิยม และ เป้าหมายในชีวิตของแต่ละบุคคล (โมโมโกะ ทากิฮาระ. 2552)

12. องค์การการท่องเที่ยวโลก (World Tourism Organization : W.T.O) ได้ให้ความหมายของการท่องเที่ยวดังนี้ “Tourism comprises the activities of the person traveling to and staying in places outside their usual environment for not more than one consecutive year for leisure, business and other purpose.” จากความหมายนี้สรุปได้ว่า การท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทางของบุคคลจากที่อยู่อาศัยปกติไปยังที่อื่นเป็นการชั่วคราว (ไม่มากกว่า 1 ปี ติดต่อกัน) เดินทางด้วยความสมัครใจเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ ติดต่อดูและวัตถุประสงคใดก็ได้ แต่ไม่ใช่เพื่อการประกอบอาชีพ หรือหารายได้ (สมบัติ กาญจนกิจ. 2557)

13. ความสุข หมายถึง ความสุขเป็นสิ่งที่สุขที่มนุษย์ทุกคนปรารถนาเป็นประสบการณ์ด้านอารมณ์ทางบวก เช่น ความปิติ ความสนใจความภาคภูมิใจ ต้องมีบ่อยครั้งขณะที่ประสบการณ์ด้านอารมณ์ทางด้านลบ เช่นความเศร้า ความวิตก กังวลและความโกรธต้อง มีบ่อยครั้ง (Veenhoven. 1996)

14. ความสุข หมายถึง สิ่งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ เป็นการมองชีวิต มองตัวเอง และมองผู้อื่น ดังนั้นความสุขจึงเกิดขึ้นได้กับคนทุกชนชั้นไม่ว่าผู้ดี มั่งมี หรือมีความยากจน (เอ็ม-ซากะ. 2553)

กรอบแนวคิดของการวิจัย

การศึกษาทักษะด้านการสื่อสาร และการปรับตัวทางวัฒนธรรม ที่มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความสุขของชาวญี่ปุ่นที่มาพำนักระยะยาว มีกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

ตัวแปรอิสระ

ทักษะด้านการสื่อสาร

1. การพูด
 2. การฟัง
 3. การอ่านเขียน
- (วาริชต์ มัธยมบุรุษ. 2552)

การปรับตัวทางวัฒนธรรม

1. ด้านสุขภาพ
 2. ด้านอาหาร
 3. ด้านทางสังคม
 4. ด้านบ้านเรือน
 5. ด้านการเมือง
 6. ด้านทัศนคติ
 7. ด้านสิ่งแวดล้อม
 8. ด้านความปลอดภัย
- (โมโมโกะ ทากิซาวะ. 2552)

ตัวแปรตาม

ความสุขของชาวญี่ปุ่น ที่มาพำนักระยะยาว

รูปที่ 2 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 2

หลักการพื้นฐาน เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

หลักการพื้นฐาน

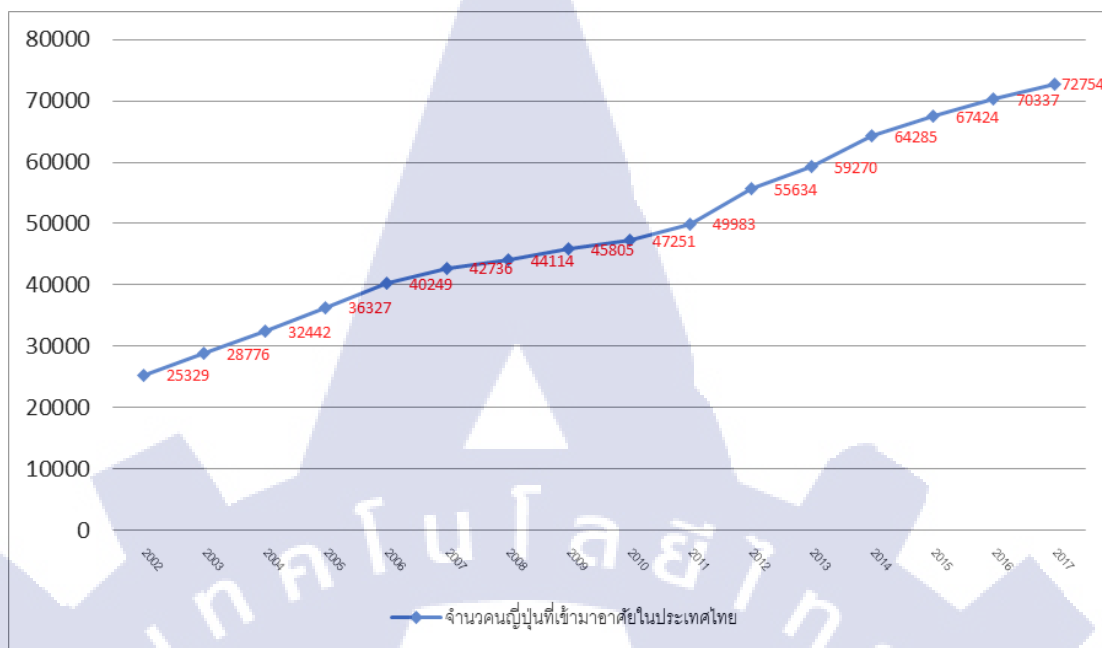
จากการศึกษาทักษะการสื่อสารการปรับตัวด้านวัฒนธรรมกับความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาวในประเทศไทย ได้ทำการค้นคว้าจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาเป็นแนวคิดในการวิจัยดังต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวแบบพำนักระยะยาว
2. แนวคิดด้านการปรับตัวทางวัฒนธรรม
3. แนวความคิดด้านทักษะการสื่อสาร
4. แนวคิดเกี่ยวกับความสุข
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวแบบพำนักระยะยาว

การท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทางไปยังสถานที่ที่ไม่ได้พำนักรออาศัยประจำของบุคคลนั้นๆ และเป็นเดินทางไปชั่วคราวไม่ใช่ประกอบอาชีพหรือรายได้ มีเงื่อนไข 3 ประการคือ

1. ต้องมีการเดินทาง (Travel) ซึ่งเป็นการเดินทางโดยที่ไม่ได้ถูกบังคับและต้องมีการวางแผนในการท่องเที่ยวจากสถานที่หนึ่งไปยังอีกสถานที่หนึ่ง
 2. ต้องมีจุดหมายปลายทาง (Destination) ต้องมีที่อยู่อาศัยชั่วคราวและต้องเดินทางกลับ ภูมิลำเนาเดิม
 3. ต้องมีจุดหมาย (Purpose) คือ นักท่องเที่ยวต้องมีจุดประสงค์ในการเดินทาง
- นอกจากนี้ รัฐบาลได้จัดให้มีวีซ่าพิเศษมีอายุ 1 ปี สำหรับผู้ที่ประสงค์พำนักระยะยาวในประเทศไทย ดังนั้นจำนวนคนญี่ปุ่นที่มาพำนักระยะยาวที่ประเทศไทยเพิ่มขึ้นทุกปีดังรูปที่ 3

รูปที่ 3 จำนวนคนญี่ปุ่นที่พำนักระยะยาวในประเทศไทยตั้งแต่ปีพ.ศ.2545-2560.

ที่มา: Embassy of Japan in Thailand. (2560). จำนวนคนญี่ปุ่นพำนักในประเทศไทย ในช่วงปี 2545-2560. ออนไลน์.

การท่องเที่ยวแบบพำนักระยะยาว (Long Stay)

การไปอาศัยอยู่ในต่างประเทศของชาวต่างชาติได้เปลี่ยนไปจากเดิมเนื่องจากการไปอยู่แบบ Long Stay เริ่มได้รับความสนใจมากยิ่งขึ้นเพราะ Long Stay ได้เปิดโอกาสให้ชาวต่างชาติได้อาศัยพักผ่อนอยู่ในต่างประเทศเป็นระยะเวลานานซึ่งทำให้สามารถเรียนรู้แลกเปลี่ยนวัฒนธรรมสังคมและภาษากับคนในท้องถิ่น

Long Stay จึงมีความหมายครอบคลุมถึงการพำนักระยะยาวรูปแบบต่าง ๆ ที่ไม่ใช่เพียงการท่องเที่ยวทั่วไปแต่เป็นการอาศัยชั่วคราว เพื่อการใดการหนึ่งโดยเฉพาะในระยะเวลาสั้นๆ โดยทั่วไปแล้วรูปแบบต่าง ๆ ของการพำนักระยะยาว หรือ long stay มีดังนี้

1. นักท่องเที่ยวธรรมดา (Tourist) ใช้เวลาในการท่องเที่ยวระหว่าง 7-10 วัน
2. นักท่องเที่ยวธรรมดาที่ใช้เวลายาวนานขึ้น (Stay-longer) ใช้เวลานานขึ้นเป็น 2-3 สัปดาห์
3. เป็นการพำนักระยะยาว (Long stay) อาจจะพำนักนาน 1-6 เดือน
4. เป็นผู้อาศัยถาวร (Permanent Stay) ใช้เวลาพำนักเป็นปี

เนื่องจากที่ประเทศญี่ปุ่น มีจำนวนประชากรที่จำเป็นต้องไปอาศัยต่างประเทศเป็นจำนวนมาก ดังนั้นการพำนักระยะยาวจึงเป็นที่นิยมในคนญี่ปุ่นบางกลุ่มนอกจากนี้การท่องเที่ยวพำนักระยะยาวนี้จะต้องมีการพัฒนาเพิ่มขึ้น การจัดเตรียมที่พักอาศัยที่ได้มาตรฐานสากล และมีราคาไม่แพงมากจนเกินไป การจัดเตรียมที่พักอาศัยที่เพียบพร้อมไปด้วยเครื่องอำนวยความสะดวกที่เหมาะสมกับผู้สูงอายุที่พำนักระยะยาวการจัดเตรียมและการรวบรวม เครื่องอำนวยความสะดวกด้านการดูแลสุขภาพกิจกรรมต่างๆ ที่ไม่เพียงแต่เพื่อการพักผ่อน และการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ แต่เพื่อจิตใจ ร่างกายและจิตวิญญาณด้วย สนับสนุนการพำนักระยะยาวในเรื่อง การคมนาคม ภาษาการสื่อสาร วิชา การธนาคารการซื้อของ และการพัฒนาตนเอง เป็นต้น (โมโมโกะ ทากิซาวะ. 2552) และในรายงานประจำปีเกี่ยวกับข้อมูลชาวญี่ปุ่นในต่างประเทศ (Annual Report of Statistics on Japanese Nationals Overseas) ได้ระบุว่าประเทศไทยเป็นประเทศอันดับที่ 7 ของโลกที่คนญี่ปุ่นนิยมเข้าไปอยู่อาศัย และอันดับ 4 ในการออกไปตั้งถิ่นฐานระยะยาว ส่วนกรุงเทพมหานครเป็นเมืองใหญ่ลำดับที่ 4 ที่คนญี่ปุ่นนิยมมาอยู่อาศัย รองลงมาจากลอสแอนเจลิสนิวยอร์ก และเซี่ยงไฮ้ จากข้อมูลเหล่านี้เป็นเครื่องยืนยันว่าชาวญี่ปุ่นให้ความสนใจกับประเทศไทยเป็นอย่างสูง และปริมาณการเข้าประเทศไทยเพื่อจุดประสงค์ในการท่องเที่ยว การตั้งถิ่นฐานพำนักระยะยาว การประกอบธุรกิจ และการศึกษาของชาวญี่ปุ่นก็เพิ่มขึ้นทุกปีเช่นกัน สถานทูตญี่ปุ่นในประเทศไทย (Embassy of Japan in Thailand. 2560) ได้กล่าวไว้ว่าเหตุผลของการเข้ามาอาศัยในประเทศไทยของชาวญี่ปุ่น 3 อันดับมีดังนี้ 1.ผู้ที่เข้ามาทำงานในธุรกิจญี่ปุ่น และครอบครัว 2.เหตุอื่น ๆ 3.นักศึกษา/นักเรียน/นักวิจัยและครอบครัว

แนวคิดด้านประชากรศาสตร์

ศิริวรรณ เสรีรัตน์;และคนอื่นๆ (2546) ได้กล่าวว่า ลักษณะทางประชากรศาสตร์ประกอบด้วยอายุ เพศ ขนาด ครอบครัว สถานภาพครอบครัวรายได้ อาชีพ การศึกษา เหล่านี้เป็นเกณฑ์ที่นิยมใช้ในการแบ่งส่วนการตลาดลักษณะทางประชากรศาสตร์เป็นสิ่งสำคัญ และสถิติที่ได้ของประชากรสามารถช่วยกำหนดขนาดของเป้าหมาย รวมทั้งง่ายต่อการวัดมากกว่าตัวแปรอื่น ตัวแปรทางด้านประชากรศาสตร์ที่สำคัญมีดังนี้ เช่น เพศ อายุ อาชีพ รายได้ สถานภาพสมรส และ ความสามารถในการด้านภาษาที่มีผลต่อการตัดสินใจในการเลือกมาพำนักระยะยาวในต่างประเทศที่แตกต่างกัน ผลการวิเคราะห์พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุ อาชีพ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส รายได้มีผลต่อการตัดสินใจในการเดินทางมาท่องเที่ยวแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 และผู้ตอบแบบสอบถามที่เพศแตกต่างกันมีผลต่อการตัดสินใจในการท่องเที่ยวไม่แตกต่างกัน (หทัยรัตน์ ทับเคลียว. 2557)

1. อายุ (Age) เนื่องจากผลิตภัณฑ์สามารถตอบสนอง ความต้องการของ ผู้บริโภคที่มีอายุแตกต่างกัน นักการตลาดจึงใช้ประโยชน์ จากอายุเป็นตัวแปรด้านประชากรศาสตร์ที่

แตกต่างของส่วนตลาดได้ค้นคว้าความต้องการของตลาดส่วนเล็กโดยมุ่งความสำคัญที่ตลาดอายุ
ส่วนนั้น

2. เพศ (Sex) เป็นตัวแปรในการแบ่งส่วนการตลาด เช่นกัน นักการตลาดต้องศึกษาตัวแปรนี้อย่างรอบคอบเพราะปัจจุบัน ตัวแปรด้านเพศมีการเปลี่ยนแปลงในพฤติกรรม การบริโภคการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวอาจมีสาเหตุจากสตรีทำงานมากขึ้น

3. **ลักษณะครอบครัว (Marital Status)** ในอดีตถึงปัจจุบัน ลักษณะครอบครัวเป็นเป้าหมายที่สำคัญของการใช้ความพยายาม มองการตลาดมาโดยตลอด และ มีความสำคัญอย่างยิ่ง ในส่วนที่เกี่ยวกับหน่วยผู้บริโภคนักการตลาดจะสนใจจำนวนและลักษณะของบุคคล ในครัวเรือนที่ใช้สินค้าหนึ่ง และ ยังสนใจในการพิจารณาลักษณะประชากรศาสตร์และโครงสร้างด้านสื่อที่เกี่ยวข้องกับผลิตภัณฑ์ในครัวเรือนเพื่อช่วยในการพัฒนากลยุทธ์การตลาดให้เหมาะสม

4.รายได้ การศึกษา และอาชีพ (Income Education and Occupation) เป็นตัวแปรสำคัญในการกำหนดส่วนของตลาด โดยทั่วไปนักการตลาด จะสนใจผู้บริโภคที่มีความร่ำรวยแต่อย่างไร ก็ตามครอบครัวที่มีรายได้ต่ำจะเป็นตลาดใหญ่ ปัญหาสำคัญในการแบ่งส่วนการตลาดโดยถือเกณฑ์รายได้อย่างเดียวก็คือรายได้จะเป็นตัวชี้ความสามารถในการจ่ายสินค้าหรือไม่มีความสามารถ ในการจ่ายสินค้า ในขณะที่เดียวกันการเลือกซื้อ สินค้าที่แท้จริงอาจถือเป็นเกณฑ์รูปแบบการดำรงชีวิต รสนิยม อาชีพ การศึกษา แม้รายได้เป็นตัวแปรที่ใช้บ่อยมากนักการตลาดส่วนใหญ่จะโยงเกณฑ์รายได้รวมกับตัวแปรด้านประชากรศาสตร์หรืออื่นๆ เพื่อให้กำหนดเป้าหมายได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

แนวคิดเกี่ยวกับการปรับตัวทางวัฒนธรรม

การปรับตัวของชาวญี่ปุ่นที่ผ่านกระแยาวสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีการปรับตัวของ Roy ; and Andrews. 1999) หมายถึงการปรับตัวเป็นพฤติกรรมการตอบสนองที่มีการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมทั้งภายในและภายนอก เพื่อปรับตัวเองให้อยู่ในสภาวะสมดุลโดยรอบ เชื่อว่าบุคคลประกอบด้วย ร่างกาย จิตใจ และ สังคม หากองค์ประกอบใด ประกอบหนึ่งโดนกระทบด้วย การเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อมก็จะทำให้บุคคลนั้นต้องมีการปรับตัวเพื่อให้การมีชีวิตรอดได้ประยุกต์ทฤษฎีระบบทั่วไปซึ่งประกอบ ไปด้วย สิ่งนำเข้า กระบวนการควบคุมสิ่งนำออกและกระบวนการย้อนกลับ มาเป็นแนวทางในการปรับตัวของบุคคล โดยสิ่งนำเข้าของการปรับตัว คือ สิ่งเร้า หมายถึง สิ่งที่กระตุ้นให้บุคคลมีการตอบสนองหรือสิ่งแวดล้อมที่อยู่ภายในและภายนอกตัวบุคคล อาจเป็นด้านกายภาพ สรีระภาพ หรือ จิตสังคมซึ่งแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มคือ

1. สิ่งเร้าตรง (Focal Stimuli) เป็นสิ่งเร้าภายในหรือภายนอกที่บุคคลต้องเผชิญและให้ความสนใจในช่วงเวลานั้นทำให้ส่งผลกระทบโดยตรงแล้วต้องมีการปรับตัว

2. สิ่งเร้าร่วม (Contextual Stimuli) เป็นสิ่งเร้าที่อยู่ในเหตุการณ์ที่บุคคลกำลังเผชิญอยู่ โดยอาจมีผลเสริมทั้งทางบวกและลบในการปรับตัวในทางบวกจะช่วยลดพฤติกรรมจากสิ่งเร้าตรงทำให้มีอิทธิพลในการปรับตัวที่เหมาะสม ส่วนในทางลบจะช่วยเพิ่มความรุนแรงให้สิ่งเร้าตรง จะทำให้การปรับตัวไม่มีประสิทธิภาพที่เหมาะสม

3. สิ่งเร้าแฝง (Residual Stimuli) เป็นสิ่งเร้าที่มีผลมาจากอดีตหรืออิทธิพลต่อการปรับตัวในเหตุการณ์ที่ประสบอยู่แต่ไม่ชัดเจน ตัวบุคคลไม่สามารถสังเกตผลของสิ่งเร้านี้ได้ ทั้งนี้ทั้งสามชนิดนี้มีการเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลาเนื่องจากสภาพแวดล้อม มีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ สิ่งเร้าตรงอาจจะการเป็นสิ่งเร้าร่วม หรือ เป็นสิ่งเร้าแฝงในเวลาต่อมาได้ ตามความคิดของรอย บุคคลจะมีกระบวนการตอบสนอง หรือ กระบวนการควบคุมต่อสิ่งเร้า เรียกว่า กลไกการจัดการ (Coping Mechanism) เป็นกระบวนการปรับตัวของบุคคลที่มีต่อสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนไป โดยอาจจะมีมาแต่กำเนิด (Innate Coping Mechanism) ซึ่งมีผลจากการถ่ายทอดพันธุกรรม หรือ เกิดขึ้นภายหลัง (Acquired Coping Mechanism) ซึ่งเกิดจากการเรียนรู้ ส่วนกลไกการจัดการประกอบด้วยระบบย่อย 2 ระบบดังนี้

3.1 ระบบย่อยการควบคุม (Regulator Subsystem) เป็นการตอบสนองต่อสิ่งเร้าอัตโนมัติซึ่งบุคคลไม่รู้ตัว เกิดจากการทำงานของระบบประสาท สารเคมีและต่อมไร้ท่อซึ่งกลไกการควบคุมนี้ทำงานเพื่อ ควบคุมระบบต่าง ๆ ภายในร่างกายให้อยู่ในภาวะปกติ

3.2 ระบบย่อยการรับรู้ (Cognition Subsystem) เป็นกระบวนการตอบสนองต่อสิ่งเร้าโดยผ่านทางระบบประสาทแห่ง การรับรู้ความรู้สึกนึกคิด การตัดสินใจ และตอบสนองอารมณ์ โดยการรับรู้ คือกิจกรรมพิจารณาเลือก และ จดจำในสิ่งที่บุคคลนั้น ๆ สนใจ ส่วนการเรียนรู้ เป็นกิจกรรมการเลียนแบบ และเข้าใจการตัดสินใจ การแก้ปัญหาของบุคคล และ การตอบสนองทางอารมณ์ เป็นกระบวนการทางจิตที่ช่วยลดการวิตกกังวล ดังนั้น หน้าที่ของระบบย่อยการรับรู้ จึงจัดว่าเป็นการตอบสนองของจิตสังคม ที่ใช้ในการปรับตัวต่าง ๆ โดยระบบย่อย 2 ระบบนี้จะทำงานควบคู่กันไปและจะปรากฏผลออกมาเป็นการปรับตัว (Adaptive Mode) ซึ่งมีลักษณะพฤติกรรมที่สังเกตเป็น 4 ด้านดังนี้

3.2.1 การปรับตัวด้านร่างกาย (Physiological Mode) เป็นการปรับตัวเพื่อรักษาความมั่นคงของร่างกายโดยเกี่ยวกับเซลล์ เนื้อเยื่อ และระบบอวัยวะต่าง ๆ ที่อยู่ในร่างกายบุคคล ประกอบด้วยความต้องการพื้นฐานด้านร่างกายทั้ง 5 ได้แก่ ออกซิเจน โภชนาการ การขับถ่าย การทำกิจกรรม และการพักผ่อนรวมถึงการป้องกัน

3.2.2 การปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์ (Self- Concept Mode) เป็นการปรับตัวเพื่อความมั่นคงทางจิตใจและจิตวิญญาณของบุคคล โดยเกี่ยวกับความเชื่อหรือความรู้สึกที่บุคคลยึดถือ ในช่วงเวลานั้น และการรับรู้จากปฏิกิริยาของบุคคลอื่นที่มีต่อตนเอง แบ่งเป็น 2 ส่วนประกอบย่อยคือ

3.2.2.1 อัตมโนทัศน์ด้านร่างกาย (Physical Self) เป็นความรู้สึกที่บุคคลประเมินตนเองเกี่ยวกับรูปร่างท่าทาง ความรู้สึก และการทำหน้าที่ของร่างกาย ประกอบด้วย ความรู้สึกทางด้านร่างกาย (Body Sensation) หมายถึงความรู้สึกที่บุคคลมีต่อสมรรถภาพร่างกาย และ ส่วนย่อยด้านภาพลักษณ์ (Body Image) ซึ่งหมายถึง ความรู้สึกที่มีต่อขนาดรูปร่าง และ ท่าทาง

3.2.2.2 อัตมโนทัศน์ด้านส่วนบุคคล (Personal Self) เป็นความรู้สึกที่บุคคลประเมินถึง ความคาดหวัง ค่านิยม และ คุณค่าในตนเอง ประกอบด้วย ส่วนย่อยด้านความสม่ำเสมอแห่งตนเอง (Self-Consistency) ความรู้สึกบุคคลที่คงไว้ซึ่งความสม่ำเสมอในชีวิต โดยจะปรับตัวเพื่อหลีกเลี่ยงความไม่สมดุล ส่วนย่อยด้านอุดมคติแห่งตนเอง (Self-Ideal) คือความรู้สึกที่ บุคคลมุ่งหวังว่าจะเป็น และ ทำตามความคาดหวังของผู้อื่น ซึ่งบุคคลจะใช้เป็นแนวทางในการบรรลุเป้าหมาย และ ส่วนย่อยด้าน ศีลธรรม จรรยา และ จิตวิญญาณ แห่งตนเอง (Moral-Ethical-Spiritual) หมายถึงความเชื่อ ศีลธรรมจรรยาและค่านิยมที่บุคคลยึดถือในเป็นเกณฑ์ในการดำเนินชีวิต หรือ ประเมินสิ่งต่างๆเกี่ยวกับตนเอง

3.2.3 การปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่ (Role Function Mode) เป็นการปรับตัวเพื่อความมั่นคงทางสังคม เกี่ยวข้องกับการทำหน้าที่ตามบทบาทที่ตนดำรงอยู่ในสังคม ประเมินได้จากพฤติกรรมชี้วัด (Instrumental Behavior) หรือ พฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกถึงการปฏิบัติหน้าที่ของตนเองและพฤติกรรมสื่อความหมาย (Expression Behavior) พฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกความรู้สึก หรือ ทศนคติความชอบหรือไม่ชอบเกี่ยวกับบทบาท

3.2.4 การปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกัน (Interdependent Mode) เป็นการปรับตัวเพื่อความมั่นคงทางสังคมในด้านความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดระหว่างบุคคลเกี่ยวกับการให้และการรับด้วยความรัก ความเต็มใจ และมองเห็นการแสดงออกถึงคุณค่า โดยจะแสดงออกถึงพฤติกรรมให้ความช่วยเหลือ (Contributive Behavior) และพฤติกรรมการรับความช่วยเหลือ (Receptive Behavior) ทั้งนี้เพื่อรักษาความสัมพันธ์ไม่ว่าจะเป็นบุคคลที่มีความสำคัญในชีวิต หรือ บุคคลที่เกี่ยวข้องในระบบการเกื้อหนุน

การพึ่งพาระหว่างกัน หมายถึง ความสมดุล ของการเป็นตัวเอง (Independence) และการพึ่งพาผู้อื่น (Dependence) ในการอยู่ร่วมกัน บุคคลจำเป็นต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ดังนั้นบุคคลจึงต้องมีการให้ความรัก ความช่วยเหลือ และให้เกียรติ ซึ่งกันและกัน ด้วยความเข้าใจและเต็มใจ

การปรับตัวทางวัฒนธรรม

รัชชา วิทย์วิโรจน์ (2552) การปรับตัวข้ามวัฒนธรรม (Acculturation) แก่นหลักของการปรับตัวทางวัฒนธรรมคือ การเปลี่ยนแปลงทั้งพฤติกรรมส่วนบุคคลและพฤติกรรมทางสังคม ซึ่งการเปลี่ยนแปลงนี้อาจเป็นการปรับตัวเองให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมใหม่หรือเปลี่ยน

บางส่วนของสภาพแวดล้อมให้เหมาะสมกับความต้องการของตนเอง คนส่วนมากจะเปรียบเทียบวัฒนธรรมของตัวเองกับวัฒนธรรมเจ้าบ้าน เพราะสังคมและวัฒนธรรมเจ้าบ้านนั้นมีอำนาจควบคุมหรือมีอิทธิพลอย่างมากต่อการดำรงชีวิตประจำวันและบทบาทหน้าที่ ซึ่งเป็นแรงกดดันให้ต้องปรับตัวให้เข้ากับระบบวัฒนธรรมในสังคมใหม่ และในกระบวนการเข้าสู่วัฒนธรรมใหม่ จึงมีความจำเป็นที่จะต้องเข้าสู่กระบวนการปรับตัวทางวัฒนธรรม (Intercultural Adaptation Process) อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เป็นกระบวนการเรียนรู้เพื่อเข้าสู่วัฒนธรรมใหม่ เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทั้งส่วนบุคคลและพฤติกรรมทางสังคม เป็นการเรียนรู้วิธีคิด ความรู้สึกและวิธีแสดงพฤติกรรมในแบบแผนใหม่เพื่อให้เข้ากับวัฒนธรรมเจ้าบ้าน และ ตั้งแต่เมื่อเราเกิดจนโตต้องเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ รอบตัวเรา แบบแผน พฤติกรรม ๆ ทางสังคมซึ่งถูกกำหนดโดยวัฒนธรรม การเรียนรู้ที่อยู่ในสังคมหรือวัฒนธรรมที่ตนเกิดหรือเติบโตมาร่วมกับผู้อื่นจึงเป็นการเข้าสู่วัฒนธรรมของตนเองหรือ Enculturation วัฒนธรรมที่บุคคลคุ้นเคยจึงเปรียบเสมือนบ้านของเรา และในทางตรงกันข้าม วัฒนธรรมที่ต่างออกไปก็จะทำให้เขาไม่คุ้นเคยหรือไม่เข้าใจ และเมื่อคนคนหนึ่งได้รับการขัดเกลามาทางสังคมใสในวัฒนธรรมแบบหนึ่งแต่ต้องเข้าสู่วัฒนธรรมใหม่ที่แตกต่างไปจากเดิม และต้องมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมใหม่ๆ

กระบวนการที่เรียนรู้เพื่อปรับตัวให้เข้ากับวัฒนธรรมใหม่จึงเริ่มขึ้นหรือเรียกว่า Acculturation คนคนนั้นจะเริ่มค้นหาวิธีและพฤติกรรมในรูปแบบใหม่และจะสร้างการปรับตัวขึ้นแบบค่อย ๆ เป็นค่อย ๆ ไปซึ่งจะทำให้คุ้นเคยเกิดการยอมรับบรรทัดฐานหรือค่านิยมบางประการของสังคมเจ้าบ้าน วัฒนธรรมเดิมบางอย่างจึงอาจถูกลืมไป หรืออย่างน้อยที่สุดก็มีการตอบสนองต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ ไปจากเดิมซึ่งเราเรียกกระบวนการออกจากวัฒนธรรมนี้ว่า “Deculturation” และ คาลเวโร โอเบอร์ก ได้อธิบายลักษณะการปรับตัวทางวัฒนธรรมของบุคคลไว้ 4 ระยะคือ ขั้นตื่นตาตื่นใจ (Honey-Moon Stage) เป็นช่วงที่พบเจอวัฒนธรรมใหม่ ตื่นเต้นกับสังคมสิ่งแวดล้อมใหม่ ต่อมาคือขั้นวิกฤติหรือต่อต้าน (Crisis Stage) เป็นการเผชิญกับด้านลบหรือสิ่งที่ไม่ได้คาดคิดกับวัฒนธรรมที่ไปอาศัยอยู่ก่อให้เกิดอาการกังวล ผิดหวัง และต่อต้าน จากนั้นพัฒนาสู่ขั้นฟื้นตัว (Recovery Stage) คือการเริ่มยอมรับ ปรับใจไปกับวัฒนธรรมใหม่ได้ และสุดท้ายคือขั้นปรับตัว (Adjustment Stage) เป็นขั้นของการยอมรับวัฒนธรรมใหม่ ไม่เกิดภาวะตกใจหรือแปลกใจกับวัฒนธรรมใหม่ (Culture Shock) อีกต่อไปอีกส่วนหนึ่งการปรับตัวในความหมายกว้างๆคือ การศึกษาด้านการปรับตัวทางชีวภาพ เช่น มนุษย์หรือสัตว์กับสภาพแวดล้อมรอบ ๆ ตัวรวมถึงการปรับสภาพแวดล้อมให้เหมาะสมกับสภาพของมนุษย์หรือสัตว์นั้น ๆ และศึกษาการปรับตัวทางวัฒนธรรมซึ่งอยู่ในรูปของวัตถุ และไม่ใช่วัตถุงานวิจัยอื่น ๆ มักกล่าวถึงการปรับตัวในเชิงปัจเจกบุคคลเชิงจิตวิทยา แต่บทความนี้จะนำเสนอการปรับตัวทางวัฒนธรรมรวมถึงการปรับตัวข้ามวัฒนธรรม โดยยรรูฟี โรมรตันพันธ์(2546) ได้สรุปไว้ว่าเป็นการดำเนินชีวิตของมนุษย์ต้องดำเนินเป็นกลุ่มการปรับเปลี่ยนสังคมและวัฒนธรรม เป็นการปรับเปลี่ยนกลุ่มมากกว่าระดับปัจเจกบุคคล การสืบทอดวัฒนธรรมต้องถ่ายทอดเป็นกลุ่มจากรุ่นหนึ่งไปอีกรุ่น

หนึ่ง การปรับตัวทางวัฒนธรรมจึงเป็นการการปรับเปลี่ยนของกลุ่มพฤติกรรมมนุษย์ที่ยืดหยุ่น และปรับเปลี่ยนได้ ไม่มีพฤติกรรมใดที่ไม่สามารถปรับเปลี่ยนได้เลยและได้มีบทความการปรับตัวของคนญี่ปุ่นในจังหวัดเชียงใหม่ แม้ว่าที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของไทยและญี่ปุ่นตั้งอยู่ในทวีปเอเชียเหมือนกัน แต่ระบบความคิดทางสังคมและวัฒนธรรมแตกต่างกัน (รัตน บัญมัยยะ. 2548) คนไทยในท้องถิ่นและคนต่างประเทศที่พำนักอยู่ในเชียงใหม่ยังคงดำรงไว้ซึ่งเอกลักษณ์ของตนเอง และรัฐบาลไม่ได้มีการแบ่งเขตแหล่งที่อยู่อาศัยไว้อย่างชัดเจนเหมือนอย่างมาเลเซีย จึงทำให้คนต่างประเทศที่พำนักอยู่ในเชียงใหม่ไม่ได้ดำเนินชีวิตตนเองให้กลายเป็นคนไทย เพียงแต่ร่วมดำเนินชีวิตในสังคมเดียวกัน ทำให้บางคนพัฒนาความสัมพันธ์แต่งงานกับคนไทยในท้องถิ่นและตัดสินใจพำนักตลอดชีวิต

โมโมโกะ ทากิซาวะ (2552) ได้ศึกษาการปรับตัวแต่ละด้านโดยใช้แนวความคิดของ รอย มาพัฒนาตัวแบบการวัดการปรับตัว ซึ่งประกอบด้วยสิ่งที่สามารถสังเกตได้จากพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกมาทั้งด้านบวก และ ด้านลบอย่างไรก็ตามทั้งพฤติกรรมที่เหมาะสมและไม่เหมาะสม ก็ย้อนกลับสู่ระบบไปเป็นสิ่งที่นำการปรับตัวในด้านต่างๆ ของชาวญี่ปุ่นที่พำนักระยะยาวในประเทศไทย มี 8 ด้านดังนี้

1. ด้านสุขภาพ การปรับตัวด้านสุขภาพกายเนื่องจากประเทศไทยมีอากาศร้อนและสภาพแวดล้อมเปลี่ยน พบว่าชาวญี่ปุ่นที่พำนักระยะยาวในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ มีการปรับตัวเรื่องเจ็บป่วยได้ง่าย และเรื่องต้องไปซื้อยาเองเมื่อไม่สบายเพราะไม่มีประกันสังคม และด้านสุขภาพและการทำงานของร่างกาย เป็นเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับสิ่งแวดล้อม โดยนอกจากประเมินอาการทางคลินิกแล้ว ยังประเมินในเรื่องการรับรู้ภาวะสุขภาพบุคคล สิ่งที่เกี่ยวข้องกับภาวะสุขภาพ
2. ด้านอาหาร การปรับตัวด้านอาหารเนื่องจากรสชาติอาหารจัดไม่ถูกปากจึงต้องทำอาหารเอง
3. ด้านสิ่งแวดล้อมทางสังคม การปรับตัวด้านสิ่งแวดล้อม มีการปรับตัวระดับปานกลาง เนื่องจากเชียงใหม่ มีสิ่งอำนวยความสะดวกน้อย เมื่อเทียบกับประเทศญี่ปุ่น และเชียงใหม่มีแหล่งท่องเที่ยวที่สวยงาม
4. ด้านบ้านเรือน การปรับตัวด้านบ้านเรือน ชาวญี่ปุ่นมีการปรับตัวระดับปานกลาง เนื่องจากที่พักไม่สวยงาม และ กลางคืนมีเสียงดังในบริเวณที่อยู่อาศัย
5. ด้านการเมือง การปรับตัวด้านการเมือง ชาวญี่ปุ่นที่พำนักระยะยาวมีการปรับตัวระดับมาก ในเรื่องความไม่มั่นใจในสถานการณ์ทางการเมือง และ การแสดงออกทางการเมืองที่ต่างกัน
6. ด้านทัศนคติ การปรับตัวด้านทัศนคติเนื่องจากชาวญี่ปุ่นมีทัศนคติด้านการใช้ชีวิตที่ต่างจากชาวไทย จึงทำให้ต้องมีการปรับตัวเรื่องการมีปัญหากับคนไทย

7. ด้านสิ่งแวดล้อม การปรับตัวด้านสิ่งแวดล้อม มีการปรับตัวระดับมากในเรื่องการจัดการขยะที่ไม่ดี และ ถนนไม่สะอาดรวมถึงมีสิ่งกีดขวางอีกด้วย

8. ด้านความปลอดภัย การปรับตัวเรื่องการรักษาความปลอดภัยในที่พักน้อย เมื่อเทียบกับประเทศญี่ปุ่นที่มีความปลอดภัยสูงเป็นอันดับต้นๆ ของโลก ทั้งนี้ เมื่อเปรียบเทียบระหว่างเชียงใหม่ กรุงเทพฯหรือเมืองอื่นๆ และจังหวัดเชียงใหม่ถือว่ามีความปลอดภัยสูงกว่าที่อื่น (โมโมโกะ ทากิซาว่า. 2552)

แนวความคิดด้านทักษะการสื่อสาร

สุรสิทธิ์ วิทยาธิรัฐ (2549) กล่าวว่า การสื่อสารเป็นศัพท์ที่ราชบัณฑิตยสถานได้บัญญัติขึ้นใช้แทนคำว่า Communication ซึ่งมีรากศัพท์มาจากภาษาละตินว่า “Communis” ตรงกับคำในภาษาอังกฤษ “Commonness” ซึ่งหมายถึง ความเหมือนกันหรือมีความเข้าใจร่วมกัน

ราชบัณฑิตยสถาน (2546) ได้ให้ความหมายของคำว่าสื่อสารไว้ว่า วิธีการนำถ้อยคำข้อความหรือหนังสือ เป็นต้น จากบุคคลหนึ่งหรือสถานที่หนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่งหรือสถานที่หนึ่ง

สุนีย์ ภูจิราพันธุ์ (2555) กล่าวว่า การสื่อสาร หมายถึงการถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆ จากบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่งโดยวิธีการอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงตามที่ผู้ถ่ายทอดต้องการและเกิดการตอบสนองในทางใดทางหนึ่ง

ภาษาเป็นสมบัติอันล้ำค่ายิ่งของมนุษย์ชนทุกชาติภาษามีภาษาสำหรับใช้สื่อสาร เพราะภาษาสามารถสะท้อนความรู้สึกนึกคิด ความต้องการ ความเข้าใจตลอดจนประสบการณ์ต่างๆ ของคนเรา และด้วยภาษาที่มนุษย์สามารถถ่ายทอดความรู้ ศิลปะวิทยาการให้กันและกันภาษาจึงทำหน้าที่เป็นสื่อ หรือเครื่องมือสำคัญในการดำเนินชีวิตของมนุษย์ช่วยให้เกิดการติดต่อเพื่อเสริมสร้างความเข้าใจระหว่างเพื่อนมนุษย์ด้วยกันระหว่างคนในสังคมเดียวกันหรือแม้แต่ในสังคมที่ต่างเชื้อชาติต่างภาษาก็ยังสามารถติดต่อสื่อสารโดยอาศัยภาษาที่เป็นสื่อสากล ภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับสื่อความคิดระหว่างมนุษย์มาแต่โบราณนับเป็นพันๆ ปี หากไม่มีภาษา สังคมมนุษย์คงไม่สามารถพัฒนาจนถึงปัจจุบันนี้ได้ ถึงแม้ว่าภาษาในโลกนี้จะมียู่มากมายประมาณกันว่าไม่ต่ำกว่า 4,000 ภาษา แต่ภาษาเหล่านี้ ต่างก็มีคุณสมบัติที่คล้ายคลึงกัน ได้แก่

1. ภาษา มีระบบ ประกอบขึ้นด้วยเสียงและความหมาย ดังเช่นภาษาไทยของเรามีการใช้เสียงสระ พยัญชนะ และวรรณยุกต์ประมาณ 50 เสียง และมีการจัดเรียงคำให้เกิดความหมายในการสื่อสารกันได้เข้าใจ จึงมีการกำหนดเป็นหลักเกณฑ์ภาษาขึ้นที่เรียกว่า หลักภาษาหรือไวยากรณ์ นั่นเอง

2. ภาษาเป็นสัญลักษณ์ ประกอบขึ้นทางเสียงที่ใช้ร่วมกันในหมู่ผู้ใช้ภาษาเดียวกัน โดยต้องทำความเข้าใจให้ตรงกันเสียก่อนว่าใช้แทนความหมายอะไร เช่น เมื่อเปล่งเสียงคำว่า ฟอกกับฟี่ คุณจะรู้าคืออะไร

3. ภาษาเป็นวิวัฒนาการ ทุกภาษา มีการงอกงามและเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ เพราะผู้ใช้ภาษาต่างคิดสร้างคำใหม่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ หรือการปรับปรุงคำเก่าให้เหมาะสมยิ่งขึ้นเรื่อยๆ ภาษาจึงเปรียบเสมือนสิ่งมีชีวิตที่สามารถเจริญเติบโตและเสื่อมสลายไปได้

การฟังเป็นทักษะของคนเราที่มีความสำคัญตั้งแต่เกิด เด็กๆ ต้องอาศัยการฟังเพื่อการเรียนรู้ต่างๆ ก่อนทารกจะฟังเสียงแม่หรือผู้อื่น และจึงเลียนเสียงพูดนั้นเพื่อเป็นการฝึกฝนการพูดต่อไปและการฟังไม่ไม่ใช่การได้ยินเสียงเท่านั้น แต่จะต้องใช้ความคิดในการฟังข้อความด้วย จึงทำให้เกิดความเข้าใจและการรับรู้ข้อความเรื่องราวต่างๆ การฟังจึงเป็นการรับรู้จากการได้ยิน และทำให้เกิดความเข้าใจ (กุสุมา รัชมณี ; และคนอื่นๆ . 2533)

การพูดที่มีผลต่อการดำเนินชีวิตของคนเราทั้งในด้านสังคม การประกอบหน้าที่การทำงาน การศึกษาเล่าเรียน แม้แต่การประกอบกิจและการพูดเป็นการถ่ายทอด ความรู้ ความคิด ความรู้สึก และความต้องการ ผู้พูดออกมา โดยอาศัยถ้อยคำ น้ำเสียงและกิริยาท่าทางที่เหมาะสมกับสภาพวัฒนธรรม ทำให้ผู้ฟังสามารถรับรู้ และเข้าใจในวัตถุประสงค์และจุดมุ่งหมายของผู้พูดได้อย่างเข้าใจกระจ่างแจ้งชัดเจนจนสามารถโต้ตอบให้ผู้พูดทราบจนเป็นที่เข้าใจกันตรงกันได้ และองค์ประกอบของการพูดที่สำคัญได้แก่ ผู้พูดหรือผู้ส่งสาร สาร สื่อผู้ฟังหรือผู้รับสาร ผลการพูด ประสบการณ์ร่วม

การอ่านเพื่อให้เกิดความเข้าใจเบื้องต้นก่อน พฤติกรรมในการอ่านที่แท้จริงนั้นมิใช่เพียงแต่การใช้สายตามองแต่เป็นการทำความเข้าใจเบื้องต้น และการอ่านมีหลายระดับขึ้นอยู่กับประสบการณ์ความรู้ของผู้อ่านแต่ละท่าน ด้วยเหตุนี้การกำหนดวัตถุประสงค์การอ่านและหนังสือที่เลือกอ่านแต่ละครั้ง จึงมีจุดมุ่งหมายแตกต่างกันไปด้วยตามจุดประสงค์อาจจะเพื่อ การพัฒนาคุณภาพชีวิต เชาว์ปัญญา การมีความรู้และทักษะเฉพาะด้าน ตามความสามารถของแต่ละคน วัตถุประสงค์ของการอ่านสามารถแบ่งได้พอสังเขปดังนี้ อ่านเพื่อการศึกษาค้นคว้า การอ่านเพื่อความเพลิดเพลิน การอ่านเพื่อพัฒนาวิจรรย์ญาณและค่านิยม และการอ่านเพื่อธุรกิจหรือประโยชน์อื่นๆ

การเขียน คือการแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึก จินตนาการ และความต้องการของผู้ส่งสารออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อให้ผู้ที่รับสารสามารถอ่านเข้าใจตรงตามกับผู้เขียนต้องการได้ การที่จะเขียนให้ผู้อ่านเข้าใจตรงตามกับผู้เขียนต้องการได้นั้น ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายอย่างได้แก่ ประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมของผู้เขียนกับผู้อ่าน ทักษะทางภาษา ระบบความคิดของผู้เขียนและผู้อ่าน (กุสุมา รัชมณี ; และคนอื่นๆ . 2533)

แนวคิดเกี่ยวกับความสุข

สหรัฐ เจตมโนรมย์ (2546) กล่าวว่า ความสุขเป็นสิ่งที่ทุกคนแสวงหาเป็นความดีสูงสุด และเป็นแรงจูงใจสุดท้ายของการกระทำของมนุษย์ ความสุขเป็นสิ่งที่คนทั่วไปยึดถือกันว่าเป็นจุดมุ่งหมายสูงสุดของชีวิตเชื่อว่า ความสุขมิได้เป็นวิถีไปสู่สิ่งใดแต่เป็นสิ่งที่สุดท้าย หรือจุดหมายสุดท้ายที่มีคุณค่าเป็นเหตุผลที่มนุษย์แสวงหาเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งนี้

ฟรานเคน (Franken. 1994) กล่าวว่า แนวคิดในเรื่องความสุขนั้นได้มีผู้เชี่ยวชาญหลายท่านกล่าวไว้ต่าง ๆ กันหลายทฤษฎีโดย Lazarus เจ้าทฤษฎีความคิดความรู้สึกได้กล่าวถึงความสุข ว่าเป็นอารมณ์ซึ่งเป็นผลมาจากการสามารถก้าวไปสู่ทางแห่งการบรรลุเป้าหมายของบุคคล คือเน้นถึงความสัมพันธ์ของความสำเร็จในชีวิตว่านำมาซึ่งความสุข

วินโฮเวน (Veenhoven. 1996) กล่าวว่า ความสุข เป็นทัศนคติของบุคคลที่มีในการดำเนินชีวิตของตนเองโดย เกิดจากการที่เขาประเมินสภาพการณ์ทั้งหมดในขณะนั้น เมื่อบุคคลบอกว่ามีความสุขนั้นหมายถึง บุคคลรับรู้ชีวิตในขนาดนั้นมีประสบการณ์ทางอารมณ์ที่ดีมีความสุขพึงพอใจและน่าพึงปรารถนาอันเป็นภาวะที่จะทำให้บุคคลประเมินตนเองมีความสุขส่วนบุคคลที่ไม่มีความสุขนั้นจะประเมินองค์ประกอบในชีวิตส่วนใหญ่ว่า ไม่น่าพึงปรารถนา ไม่พึงพอใจ

ความสุขเป็นที่ยอมรับทุกคนปรารถนาความสุขเป็นการประเมินความรู้สึกและประสบการณ์ของแต่ละคนว่ามีความสุขขึ้นชอบชีวิตโดยรวมของตนเองมากแค่ไหน ทั้งนี้ ประสบการณ์ด้านอารมณ์ทางบวก เช่น ความปิติ ความสนใจ และ ความภาคภูมิใจต้องมีบ่อยครั้ง ขณะที่ประสบการณ์ ด้านอารมณ์ทางลบ เช่น ความเศร้า ความวิตกกังวลและความโกรธ ต้องมีไม่บ่อยครั้ง และ คำว่า “ความสุข” ถูกนำมาใช้ร่วมกับคำว่า “คุณภาพชีวิต” อยู่หลายครั้ง และเกี่ยวข้องกับ 2 มิติต่อไปนี้

1. โอกาสแห่งชีวิตและผลลัพธ์แห่งชีวิต (Chance and Outcomes)
2. คุณภาพจากภายนอกและภายใน (Outer and Inner Qualities)

ตารางที่ 1 มิติที่เกี่ยวข้องกับ “ความสุข” และ “คุณภาพชีวิต” ของประเทศภูฏาน

	คุณภาพจากภายนอก	คุณภาพจากภายใน
โอกาสแห่งชีวิต	สภาพแวดล้อมรอบตัว	ความสามารถในการดำรงชีวิตของมนุษย์
ผลลัพธ์แห่งชีวิต	อรรถประโยชน์แห่งชีวิต	การมีชีวิตเบิกบาน

ที่มา : ศิริพันธ์ กิตติสุขสถิต; และคนอื่น ๆ. (2555). **คุณภาพชีวิต การทำงาน และความสุข**. หน้า 32.

องค์ประกอบของ HAPPINOMETER

เครื่องมือ HAPPINOMETER ประกอบด้วยข้อคำถาม 10 ตอนได้แก่ข้อมูลทั่วไปรวม 8 คำ ถาม มิติความสุข 9 มิติ รวมทั้งหมด 56 ตัวชี้วัด และระดับความสุขมวลรวม 1 คำถาม สำหรับตัวชี้วัดทั้ง 56 ตัวชี้วัด นำมาทำให้เป็นข้อคำถาม ในแต่ละมิติ ทั้ง 9 มิติ รวม 56 ข้อคำถาม มีรายละเอียด ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นข้อคำถามลักษณะทั่วไปของผู้ตอบ มี 8 ข้อคำถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษาสูงสุด สถานภาพสมรส จำนวนบุตร ลักษณะงาน สภาพการจ้างงาน ระยะเวลาที่ทำงานในองค์กรหรือ หน่วยงานในปัจจุบัน

ตอนที่ 2 มิติที่ 1 สุขภาพดี (Happy Body) หมายถึง การที่บุคคลมีสุขภาพร่างกายแข็งแรง สมส่วน มีพฤติกรรมการบริโภคที่ปลอดภัย มีความพึงพอใจสภาวะสุขภาพกายของตนเอง มิตินี้มี 6 ตัวชี้วัด ได้แก่ ค่าBMI และเส้นรอบเอวการทานอาหารเข้า การออกกำลังกาย การสูบบุหรี่ การดื่มแอลกอฮอล์ ความพึงพอใจกับสุขภาพกาย

ตอนที่ 3 มิติที่ 2 ผ่อนคลายดี (Happy Relax) หมายถึงการที่บุคคลสามารถบริหารเวลาในแต่ละวันเพื่อการพักผ่อนได้อย่างมีคุณภาพพอใจกับการบริหารจัดการปัญหาของตนเอง และใช้ชีวิตให้สบายๆ มิตินี้มี 5 ตัวชี้วัด ได้แก่ ความเพียงพอที่ได้รับ ในการพักผ่อนการทำกิจกรรมที่เป็นการพักผ่อนหย่อนใจในรอบสัปดาห์ การมีความเครียดโดยรวม การมีชีวิตที่เป็นไปตามที่คาดหวังโดยรวม ความสามารถในการจัดการปัญหาโดยรวม

ตอนที่ 4 มิติที่ 3 น้ำใจดี (Happy Heart) หมายถึง การที่บุคคลมีจิตสาธารณะ มีส่วนร่วมในการสร้างประโยชน์ให้กับส่วนรวม และมีเมตตากับคนรอบข้าง มิตินี้มี 9 ตัวชี้วัด ได้แก่ ความเอื้ออาทรหรือห่วงใยต่อคนรอบข้าง การให้ความช่วยเหลือแก่คนรอบข้าง การให้ความสำคัญกับการทำงานเป็นทีม ความสัมพันธ์ในที่ทำงานเหมือนพี่เหมือนน้อง การสื่อสารพูดคุยกับเพื่อนร่วมงาน การถ่ายทอดแลกเปลี่ยนแบบอย่าง การทำงานระหว่างกัน ความเต็มใจและยินดีในการทำประโยชน์เพื่อส่วนรวมการเข้าร่วมกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม การทำกิจกรรมที่สามารถทำได้ด้วยตนเองและมีประโยชน์ต่อสังคม

ตอนที่ 5 มิติที่ 4 จิตวิญญาณดี (Happy Soul) หมายถึงการที่บุคคลมีความตระหนักถึงคุณธรรมและศีลธรรม รู้แพ้รู้ชนะ รู้จักให้ และมีความกตัญญูรู้คุณ มิตินี้มี 5 ตัวชี้วัด ได้แก่ การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ศาสนา การให้ทาน การปฏิบัติกิจตามศาสนาเพื่อให้จิตใจสงบ การยกโทษและให้อภัยอย่างจริงใจต่อผู้สำนึกผิด การยอมรับและขอโทษในความผิดที่ทำหรือมีส่วนรับผิดชอบ การตอบแทนหรือช่วยเหลือผู้มีพระคุณ

ตอนที่ 6 มิติที่ 5 ครอบครัวดี (Happy Family) หมายถึงการที่บุคคลมีความรู้สึกผูกพันเชื่อใจ มั่นใจและอุ่นใจกับบุคคลในครอบครัวของตนเอง มิตินี้มี 3 ตัวชี้วัดได้แก่การมีเวลาอยู่กับครอบครัวอย่างเพียงพอการทำกิจกรรมร่วมกันในครอบครัว การมีความสุขกับครอบครัว

ตอนที่ 7 มิติที่ 6 สังคมดี (Happy Society) หมายถึง การที่บุคคลมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อเพื่อนบ้านไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน ไม่เอาเปรียบผู้อื่นรอบข้าง ไม่ทำให้สังคมเสื่อมถอย มิตินี้มี 6 ตัวชี้วัด ได้แก่ เพื่อนบ้านมีความสัมพันธ์ที่ดีกับเรา การปฏิบัติตามกฎระเบียบ ข้อบังคับของสังคม ความรู้สึกปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน เมื่อมีปัญหาสามารถขอความช่วยเหลือได้จากคนในชุมชน ความรู้สึกว่าสังคมไทยทุกวันนี้มีความสุข การใช้ชีวิตในสังคมอย่างมีความสุข

ตอนที่ 8 มิติที่ 7 ใฝ่รู้ดี (Happy Brain) หมายถึง การที่บุคคลมีความตื่นตัวกระตือรือร้นในการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ เพื่อปรับตัวให้เท่าทันและตั้งรับการเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา และพอใจที่จะแสดงความสามารถอยู่เสมอ มิตินี้มี 3 ตัวชี้วัด ได้แก่ การแสวงหาความรู้ใหม่ ความสนใจที่พัฒนาตนเองเพื่อความก้าวหน้าในชีวิต โอกาสที่จะได้รับในการอบรม ศึกษาต่อดูงาน

ตอนที่ 9 มิติที่ 8 สุขภาพเงินดี (Happy Money) หมายถึง การที่บุคคลมีวินัยในการใช้จ่ายเงิน มีความสามารถและพึงพอใจในการบริหารจัดการระบบการรับ จ่าย และออมเงินในแต่ละเดือน มิตินี้มี 4 ตัวชี้วัด ได้แก่ ภาระในการผ่อนชำระหนี้สินต่างๆ การผ่อนชำระหนี้สินตามกำหนดเวลา การมีเงินเก็บออม ในแต่ละเดือนค่าตอบแทน ที่ได้รับเพียงพอกับรายจ่าย ในแต่ละเดือน

ตอนที่ 10 มิติที่ 9 การงานดี (Happy Work-life) หมายถึง การที่บุคคลมีความสุขสบายใจในที่ทำงาน มีความรัก ความผูกพัน และ ความภาคภูมิใจในองค์กร มีความมั่นใจในอาชีพรายได้ และ มีความพึงพอใจกับความก้าวหน้าของตนเองในองค์กร มิตินี้มี 15 ตัวชี้วัด ได้แก่ การมีความสุขกับสภาพแวดล้อมโดยรวมขององค์กร การได้รับความดูแลเกี่ยวกับสุขภาพที่ดีจากองค์กร ความพึงพอใจกับสวัสดิการที่องค์กรจัดให้การได้รับการปฏิบัติอย่างถูกต้องตามกฎหมายแรงงาน พระราชบัญญัติหรือระเบียบต่างๆ การได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้น เลื่อนตำแหน่ง ปรับขึ้นค่าจ้างด้วยความเหมาะสม การมีอาชีพที่มั่นคง การได้รับค่าตอบแทนที่คุ้มค่ากับความเสี่ยงอันอาจเกิดจากการทำงาน การมีโอกาสในการพัฒนาต่อยอดการศึกษาและกลับมาพัฒนาหน่วยงาน หรือองค์กรความสามารถในการแสดงความคิดเห็นและมีส่วนร่วมในข้อเสนอแนะกับหัวหน้างานหรือนายจ้างการได้รับค่าตอบแทนถูกต้องและตรงตามเวลา การทำงานอย่างมีความสุขการมีความภาคภูมิใจที่ได้เป็นบุคลากรขององค์กรและการมีความรู้สึกเป็นเจ้าของร่วมขององค์กร

สรุปจากเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวทางวัฒนธรรมและความสุขของคนญี่ปุ่นที่มาพำนักระยะยาวของคนญี่ปุ่นในกรุงเทพมหานครจะต้องมีความสุขในด้านใดด้านหนึ่งจึงเลือกมาพำนักระยะยาวในต่างแดนได้ต้องมีเหตุผลและการปรับตัวหลาย ๆ ด้าน เพราะเนื่องจากประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศที่มีเทคโนโลยีที่ทันสมัยและมีการคมนาคมที่สะดวกสบาย แต่ก็ยังเลือกมาพำนักระยะยาวที่ต่างประเทศ อาจจะเป็นการที่เลือกมาพำนักระยะยาวที่ต่างประเทศแล้วมีความสุขในด้านใดด้านหนึ่งจาก 10 มิติด้านบนมาปรับใช้ให้เกิดความสุขกับผู้ที่มาพำนักระยะยาวของชาวญี่ปุ่นในประเทศไทย เช่น Happy Work-life, Happy Money

Happy Brain, Happy Family, Happy Society, Happy Heart, Happy Relax เป็นต้น (ศิริพันธ์ กิตติสุขสถิต ;และคนอื่น ๆ . 2555)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ไหมไทย ไชยพันธุ์; และจิระสุข สุขสวัสดิ์ (2560) ได้ศึกษาเรื่องการปรับตัวทางวัฒนธรรมที่ส่งผลต่อความรู้สึกสอดคล้องกลมกลืน เพื่อศึกษาการปรับตัวทางวัฒนธรรมที่สามารถทำนายแนวโน้มความรู้สึกสอดคล้องกลมกลืนในชีวิตของนักศึกษา muslim ระดับปริญญาตรี กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษา muslim ในมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลาจำนวน 305 คนเครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามมาตราประมาณค่า สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐานและการวิเคราะห์การถดถอยแบบพหุคูณแบบขั้นตอน ผลการวิจัยพบว่า การปรับตัวทางวัฒนธรรมด้านการใช้ภาษา มีความสัมพันธ์ทางลบกับความรู้สึกสอดคล้องกลมกลืนในชีวิต

มณีกัญญา นากามัทลี (2556) ได้ศึกษาเรื่องการเลือกสถานที่พำนักหลังวัยเกษียณของชาวญี่ปุ่นกรณีศึกษา ชาวญี่ปุ่นหลังเกษียณในพื้นที่ย่านสุขุมวิท กรุงเทพมหานคร สรุปได้ว่าตามสมมติฐานพบว่าความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศที่แตกต่างกันมีผลต่อการเลือกสถานที่พำนักหลังเกษียณอายุชาวญี่ปุ่นที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสรุปได้ว่าปัจจัยที่ผลักดันและดึงดูดเลือกสถานที่พำนัก ทุกด้านมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการเลือกสถานที่พำนักหลังเกษียณอายุหลังเกษียณอายุของชาวญี่ปุ่นในสุขุมวิท กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01

วลัยพร กาญจนการุณ (2556) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจย้ายเวลาพำนักอยู่ของผู้นำพักระยะยาวชาวญี่ปุ่นในจังหวัดเชียงใหม่ ผู้พำนักระยะยาวชาวญี่ปุ่นในจังหวัดเชียงใหม่ นั้น ส่วนใหญ่เป็นด้านอุบัติเหตุ และปัญหาด้านการสื่อสาร ชาวญี่ปุ่นเหล่านี้จะแก้ปัญหาด้วยตนเอง และมีเพื่อนชาวญี่ปุ่นด้วยกันที่คอยช่วยเหลือแก้ไขปัญหาให้ สำหรับเรื่องการขยายหรือยืดอายุวีซ่าอยู่เชียงใหม่ให้นานขึ้นนั้นพบว่า เป็นสิ่งที่ต้องการให้ช่วยเหลือมากที่สุด

สุดปรารถนา ดวงแก้ว (2556) ได้ศึกษาเรื่อง การปรับตัวทางสังคมและวัฒนธรรมของคนญี่ปุ่นวัยหลังเกษียณที่พำนักระยะยาวในจังหวัดเชียงใหม่ ประเทศไทย โดยเฉพาะพลวัตรคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาวในจังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นกลุ่มคนญี่ปุ่นวัยหลังเกษียณจำนวนคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาวที่เชียงใหม่เพิ่มขึ้นทุก ๆ ปีนั้น เป็นผลมาจากปัจจัยผลักดันจากญี่ปุ่น และปัจจัยดึงดูดจากไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งทัศนคติต่อการดำเนินชีวิตหลังวัยเกษียณ คนญี่ปุ่นย้ายถิ่นเพื่อการดำเนินชีวิต (Lifestyle Migration) ซึ่งเป็นการย้ายถิ่นรูปแบบใหม่

เฉลิมพล แจ่มจันทร์ (2555) ได้ศึกษาเรื่องการฟ่านักกระยะยาวของชนญี่ปุ่นในจังหวัดเชียงใหม่: เพื่อวิเคราะห์ ปัจจัยกำหนด ของการตัดสินใจฟ่านักกระยะยาวของนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นในจังหวัดเชียงใหม่ เพื่อพิจารณาระดับความสำคัญและเปรียบเทียบก่อนที่จะเข้ามาฟ่านักกระยะยาว ไม่ว่าจะเป็นกฎหมายและกฎข้อบังคับต่าง ๆ รวมถึงความปลอดภัยและวัฒนธรรมและอาหารการกิน ซึ่งพบว่าการบังคับใช้กฎจากราจรในจังหวัดเชียงใหม่ เป็นเรื่องกระทบต่อความรู้สึกในด้านนี้อย่างมาก และ ค่าความพึงพอใจจากประสบการณ์ที่สัมผัสของนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นมากกว่าความคาดหวังที่มีก่อนมาฟ่านักกระยะยาวมากที่สุด

โมโมโกะ ทากิซาวะ (2552) ได้ศึกษาคุณภาพชีวิตในการนำฟ่านักกระยะยาวของชาวญี่ปุ่นของนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นที่ฟ่านักกระยะยาวเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันกับระดับคุณภาพชีวิตในการฟ่านักกระยะยาวที่แตกต่างกันพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศ อายุ การมีครอบครัวที่ญี่ปุ่น สภาพสมรรถนะการศึกษา อาชีพ และแหล่งที่มาของรายได้ มีผลต่อระดับคุณภาพชีวิตในการฟ่านักกระยะยาวของชาวญี่ปุ่นในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนรายได้ครัวเรือนมีผลต่อระดับคุณภาพชีวิตในการฟ่านักกระยะยาวของชาวญี่ปุ่นในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

TNI

THAI - NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY

บทที่ 3

วิธีการดำเนินงานวิจัย

การศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจซื้อประกันภัยการเดินทางของนักท่องเที่ยวไทยที่เดินทางไปประเทศญี่ปุ่นครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถาม (Questionnaire) ซึ่งผู้ศึกษาได้กำหนดแนวทางในการดำเนินการวิจัยโดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้ ได้แก่ ชาวญี่ปุ่นที่มามีเลือกมาพำนักระยะยาว และท่องเที่ยวระยะยาว

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นกลุ่มประชากรที่มีขนาดใหญ่ ไม่ทราบจำนวนที่แน่นอน แต่มีขนาดของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 100,000 คน ดังนั้นผู้ศึกษาจึงใช้ตารางสำเร็จรูปของ Taro Yamane ในการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ที่ระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 95 ได้กลุ่มตัวอย่างน้อย 400 คน (Yamane T. 1973 : 1,088)

ผู้ศึกษาใช้วิธีสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบตามความสะดวก (Convenience Sampling) คือการแจกแบบสอบถามให้แก่ชาวญี่ปุ่นที่พำนักในประเทศไทย โดยมีระยะเวลาพำนักอาศัยมากกว่า 3 เดือน ทั้งมาทำงาน และ อาศัยพำนักระยะยาวในประเทศไทย และทางช่องทางออนไลน์ ที่มีคนญี่ปุ่น เป็นสมาชิกในแต่ละช่องทาง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลการวิจัย

การศึกษาในครั้งนี้ ผู้ศึกษาใช้แบบสอบถาม (Questionnaires) ในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการสร้างขึ้นจากการปรับใช้แบบสอบถามเดิมที่มีอยู่ โดยดำเนินการ ดังนี้

1.1 ศึกษาจาก เอกสาร บทความ ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.2 นำข้อมูลที่ได้ มากำหนดเป็นกรอบแนวคิดตามลักษณะปัจจัยที่จะศึกษาและนำมาสร้างแบบสอบถาม

1.3 สร้างแบบสอบถามที่ใช้ในการศึกษา โดยแบ่งแบบสอบถามเป็น 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นคำถามเพื่อสอบถามลักษณะของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบไปด้วยคำถามเกี่ยวกับจังหวัดที่พำนักอาศัยอยู่ เพศ อายุ สถานภาพ อาชีพ และความสามารถในการใช้ภาษาอื่น ซึ่งมีลักษณะคำถามเป็นแบบเลือกตอบเพียงข้อเดียว (Multiple Choice) จำนวน 6 ข้อ ได้แก่

- ข้อ 1 พำนักระยะยาวอยู่ในจังหวัดใด
- ข้อ 2 เพศ
- ข้อ 3 อายุ
- ข้อ 4 สถานภาพ
- ข้อ 5 อาชีพ
- ข้อ 6 ระดับความสามารถในการใช้ภาษาอื่นนอกจากภาษาญี่ปุ่น

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับทักษะด้านภาษาและข้อมูลการอาศัยของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย ลักษณะสถานที่พำนักระยะยาวที่ญี่ปุ่น และ ประเทศไทย การถือครองกรรมสิทธิ์ที่พัก ระยะเวลาในการพำนัก เหตุผลที่เลือกมาพำนัก และ สถานที่ต้องการพำนักระยะยาว ซึ่งมีลักษณะคำถามเป็นแบบเลือกตอบเพียงข้อเดียว (Multiple Choice) จำนวน 6 ข้อ ได้แก่

- ข้อ 7 ลักษณะการอยู่อาศัยในประเทศญี่ปุ่น
- ข้อ 8 ลักษณะที่พำนักระยะยาวในประเทศไทย
- ข้อ 9 การถือครองกรรมสิทธิ์ที่พำนักระยะยาวในประเทศไทย
- ข้อ 10 ระยะเวลาในการพำนักระยะยาวในประเทศไทย
- ข้อ 11 เหตุผลที่เลือกมาพำนักระยะยาว
- ข้อ 12 สถานที่ใดที่ท่านต้องเลือกพำนักระยะยาว

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับการปรับตัวของชาวญี่ปุ่น ที่เลือกมาพำนักระยะยาว ประกอบด้วย ด้านสุขภาพ ด้านอาหาร ด้านสังคม ด้านบ้านเรือน ด้านการเมือง ด้านทัศนคติ ด้านสิ่งแวดล้อม และ ด้านความปลอดภัย โมโมโกะ ทากิซาวะ (2552) มาเป็นข้อคำถามให้มีความเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ซึ่งเป็นแบบสอบถามแบบมาตรวัดประเมินค่า

(Rating Scale) มี 5 ระดับความเห็น คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด โดยมีข้อคำถามทั้งสิ้น 44 ข้อ ซึ่งมีลักษณะคำถามเป็นแบบมาตราเรียงอันดับ (Ordinal Scale) ได้แก่

ข้อ 13.1-13.4 รวม 4 ข้อ	วัดการปรับตัวด้านสุขภาพ
ข้อ 14.1-14.5 รวม 5 ข้อ	วัดการปรับตัวด้านอาหาร
ข้อ 15.1-15.5 รวม 5 ข้อ	วัดการปรับตัวด้านทางสังคม
ข้อ 16.1-16.6 รวม 6 ข้อ	วัดการปรับตัวด้านบ้านเรือน
ข้อ 17.1-17.5 รวม 5 ข้อ	วัดการปรับตัวด้านการเมือง
ข้อ 18.1-18.6 รวม 6 ข้อ	วัดการปรับตัวด้านทัศนคติ
ข้อ 19.1-19.7 รวม 7 ข้อ	วัดการปรับตัวด้านสิ่งแวดล้อม
ข้อ 20.1-20.6 รวม 6 ข้อ	วัดการปรับตัวด้านความปลอดภัย

ส่วนที่ 4 คำถามเกี่ยวกับความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว ประกอบด้วย การรู้จักผ่อนคลายต่อสิ่งต่าง ๆ ในการดำเนินชีวิต จากคุณภาพชีวิตการทำงานและความสุข ศิริพันธ์ กิตติสุขสถิต; และคนอื่นๆ (2555) มาเป็นข้อคำถามให้มีความเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยได้ใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ซึ่งเป็นแบบสอบถามแบบมาตรวัดประเมินค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับความเห็น คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด โดยมีข้อคำถามทั้งสิ้น 9 ข้อ ซึ่งมีลักษณะคำถามเป็นแบบมาตราเรียงอันดับ (Ordinal Scale) ดังนี้ ข้อ 1-9 วัดความสุขทั้ง 9 มิติ

ข้อ 21.1-21.9 รวม 9 ข้อ วัดการมีความสุขในการดำเนินชีวิต (Happy)

1.4 เกณฑ์การให้คะแนนของแบบสอบถามในส่วนประเมินระดับความคิดเห็น โดยเป็นมาตรวัดการประเมินค่าแบบลิเคิร์ต (Likert Scale) แบ่งเป็น 5 ระดับ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ระดับความคิดเห็น	เกณฑ์การให้คะแนน
ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด	5
ตรงกับความคิดเห็นของท่านมาก	4
ตรงกับความคิดเห็นของท่านปานกลาง	3
ตรงกับความคิดเห็นของท่านน้อย	2
ตรงกับความคิดเห็นของท่านน้อยมากหรือไม่ตรงเลย	1

ผู้ศึกษาได้กำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายของระดับความคิดเห็นของแบบสอบถามในส่วนที่เป็นมาตรวัดการประเมินค่าแบบลิเคิร์ต (Likert Scale) ใช้การหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้เกณฑ์การแปลความหมาย ดังนี้

$$\begin{aligned}
 \text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{5} \\
 &= \frac{5 - 1}{5} \\
 &= 0.8
 \end{aligned}$$

จากหลักเกณฑ์ดังกล่าวสามารถแปลความหมายของระดับคะแนนตามหลักเกณฑ์ดังกล่าวได้ 5 ระดับดังนี้

โดยมีเกณฑ์การแปลความหมาย ความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวกับวัฒนธรรม กับความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว

ช่วงคะแนน	การแปลความหมาย
4.21 - 5.00	ส่งผลในระดับมากที่สุด
3.41 - 4.20	ส่งผลในระดับมาก
2.61 - 3.40	ส่งผลในระดับปานกลาง
1.81 - 2.60	ส่งผลในระดับน้อย
1.00 - 1.80	ส่งผลในระดับน้อยที่สุด

1.5 เกณฑ์การแปลผลระดับความสัมพันธ์จะพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้ดังนี้ (พิชิต ฤทธิ์จรูญ, 2548)

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)	ระดับความสัมพันธ์
0.91 - 1.00	มีความสัมพันธ์กันในระดับ สูงที่สุด
0.71 - 0.90	มีความสัมพันธ์กันในระดับ สูง
0.51 - 0.70	มีความสัมพันธ์กันในระดับ ปานกลาง
0.31 - 0.50	มีความสัมพันธ์กันในระดับ ต่ำ
0.01 - 0.30	มีความสัมพันธ์กันในระดับ ต่ำที่สุด
0	ไม่มีความสัมพันธ์กัน

2. การทดสอบคุณภาพแบบสอบถาม

1) การทดสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้จากการศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาให้อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้รอบรู้หรือผู้เชี่ยวชาญเฉพาะเรื่องรวม 3 ท่าน

1.1 ผ.ศ. รังสรรค์ เลิศในสัตย์ คณบดี คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยี
ไทย-ญี่ปุ่น

1.2 Miss. Keiko Tatsumi อาจารย์สอนภาษาญี่ปุ่นประจำ โรงเรียนเทพลילה

1.3 Mr. Nagao Shunya อาจารย์สอนวิชาภาษาญี่ปุ่นประจำโรงเรียนเตรียม
อุดมศึกษาพัฒนาการ รัชดา

ผู้เชี่ยวชาญได้ทำการพิจารณาและตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหา ความ
ถูกต้องตามองค์ประกอบที่ต้องการศึกษา และความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ในแบบสอบถาม
จากนั้นนำเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถาม
กับนิยามศัพท์ (Index of Item-Objective Congruence: IOC) โดยกำหนดคะแนนแทนค่าของ
คำตอบ ดังนี้

- 1 หมายถึง แน่ใจว่าคำถามข้อนั้นสามารถวัดวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้ได้จริง
- 0 หมายถึง ไม่แน่ว่าคำถามข้อนั้นสามารถวัดวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้ได้จริง
- 1 หมายถึง แน่ใจว่าคำถามข้อนั้นไม่สามารถวัดวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้ได้จริง

เมื่อได้รับแบบประเมินความสอดคล้องจากผู้เชี่ยวชาญคืนแล้ว ผู้วิจัยได้นำมาหาค่า
อัตราส่วนความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Index of Consistency : IOC) ตามสูตรต่อไปนี้

$$\text{สูตร } IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้อง

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนประเมินความสอดคล้องทั้งหมด

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญที่ตรวจสอบแบบสอบถาม

ทั้งนี้ได้กำหนดให้ค่าดัชนีความสอดคล้องที่ยอมรับได้ต้องมากกว่า 0.50 ขึ้นไป จึงจะ
ถือว่าข้อคำถามนั้นมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (ศิริชัย พงษ์วิชัย. 2556) ผู้วิจัยทำการคงเนื้อหา
ของข้อคำถามที่ผู้เชี่ยวชาญประเมิน ตรวจสอบเกี่ยวกับการใช้ภาษาและความสอดคล้องระหว่าง
ข้อคำถามกับนิยามศัพท์ในแต่ละด้านเป็นรายข้อ และตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาซึ่งมีค่า
ดัชนีความสอดคล้องไม่ต่ำกว่า 0.50 ไว้ในแบบสอบถาม และทำการปรับปรุงแก้ไขข้อคำถามที่มี
ค่าดัชนีความสอดคล้องต่ำกว่า 0.50 ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญก่อนนำไปทดลองใช้ (Try
Out) โดยผลการตรวจสอบของผู้เชี่ยวชาญรวม 3 ท่าน สรุปได้ว่าค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อ
คำถามจำแนกรายข้ออยู่ในระหว่าง 0.67 ถึง 1.00

2) การทดสอบความเชื่อมั่น (Reliability) โดยผู้วิจัยจะนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้น
และผ่านการทดสอบจากผู้เชี่ยวชาญซึ่งได้ทำการปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้วไปทดลองใช้

(Try Out) กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เพื่อตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม โดยการหาคุณภาพแบบสอบถามใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางคอมพิวเตอร์หาค่าสัมประสิทธิ์แสดงความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ครอนบัต (Cronbach. 1990) โดยการตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามต้องได้ค่าสัมประสิทธิ์แสดงความเชื่อมั่นของแบบสอบถามไม่ต่ำกว่า 0.70 หลังจากการทดสอบได้ค่าสัมประสิทธิ์อยู่ระหว่าง 0.775 ถึง 0.918 ดังตารางที่ 2 จากนั้นผู้วิจัยจึงได้นำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจริง และเมื่อนำข้อมูลทั้งหมดมาทดสอบค่าสัมประสิทธิ์กับกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำนวน 428 คน อีกครั้ง ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นดังนี้

ตารางที่ 2 ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

หัวข้อคำถาม	จำนวนข้อคำถาม	ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น
ด้านการปรับตัวของชาวญี่ปุ่นที่อาศัยในประเทศไทย		
ด้านสุขภาพ (健康)	4	0.878
ด้านอาหาร (食事)	5	0.830
ด้านทางสังคม (社交)	5	0.908
ด้านบ้านเรือน (住宅)	6	0.918
ด้านการเมือง (政治)	5	0.775
ด้านทัศนคติ (考え方)	6	0.901
ด้านสิ่งแวดล้อม (環境)	7	0.838
ด้านความปลอดภัย (安全)	6	0.907
ด้านคุณภาพชีวิตและความสุขของชาวญี่ปุ่นที่อาศัยในประเทศไทย		
ด้านคุณภาพชีวิต และ ความสุข (幸せ)	9	0.910

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้ศึกษาดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามที่จัดทำขึ้น ดังนี้

1. จัดเตรียมแบบสอบถามในระบบออนไลน์และรูปแบบกระดาษเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล

2. ผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดเก็บข้อมูลเป็น 2 ส่วน ดังนี้

2.1 เก็บข้อมูลทางออนไลน์จากคนญี่ปุ่นทางออนไลน์ของเพจที่คนญี่ปุ่น ติดตามใน Facebook เป็นจำนวน 300 คน (จากเพจ タイ愛好会 = สมาคมคนรักประเทศไทย (สมาชิก 200 คน), タイランド大好き会THHTH (สมาชิก 4,715 คน), タイが好き!! ชอบเมืองไทย (สมาชิก 722 คน) เป็นต้น

2.2 เก็บข้อมูลโดยการแจกแบบสอบถามให้กับคณูโปุ่นตามสมาคมและ อาจารย์คณูโปุ่นที่มาสอนภาษาคณูโปุ่นตามโรงเรียนสอนภาษาต่างๆ คณูโปุ่นที่มาทำงานตามบริษัทต่างๆ อาทิ HIS โรงเรียนสอนภาษา Waseda สาขากรุงเทพ และสมาคมแม่บ้านคณูโปุ่นที่มาผ่านกระยะยาวตามสถานที่ต่างๆจำนวน 128 คน

3. ตรวจสอบแบบสอบถามและนำแบบสอบถามที่มีความครบถ้วนสมบูรณ์ไปทำการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติและสรุปผล

การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากการรวบรวมแบบสอบถามทั้งหมดเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามมาดำเนินการตามรายละเอียด ดังนี้

1. การตรวจสอบข้อมูล (Editing) ผู้วิจัยตรวจสอบความสมบูรณ์ของการตอบแบบสอบถามและทำการแยกแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์ออก
2. การลงรหัส (Coding) เป็นการนำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบความถูกต้องเรียบร้อยแล้วมาลงรหัสตามที่ได้กำหนดไว้
3. การประมวลผลข้อมูล (Processing) เป็นการนำข้อมูลที่ได้จากการลงรหัสมาบันทึกในเครื่องคอมพิวเตอร์ ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows (Statistical Package for the Social Sciences for Windows) และทำการคำนวณทางสถิติ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. สถิติวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ค่าแจกแจงความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่ามัธยฐาน (Median) ค่าฐานนิยม (Mode) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าความแปรปรวน (Variance)

2. สถิติอนุมาน (Inference Statistic)

2.1 การวิเคราะห์ความแปรปรวน one-way Analysis of Variance (Anova) ใช้เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของตัวแปรต้นที่เป็นข้อมูลเชิงกลุ่มมากกว่า 2 ตัวเลือก กับตัวแปรตามเป็นข้อมูลเชิงปริมาณ วิเคราะห์ด้วย T-test ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 และทดสอบความแตกต่างรายคู่ วิธี Least Significant Difference (LSD) เพื่อใช้ในการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยประชากรได้ครั้งละหลายคู่ ที่ระดับนัยสำคัญสถิติ 0.05

2.2 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) เพื่อหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมการทำงานกับประสิทธิภาพการทำงาน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 และ 0.01

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการศึกษารื่องทักษะการสื่อสารการปรับตัวด้านวัฒนธรรมกับความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาวในประเทศไทย โดยผู้วิจัยได้ทำการแจกแบบสอบถามให้กับกลุ่มตัวอย่างเป็นชาวญี่ปุ่นที่เข้าพำนักระยะยาว เป็นจำนวนทั้งสิ้น 428 ชุด แบ่งเป็น แจกชาวญี่ปุ่นที่มาพำนักระยะยาวในประเทศไทย จำนวน 128 คน ทาง Facebook Page 300 คน ได้รับกลับมาทั้งสิ้น 428 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100 แบบสอบถามมีความครบถ้วนสมบูรณ์ทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 100 จึงนำข้อมูลดังกล่าวที่รวบรวมได้ไปทำการวิเคราะห์โดยวิธีการทางสถิติและทดสอบสมมติฐานตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่กำหนด โดยจะได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและผลการทดสอบสมมติฐานในรูปแบบตารางประกอบคำบรรยายและอภิปรายผลตามลำดับ แบ่งออกเป็น 5 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพ อาชีพ ความสามารถในการใช้ภาษาอื่น โดยใช้ค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการอาศัยของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย ลักษณะสถานที่พำนักระยะยาวที่ญี่ปุ่น และ ประเทศไทย การถือครองกรรมสิทธิ์ที่พัก ระยะเวลาในการพำนัก เหตุผลที่เลือกมาพำนัก สถานที่ต้องการพำนักระยะยาว โดยใช้ค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลการปรับตัวของชาวญี่ปุ่น ที่อาศัยในกรุงเทพ ประกอบด้วย ด้านสุขภาพ ด้านอาหาร ด้านสังคม ด้านบ้านเรือน ด้านการเมือง ด้านทัศนคติ ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านความปลอดภัย โดยใช้ค่าความถี่ (Frequency) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าร้อยละ (Percentage) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ส่วนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลความสุขทางวัฒนธรรม ประกอบด้วย การรู้จักผ่อนคลายต่อสิ่งต่าง ๆ ในการดำเนินชีวิต โดยใช้ค่าความถี่ (Frequency) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าร้อยละ (Percentage) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ส่วนที่ 5 การทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานข้อที่ 1

การปรับตัวทางวัฒนธรรมที่มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ คือ ความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาวกับตัวแปรตาม คือ การปรับตัวทางสังคมและวัฒนธรรม โดยใช้การวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 หรือที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 เพื่ออธิบายระดับความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวทางสังคมและวัฒนธรรมและความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว

สมมติฐานข้อที่ 2

ทักษะการสื่อสารที่แตกต่างกันส่งผลกับความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาวในประเทศไทยแตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับการสื่อสารด้านการสื่อสารแตกต่างกัน ส่งผลกับความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว ในกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance : ANOVA) และทำการเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 หรือที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ด้วยวิธี Least Significant Difference (LSD) ในกรณีที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สัญลักษณ์ทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อการแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่มีความเข้าใจถูกต้องตรงกันในการแสดงผลการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงกำหนดความหมายของสัญลักษณ์ต่าง ๆ ในงานศึกษาไว้ดังนี้

$\bar{X}$	หมายถึง	ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D.	หมายถึง	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
r	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่าย
F	หมายถึง	ค่าแจกแจงแบบ F (F-Distribution)
t	หมายถึง	ค่าการแจกแจงแบบ t (t-Distribution)
Sig.	หมายถึง	ระดับความมีนัยสำคัญ (Significant)
**	หมายถึง	ความมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01
*	หมายถึง	ความมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05
H_0	หมายถึง	สมมติฐานหลัก (Null Hypothesis)
H_1	หมายถึง	สมมติฐานรอง (Alternative Hypothesis)

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพ อาชีพ ความสามารถในการใช้ภาษาอื่น ของชาวญี่ปุ่นที่พำนักในประเทศไทย โดย ใช้สถิติแบบความถี่ (Frequency) และร้อยละ (Percentage) แสดงผลได้ ดังนี้

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามจังหวัดที่พำนักระยะยาว

เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. กรุงเทพมหานคร	299	69.86
2. เชียงใหม่	87	20.33
3. อื่นๆ (พัทยา, ภูเก็ต, นนทบุรี เป็นต้น)	42	9.81
รวม	428	100

จากตารางที่ 3 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามจังหวัดที่พำนักระยะยาว ส่วนใหญ่เป็นกรุงเทพมหานคร จำนวน 299 คน คิดเป็นร้อยละ 69.86 รองลงมาเป็น เชียงใหม่ จำนวน 87 คน คิดเป็นร้อยละ 20.33 และอื่นๆ (พัทยา, ภูเก็ต, นนทบุรี เป็นต้น) จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 9.81 ตามลำดับ

ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. ชาย	281	65.70
2. หญิง	147	34.30
รวม	428	100

จากตารางที่ 4 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 281 คน คิดเป็นร้อยละ 65.70 รองลงมาเป็นเพศหญิง จำนวน 147 คน คิดเป็นร้อยละ 34.30 ตามลำดับ

ตารางที่ 5 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. ไม่เกิน 24 ปี	32	7.50
2. 25-35 ปี	117	27.30
3. 36-46 ปี	167	39.00
4. 47 ปีขึ้นไป	112	26.20
รวม	428	100

จากตารางที่ 5 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุ ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 36-46 ปี จำนวน 167 คน คิดเป็นร้อยละ 39 รองลงมาคืออายุระหว่าง 25-35 ปี จำนวน 117 คน คิดเป็นร้อยละ 27.30 อายุ 47 ปีขึ้นไป จำนวน 112 คน คิดเป็นร้อยละ 26.20 อายุต่ำกว่า 25 ปี จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 7.50 ตามลำดับ

ตารางที่ 6 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานภาพ

สถานภาพ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. โสด	203	47.40
2. สมรส	202	47.20
3. หย่าร้าง/ แยกกันอยู่	23	5.40
รวม	428	100

จากตารางที่ 6 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานภาพ ส่วนใหญ่อยู่ในสถานภาพโสด จำนวน 203 คน คิดเป็นร้อยละ 47.40 รองลงมาอยู่ในสถานภาพสมรส จำนวน 202 คน คิดเป็นร้อยละ 47.20 สถานภาพหย่าร้าง/แยกกันอยู่ จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 5.40 ตามลำดับ

ตารางที่ 7 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานะการทำงานปัจจุบัน

อาชีพ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. ทำงาน	325	75.90
2. เกษียณอายุ	99	23.10
3. อื่น ๆ (มาท่องเที่ยว)	4	1.00
รวม	428	100

จากตารางที่ 7 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอาชีพ ส่วนใหญ่ทำงาน จำนวน 325 คน คิดเป็นร้อยละ 75.90 รองลงมาเป็นเกษียณอายุ จำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 23.10 และ อื่นๆ(ท่องเที่ยว) จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1 ตามลำดับ

ตารางที่ 8 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับใช้ภาษาอื่นนอกเหนือจากภาษาญี่ปุ่น

ภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ภาษาไทย (ทักษะการพูด)		
1. สื่อสารไม่ได้	59	13.79
2. สื่อสารได้น้อย	189	44.16
3. สื่อสารได้ปานกลาง	106	24.77
4. สื่อสารระดับธุรกิจ	27	6.31
5. สื่อสารระดับเจ้าของภาษา	47	10.97
รวม	428	100

จากตารางที่ 8 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับใช้ภาษาอื่นนอกเหนือจากภาษาญี่ปุ่น ภาษาไทยด้านทักษะการพูด ส่วนใหญ่สื่อสารได้น้อย จำนวน 189 คน คิดเป็นร้อยละ 44.16 รองลงมาสื่อสารได้ปานกลาง จำนวน 106 คน คิดเป็นร้อยละ 24.77 สื่อสารไม่ได้ จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 13.79 สื่อสารระดับเจ้าของภาษา จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 10.97 และ สื่อสารระดับธุรกิจ จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 6.31 ตามลำดับ

ตารางที่ 9 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับใช้ภาษาอื่นนอกเหนือจากภาษาญี่ปุ่น

ภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ภาษาไทย (ทักษะการฟัง)		
1. การฟังไม่ได้	63	14.72
2. การฟังได้น้อย	185	43.22
3. การฟังได้ปานกลาง	115	26.87
4. การฟังได้ระดับธุรกิจ	24	5.61
5. การฟังได้ระดับเจ้าของภาษา	41	9.58
รวม	428	100

จากตารางที่ 9 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับใช้ภาษาอื่นนอกเหนือจากภาษาญี่ปุ่น ภาษาไทยด้านทักษะการฟัง ส่วนใหญ่ฟังได้น้อย จำนวน 185 คน คิดเป็นร้อยละ 43.22 รองลงมาฟังได้ปานกลาง จำนวน 115 คน คิดเป็นร้อยละ 26.87 ฟังไม่ได้ จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 14.72 ฟังได้ระดับเจ้าของภาษา จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 9.58 และ ฟังได้ระดับธุรกิจ จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 5.61 ตามลำดับ

ตารางที่ 10 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับใช้ภาษาอื่นนอกเหนือจากภาษาญี่ปุ่น

ภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ภาษาไทย (ทักษะการอ่าน-เขียน)		
1. การอ่าน-การเขียนไม่ได้	176	41.12
2. การอ่าน-การเขียนได้น้อย	143	33.41
3. การอ่าน-การเขียนได้ปานกลาง	67	15.65
4. การอ่าน-การเขียนระดับธุรกิจ	13	3.04
5. การอ่าน-การเขียนระดับเจ้าของภาษา	29	6.78
รวม	428	100

จากตารางที่ 10 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับใช้ภาษาอื่นนอกเหนือจากภาษาญี่ปุ่น ภาษาไทยด้านทักษะการอ่าน-เขียนส่วนใหญ่อ่าน-เขียนไม่ได้จำนวน 176 คน คิดเป็นร้อยละ 41.12 รองลงมาอ่าน-เขียนได้น้อย จำนวน 143 คน คิดเป็นร้อยละ 33.41 อ่าน-เขียนได้ปานกลาง จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 15.65 อ่าน-เขียนได้ระดับเจ้าของ

ภาษา จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 6.78 และ อ่าน-เขียนได้ระดับธุรกิจ จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 3.04 ตามลำดับ

ตารางที่ 11 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับใช้ภาษาอื่นนอกเหนือจากภาษาญี่ปุ่น

ภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ภาษาอังกฤษ (ทักษะการพูด)		
1. สื่อสารไม่ได้	116	27.10
2. สื่อสารได้น้อย	188	43.93
3. สื่อสารได้ปานกลาง	56	13.08
4. สื่อสารระดับธุรกิจ	28	6.54
5. สื่อสารระดับเจ้าของภาษา	40	9.35
รวม	428	100

จากตารางที่ 11 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับใช้ภาษาอื่นนอกเหนือจากภาษาญี่ปุ่น ภาษาอังกฤษด้านทักษะการพูด ส่วนใหญ่สื่อสารได้น้อย จำนวน 188 คน คิดเป็นร้อยละ 43.93 รองลงมาสื่อสารไม่ได้ จำนวน 116 คน คิดเป็นร้อยละ 27.10 สื่อสารได้ปานกลาง จำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 13.08 สื่อสารได้ระดับเจ้าของภาษา จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 9.35 และ สื่อสารได้ระดับธุรกิจ จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 6.54 ตามลำดับ

ตารางที่ 12 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับใช้ภาษาอื่นนอกเหนือจาก ภาษาญี่ปุ่น

ภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ภาษาอังกฤษ (ทักษะการฟัง)		
1. การฟังไม่ได้	92	21.49
2. การฟังได้น้อย	204	47.66
3. การฟังได้ปานกลาง	62	14.49
4. การฟังได้ระดับธุรกิจ	28	6.54
5. การฟังได้ระดับเจ้าของภาษา	42	9.82
รวม	428	100

จากตารางที่ 12 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับใช้ภาษาอื่นนอกเหนือจากภาษาญี่ปุ่น ภาษาอังกฤษด้านทักษะการฟัง ส่วนใหญ่ฟังได้น้อย จำนวน 204 คน คิดเป็นร้อยละ 47.66 รองลงมาฟังไม่ได้ จำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 21.49 ฟังได้ปานกลาง จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 14.49 ฟังได้ระดับเจ้าของภาษา จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 9.82 และ ฟังได้ระดับธุรกิจ จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 6.54 ตามลำดับ

ตารางที่ 13 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับใช้ภาษาอื่นนอกเหนือจาก ภาษาญี่ปุ่น

ภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ภาษาอังกฤษ (อ่าน-เขียน)		
1.การอ่าน-การเขียนไม่ได้	116	27.10
2.การอ่าน-การเขียนได้น้อย	173	40.42
3.การอ่าน-การเขียนได้ปานกลาง	61	14.25
4.การอ่าน-การเขียนระดับธุรกิจ	30	7.01
5.การอ่าน-การเขียนระดับเจ้าของภาษา	48	11.22
รวม	428	100

จากตารางที่ 13 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับใช้ภาษาอื่นนอกเหนือจากภาษาญี่ปุ่น ภาษาอังกฤษด้านทักษะการอ่าน-เขียน ส่วนใหญ่อ่าน-เขียนได้น้อย จำนวน 173 คน คิดเป็นร้อยละ 40.42 รองลงมาอ่าน-เขียนไม่ได้ จำนวน 116 คน คิดเป็นร้อยละ 27.10 อ่าน-เขียนได้ปานกลาง จำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 14.25 อ่าน-เขียนได้ระดับเจ้าของภาษา จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 11.22 และ อ่าน-เขียนได้ระดับธุรกิจ จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 7.01 ตามลำดับ

ภาษา จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 11.22 และ อ่าน-เขียนได้ระดับธุรกิจ จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 7.01 ตามลำดับ

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทักษะด้านการสื่อสารและการอาศัยของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการอาศัยของผู้ตอบแบบสอบถามประกอบด้วย ลักษณะสถานที่พำนักระยะยาวที่ญี่ปุ่น และ ประเทศไทย การถือครองกรรมสิทธิ์ ที่พัก ระยะเวลาในการพำนัก เหตุผลที่เลือกมาพำนัก สถานที่ที่ต้องการพำนักระยะยาว ของชาวญี่ปุ่นที่พำนักในประเทศไทย โดยใช้สถิติแบบความถี่ (Frequency) และร้อยละ (Percentage) แสดงผลได้ ดังนี้

ตารางที่ 14 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะที่พำนักในประเทศไทย

ลักษณะที่พำนักระยะยาว	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. บ้านเดี่ยว	190	44.40
2. คอนโดมิเนียม	67	15.70
3. ห้องเช่า	139	32.50
4. อื่น ๆ (บ้านญาติ, แมนชั่น เป็นต้น)	32	7.40
รวม	428	100

จากตารางที่ 14 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะที่พำนักในประเทศไทย ส่วนใหญ่อาศัยอยู่บ้านเดี่ยว จำนวน 190 คน คิดเป็นร้อยละ 44.40 รองลงมาเป็นห้องเช่า จำนวน 139 คน คิดเป็นร้อยละ 32.50 คอนโดมิเนียม จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 15.70 และ อื่นๆ (บ้านญาติ, แมนชั่น เป็นต้น) จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 7.40 ตามลำดับ

ตารางที่ 15 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างตามลักษณะที่พำนักระยะยาว

ลักษณะที่พำนักระยะยาว	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. บ้านเดี่ยว	94	22.00
2. คอนโดมิเนียม	196	45.80
3. โรงแรม	39	9.10
4. ห้องเช่า	93	21.70
5. อื่น ๆ(ทาวน์เฮ้าส์)	6	1.40
รวม	428	100

จากตารางที่ 15 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะที่พำนักระยะยาว ส่วนมากอาศัยอยู่คอนโดมิเนียม จำนวน 196 คน คิดเป็นร้อยละ 45.80 รองลงมาเป็นบ้านเดี่ยว จำนวน 94 คน คิดเป็นร้อยละ 22 ห้องเช่า จำนวน 93 คน คิดเป็นร้อยละ 21.70 โรงแรม จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 9.10 และ อื่น ๆ(ทาวน์เฮ้าส์) จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 1.40 ตามลำดับ

ตารางที่ 16 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างตามการถือครองกรรมสิทธิ์ที่พำนักระยะยาว

การถือครองกรรมสิทธิ์	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เช่า	258	61.70
2. เช่าซื้อ	99	23.70
3. ซื้อกรรมสิทธิ์เป็นเจ้าของ	55	13.20
4. อื่น ๆ (บ้านญาติ)	16	1.40
รวม	428	100

จากตารางที่ 16 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการถือครองกรรมสิทธิ์ที่พำนักระยะยาว ส่วนมากเช่า จำนวน 258 คน คิดเป็นร้อยละ 61.70 รองลงมาเป็นเช่าซื้อ จำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 23.70 ซื้อกรรมสิทธิ์เป็นเจ้าของจำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 13.20 และ อื่น ๆ(บ้านญาติ เป็นต้น) จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 1.40 ตามลำดับ

ตารางที่ 17 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างตามระยะเวลาในการฟ้านักระยะยาว

ระยะเวลาในการฟ้านัก	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. 2 สัปดาห์ – 2 เดือน	50	11.70
2. 3 เดือน – 6 เดือน	54	12.60
3. 7 เดือน – 1 ปี	104	24.30
4. มากกว่า 1 ปี	220	51.40
รวม	428	100

จากตารางที่ 17 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระยะเวลาในการฟ้านักระยะยาว ส่วนมากอาศัย มากกว่า 1 ปี จำนวน 220 คน คิดเป็นร้อยละ 51.40 รองลงมา เป็น 7 เดือน-1ปี จำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 24.30 3 เดือน – 6 เดือน จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 12.60 2 สัปดาห์ – 2 เดือน จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 11.70 ตามลำดับ

ตารางที่ 18 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างตามเหตุผลที่เลือกมาฟ้านักระยะยาว

เหตุผล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. ค่าครองชีพถูก	174	40.70
2. ปลอดภัย	21	4.90
3. ถูกส่งมาทำงาน	88	20.60
4. ย้ายมาตามครอบครัว เช่น สามี ภรรยา พ่อแม่	70	16.40
5. อื่น ๆ (รู้สึกดี, ชอบประเทศไทย เป็นต้น)	75	17.40
รวม	428	100

จากตารางที่ 18 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเหตุผลที่เลือกมาฟ้านักระยะยาว เหตุผลส่วนมากเป็นค่าครองชีพถูก จำนวน 174 คน คิดเป็นร้อยละ 40.70 รองลงมาเป็น ถูกส่งมาทำงาน จำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 20.60 อื่นๆ (รู้สึกดี, ชอบประเทศไทย) จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 17.40 ย้ายมาตามครอบครัว เช่น สามี ภรรยา พ่อแม่ จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 16.40 และ ปลอดภัย จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 4.90 ตามลำดับ

ตารางที่ 19 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างตามสถานที่ต้องการพำนักระยะยาว

สถานที่ต้องการพำนัก	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. ใกล้สถานที่ทำงาน	129	30.10
2. ในเมือง	92	21.50
3. ชานเมือง	56	13.10
4. ใกล้คมนาคม	137	32.00
5. อื่น ๆ (ใกล้ทะเล)	14	3.30
รวม	428	100

จากตารางที่ 19 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานที่ต้องการพำนักระยะยาว ส่วนมากเป็น ใกล้คมนาคม จำนวน 137 คน คิดเป็นร้อยละ 32 รองลงมาเป็น ใกล้สถานที่ทำงาน จำนวน 129 คน คิดเป็นร้อยละ 30.10 ในเมือง จำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 21.50 ชานเมือง จำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 13.10 และ อื่นๆ (ใกล้ทะเล) จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 3.30 ตามลำดับ

TNI

THAI - NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลข้อมูลการปรับตัวทางวัฒนธรรมของชาวญี่ปุ่น ที่พำนักระยะยาว

ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลข้อมูลข้อมูลการปรับตัวทางวัฒนธรรมของชาวญี่ปุ่นที่พำนักระยะยาว ประกอบด้วย ด้านสุขภาพ ด้านอาหาร ด้านสังคม ด้านบ้านเรือน ด้านการเมือง ด้านทัศนคติ ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านความปลอดภัย โดยใช้ ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) นำมาแปลผลและจัดอันดับ สามารถแสดงผลการวิเคราะห์ได้ดังนี้

ตารางที่ 20 ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลการปรับตัวของชาวญี่ปุ่นที่พำนักระยะยาว

ข้อมูลข้อมูลการปรับตัวของชาวญี่ปุ่น ที่อาศัยในประเทศไทย	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล	ลำดับ
ด้านสุขภาพ	3.77	0.838	สูง	1
ด้านบ้านเรือน	3.75	0.745	สูง	2
ด้านอาหาร	3.66	0.797	สูง	3
ด้านทัศนคติ	3.64	0.715	สูง	4
ด้านสังคม	3.45	0.816	สูง	5
ด้านความปลอดภัย	3.43	0.792	สูง	6
ด้านสิ่งแวดล้อม	3.41	0.755	สูง	7
ด้านการเมือง	3.00	0.859	ปานกลาง	8
ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นรวม	3.51	0.617	สูง	

จากตารางที่ 20 ชาวญี่ปุ่นมีความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลการปรับตัวของชาวญี่ปุ่นที่พำนักระยะยาว โดยมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นรวมเท่ากับ 3.51 เมื่อพิจารณาเป็นรายปัจจัย พบว่า การปรับตัวด้านสุขภาพ ($\bar{X}$ = 3.77) อยู่ในระดับสูง รองลงมาเป็นด้านบ้านเรือนอยู่ในระดับสูง ($\bar{X}$ = 3.75) ด้านอาหาร อยู่ในระดับสูง ($\bar{X}$ = 3.66) ด้านทัศนคติ อยู่ในระดับสูง ($\bar{X}$ = 3.64) ด้านสังคม อยู่ในระดับสูง ($\bar{X}$ = 3.45) ด้านความปลอดภัย อยู่ในระดับสูง ($\bar{X}$ = 3.43) ด้านสิ่งแวดล้อม อยู่ในระดับสูง ($\bar{X}$ = 3.41) และ ด้านการเมือง อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 3.00) ตามลำดับ

ตารางที่ 21 ระดับความคิดเห็นข้อมูลการปรับตัวของชาวญี่ปุ่นที่พำนักระยะยาวด้านสุขภาพ

ด้านสุขภาพ	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล	ลำดับ
	5	4	3	2	1				
ท่านสามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพอากาศในประเทศไทย	136 31.8%	176 41.1%	86 20.1%	24 5.6%	6 1.4%	3.96	0.933	สูง	1
ท่านสามารถไปซื้อยาได้ด้วยตัวท่านเอง	154 36%	123 28.7%	96 22.4%	35 8.2%	20 4.7%	3.83	1.143	สูง	2
ท่านสามารถนอนหลับพักผ่อนได้เต็มที่	137 32%	144 33.6%	98 22.9%	35 8.2%	14 3.3%	3.83	1.070	สูง	3
ท่านสามารถออกกำลังกายได้ตามที่ท่านต้องการ	98 22.9%	122 28.5%	104 24.3%	77 18%	27 6.3%	3.44	1.202	สูง	4
ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับ การปรับตัวด้านสุขภาพ						3.77	0.84	สูง	

จากตารางที่ 21 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับ การปรับตัวของชาวญี่ปุ่นที่พำนักระยะยาว ด้านสุขภาพ อยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นรวมเท่ากับ 3.77 (S.D. = 0.84)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อเรียงตามค่าเฉลี่ยมากไปน้อย พบว่า อันดับ 1 คือ ท่านสามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพอากาศในประเทศไทย ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.96 (S.D. = 0.933) อันดับ 2 คือ ท่านสามารถไปซื้อยาได้ด้วยตัวท่านเอง ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.83 (S.D. = 1.143) อันดับ 3 คือ ท่านสามารถนอนหลับพักผ่อนได้เต็มที่ ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.83 (S.D. = 1.070) อันดับ 4 ท่านสามารถออกกำลังกายได้ตามที่ท่านต้องการ ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.44 (S.D. = 1.202)

ตารางที่ 22 ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการปรับตัวของชาวญี่ปุ่นที่พำนักระยะยาวด้านอาหาร

ด้านอาหาร	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล	ลำดับ
	5	4	3	2	1				
ท่านสามารถปรับตัวกับรสชาติอาหารในประเทศไทย	139 33.1%	167 39.8%	75 17.9%	30 7.1%	9 2.1%	3.93	0.994	สูง	1
ท่านสามารถรับประทานอาหารตามร้านข้างทาง	145 34%	132 31%	98 23%	39 9.2%	12 2.8%	3.84	1.081	สูง	2
ท่านพอใจกับปริมาณอาหารในร้านอาหาร	106 24.8%	179 41.9%	117 27.4%	20 4.7%	5 1.2%	3.84	0.890	สูง	2
ท่านสามารถทานอาหารไทยได้ทุกมื้อ	94 22.2%	144 34%	102 24.1%	44 10.4%	40 9.4%	3.49	1.213	สูง	3
ท่านสามารถนำวัตถุดิบไทยมาทำอาหารเองได้ที่บ้าน	65 15.2%	132 30.9%	117 27.4%	53 12.4%	60 14.1%	3.21	1.251	ปานกลาง	4
ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นการปรับตัวด้านอาหาร						3.66	0.80	สูง	

จากตารางที่ 22 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับ การปรับตัวด้านอาหาร อยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นรวมเท่ากับ 3.66 (S.D. = 0.80)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อเรียงตามค่าเฉลี่ยมากไปน้อย พบว่า อันดับ 1 คือ ท่านสามารถปรับตัวกับรสชาติอาหารในประเทศไทย ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.93 (S.D. = 0.994) อันดับ 2 คือ ท่านพอใจกับปริมาณอาหารในร้านอาหาร ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.84 (S.D. = 0.890) และ ท่านสามารถรับประทานอาหารตามร้านข้างทาง ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.84 (S.D. = 1.081) อันดับ 3 ท่านสามารถทานอาหารไทยได้ทุกมื้อ ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.49 (S.D. = 1.213) และ อันดับ 4 ท่านสามารถนำวัตถุดิบไทยมาทำอาหารเองได้ที่บ้าน ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.21 (S.D. = 1.251)

ตารางที่ 23 ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการปรับตัวของชาวญี่ปุ่นที่อาศัยในประเทศไทยด้านทางสังคม

ด้านทางสังคม	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล	ลำดับ
	5	4	3	2	1				
ท่านสามารถสื่อสารกับคนไทยได้	93 22%	167 39.5%	109 25.8%	42 9.9%	12 2.8%	3.67	1.011	สูง	1
ท่านปรับตัวเข้ากับวัฒนธรรมไทยได้	67 15.7%	185 43.3%	116 27.2%	45 10.5%	14 3.3%	3.57	0.983	สูง	2
ท่านสามารถแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นได้	70 16.5%	163 38.4 %	137 32.2%	43 10.1%	12 2.8%	3.55	0.973	สูง	3
ท่านรู้สึกอยากแบ่งปันสิ่งของให้กับคนอื่น	61 14.3%	127 29.8%	150 35.2%	58 3.6%	30 7%	3.31	1.092	ปานกลาง	4
ท่านสามารถอยู่ร่วมกับเพื่อนบ้านได้ดี	43 10.1%	131 30.8%	141 33.1%	62 14.6%	49 11.5%	3.13	1.138	ปานกลาง	5
ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านทางสังคม						3.45	0.82	สูง	

จากตารางที่ 23 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับการปรับตัวด้านสังคม อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นรวมเท่ากับ 3.45 (S.D. = 0.82)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อเรียงตามค่าเฉลี่ยมากไปน้อย อันดับ 1 คือ ท่านสามารถสื่อสารกับคนไทยได้ ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.67 (S.D. = 1.011) อันดับ 2 คือ ท่านปรับตัวเข้ากับวัฒนธรรมไทยได้ ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.57 (S.D. = 0.983) อันดับ 3 คือ ท่านสามารถแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นได้ ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.55 (S.D. = 0.973) อันดับ 4 ท่านรู้สึกอยากแบ่งปันสิ่งของให้กับคนอื่น ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.31 (S.D. = 1.092) และอันดับ 5 ท่านสามารถอยู่ร่วมกับเพื่อนบ้านได้ดี ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.13 (S.D. = 1.138)

ตารางที่ 24 ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการปรับตัวของชาวญี่ปุ่นที่พำนักระยะยาวด้านบ้านเรือน

ด้านบ้านเรือน	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล	ลำดับ
	5	4	3	2	1				
ท่านสามารถอาศัยอยู่ในที่พักได้ทั้งวัน	125 29.2%	164 38.3%	103 24.1%	27 6.3%	9 2.1%	3.86	0.979	สูง	1
ท่านพอใจกับสภาพที่อยู่อาศัย	99 23.3%	183 43.1%	108 25.4%	28 6.6%	7 1.6%	3.79	0.926	สูง	2
ท่านพอใจกับที่อยู่อาศัยเมื่อต้องมีการจัดกิจกรรมของไทย	101 23.7%	174 40.7%	109 25.5%	34 8%	9 2.1%	3.76	0.971	สูง	3
ท่านพอใจกับความปลอดภัยในที่อยู่อาศัย	98 22.9%	163 38.1%	137 32%	23 5.4%	7 1.6%	3.75	0.923	สูง	4
ท่านพอใจกับค่าน้ำ-ค่าไฟ เมื่อเทียบกับความเป็นอยู่	101 23.6%	151 35.3%	122 28.5%	39 9.1%	15 3.5%	3.66	1.044	สูง	5
ท่านพอใจกับค่าที่อยู่อาศัยในแต่ละเดือน	89 21.2%	153 36.5%	134 32%	35 8.4%	8 1.9%	3.65	0.959	สูง	6
ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านการปรับตัวด้านบ้านเรือน						3.75	0.75	สูง	

จากตารางที่ 24 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับการปรับตัวด้านบ้านเรือน อยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นรวมเท่ากับ 3.75 (S.D. = 0.75)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อเรียงตามค่าเฉลี่ยมากไปน้อย อันดับ 1 คือ ท่านสามารถอาศัยอยู่ในที่พักได้ทั้งวัน ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.86 (S.D. = 0.979) อันดับ 2 ท่านพอใจกับสภาพที่อยู่อาศัย ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.79 (S.D. = 0.926) อันดับ 3 คือ ท่านพอใจกับที่อยู่อาศัยเมื่อต้องมีการจัดกิจกรรมของไทย ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.76 (S.D. = 0.971) อันดับ 4 ท่านพอใจกับความปลอดภัยในที่อยู่อาศัย ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.75 (S.D. = 0.923) อันดับ 5 ท่านพอใจกับค่าน้ำ-ค่าไฟ เมื่อเทียบกับ ความเป็นอยู่ ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.66 (S.D. = 1.044) และอันดับ 6 ท่านพอใจกับค่าที่อยู่อาศัยในแต่ละเดือน ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.65 (S.D. = 0.959)

ตารางที่ 25 ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการปรับตัวของชาวญี่ปุ่นที่พำนักระยะยาวด้านการเมือง

ด้านการเมือง	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล	ลำดับ
	5	4	3	2	1				
ท่านเข้าใจถึงปัญหาการเมืองในประเทศไทยเป็นอย่างดี	40 9.5%	153 36.3%	128 30.4%	77 18.3%	23 5.5%	3.26	1.031	ปานกลาง	1
ท่านได้รับผลกระทบกับงานเมื่อมีปัญหาทางการเมือง	38 8.9%	121 28.3%	142 33.2%	86 20.1%	41 9.6 %	3.07	1.105	ปานกลาง	2
ท่านสามารถปรับตัวกับการมีการประท้วงต่าง ๆ	30 7.1%	112 26.4%	148 34.8%	82 19.3%	53 12.5%	2.96	1.109	ปานกลาง	3
ท่านอยากแสดงความคิดเห็นเรื่องการเมืองในประเทศไทย	39 9.1%	80 18.7%	156 36.5%	102 23.9%	50 11.7%	2.90	1.118	ปานกลาง	4
ท่านรู้สึกไม่อยากอาศัยในประเทศไทยเมื่อมีปัญหาทางการเมือง	26 6.1%	102 23.9%	127 29.7%	116 27.2%	56 13.1%	2.83	1.117	ปานกลาง	5
ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านการปรับตัวด้านการเมือง						3.00	0.86	ปานกลาง	

จากตารางที่ 25 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับการปรับด้านการเมือง อยู่ในระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นรวมเท่ากับ 3.00 (S.D. = 0.86)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อเรียงตามค่าเฉลี่ยมากไปน้อย อันดับ 1 คือ ท่านเข้าใจถึงปัญหาการเมืองในประเทศไทยเป็นอย่างดี ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.26 (S.D. = 1.031) อันดับ 2 ท่านได้รับผลกระทบกับงานเมื่อมีปัญหาทางการเมือง ที่ค่าเฉลี่ยกับ 3.07 (S.D. = 1.105) อันดับ 3 ท่านสามารถปรับตัวกับการมีการประท้วงต่าง ๆ ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.96 (S.D. = 1.109) อันดับ 4 ท่านอยากแสดงความคิดเห็นเรื่องการเมืองในประเทศไทย ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.90 (S.D. = 1.118) และ อันดับ 5 ท่านรู้สึกไม่อยากอาศัยในประเทศไทยเมื่อมีปัญหาทางการเมือง ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.83 (S.D. = 1.117)

ตารางที่ 26 ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการปรับตัวของชาวญี่ปุ่นที่ผ่านกระแสด้านทัศนคติ

ด้านทัศนคติ	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล	ลำดับ
	5	4	3	2	1				
ท่านสามารถใช้การขนส่งสาธารณะ	136 32.1%	163 38.4	95 22.4%	25 5.9%	5 1.2%	3.93	0.941	สูง	1
ท่านมีความสุขเมื่อคนไทยพยายามจะสื่อสารกับท่าน	125 29.4%	132 31.1	137 32.2%	23 5.4%	8 1.9%	3.80	0.982	สูง	2
ท่านเข้าใจถึงลักษณะนิสัยของคนไทยเป็นอย่างดี	67 15.8%	193 45.4%	126 29.6%	33 7.8%	6 1.4%	3.66	0.882	สูง	3
ท่านเข้าใจกับกฎการจราจรของประเทศไทย	83 19.5%	163 38.4%	122 28.7%	40 9.4%	17 4%	3.60	1.028	สูง	4
ท่านเข้าใจถึงระบบการขนส่งของประเทศไทย	87 20.5%	149 35.1%	122 28.8%	49 11.6%	17 4%	3.56	1.060	สูง	5
ท่านพอใจกับการบริการของประเทศไทย	38 8.9%	159 37.2%	138 32.3%	64 15%	28 6.6%	3.27	1.034	ปานกลาง	6
ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านการปรับตัวด้านทัศนคติ						3.64	0.72	สูง	

จากตารางที่ 26 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับการปรับตัวด้านทัศนคติ อยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นรวมเท่ากับ 3.64 (S.D. = 0.72)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อเรียงตามค่าเฉลี่ยมากไปน้อย อันดับ 1 คือ ท่านสามารถใช้การขนส่งสาธารณะ ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.94 (S.D. = 0.941) อันดับ 2 ท่านมีความสุขเมื่อคนไทยพยายามจะสื่อสารกับท่าน ที่ค่าเฉลี่ยกับ 3.80 (S.D. = 0.92) อันดับ 3 ท่านเข้าใจถึงลักษณะนิสัยของคนไทยเป็นอย่างดี ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.66 (S.D. = 0.882) อันดับ 4 ท่านเข้าใจกับกฎการจราจรของประเทศไทย ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.60 (S.D. = 1.028) อันดับ 5 ท่านเข้าใจถึงระบบการขนส่งของประเทศไทย ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.56 (S.D. = 1.060) และ อันดับ 6 ท่านพอใจกับการบริการของประเทศไทย ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.27 (S.D. = 1.034)

ตารางที่ 27 ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการปรับตัวของชาวญี่ปุ่นที่ผ่านกระยะยาวด้านสิ่งแวดล้อม

ด้าน สิ่งแวดล้อม	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	แปล ผล	ลำดับ
	5	4	3	2	1				
ท่านสามารถซื้อสินค้าต่างๆได้จากร้านค้าบนถนนฟุตบาท	105 24.6%	154 36.2%	125 29.3%	32 7.5%	10 2.3%	3.73	0.990	สูง	1
ท่านพอใจกับแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติในประเทศไทย	91 21.5%	161 38.1%	122 28.8%	37 8.7%	12 2.8%	3.66	0.999	สูง	2
ท่านพอใจกับสิ่งอำนวยความสะดวกที่อยู่อาศัย	86 20.2%	168 39.4%	119 27.9%	39 9.2%	14 3.3%	3.64	1.009	สูง	3
ท่านสามารถเดินทางทำได้ง่ายไม่มีปัญหา	70 16.4%	133 31.2%	118 27.2%	78 18.3%	27 6.3%	3.33	1.138	ปานกลาง	4
ท่านสามารถแก้ไขปัญหาต่างๆทางธรรมชาติได้ เช่น น้ำท่วม	53 12.5%	132 31.1%	139 32.8%	76 17.9%	24 5.7 %	3.27	1.067	ปานกลาง	5
ท่านสามารถทำกิจกรรมต่างๆได้ เช่น ดึงอล์ฟ	63 14.9%	128 30.2	125 29.5%	53 12.5%	55 13%	3.21	1.219	ปานกลาง	6
ท่านสามารถเลี่ยงมลภาวะในชีวิตประจำวันได้ (PM 2.5)	36 8.5%	121 28.5%	142 33.5%	74 17.5%	51 12%	3.04	1.128	ปานกลาง	7
ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านการปรับตัวด้านสิ่งแวดล้อม						3.41	0.76	สูง	

จากตารางที่ 27 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับการปรับตัวด้านสิ่งแวดล้อมอยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นรวมเท่ากับ 3.41 (S.D. = 0.76)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อเรียงตามค่าเฉลี่ยมากไปน้อยอันดับ 1 คือ ท่านสามารถซื้อสินค้าต่าง ๆ ได้จากร้านค้าบนถนนฟุตบาท ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.73 (S.D. = 0.990) อันดับ 2

ท่านพอใจกับแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติในประเทศไทย ที่ค่าเฉลี่ยกับ 3.66 (S.D. = 0.999) อันดับ 3 ท่านพอใจกับสิ่งอำนวยความสะดวกในและเวลาที่อยู่อาศัย ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.64 (S.D. = 1.009) อันดับ 4 ท่านสามารถเดินทางทำได้โดยไม่มีปัญหา ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.33 (S.D. = 1.138) อันดับ 5 ท่านสามารถแก้ไขปัญหาต่างๆทางธรรมชาติได้ เช่น น้ำท่วม ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.27 (S.D. = 1.067) อันดับ 6 ท่านสามารถทำกิจกรรมต่างๆได้ เช่น ดีกอล์ฟ เล่น เทนนิส ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.21 (S.D. = 1.219) และ อันดับ 7 ท่านสามารถหลีกเลี่ยงมลภาวะในชีวิตประจำวันได้ (PM 2.5) ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.04 (S.D. = 1.128)

ตารางที่ 28 ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการปรับตัวของชาวญี่ปุ่นที่ผ่านกระยะยาวด้านความปลอดภัย

ด้านความปลอดภัย	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล	ลำดับ
	5	4	3	2	1				
ท่านสามารถปรับตัวปลอดภัยกับระบบการรักษาความปลอดภัยในสถานที่พัก	99 23.3%	153 36%	142 33.4%	24 5.6%	7 1.6%	3.73	0.933	สูง	1
ท่านสามารถปรับตัวเวลาเดินทางกลับที่อยู่อาศัยในเวลากลางคืนได้	94 22.4%	173 41.2%	92 21.9%	39 9.3%	22 5.2%	3.65	1.077	สูง	2
ท่านสามารถปรับตัวกับความปลอดภัยเวลาเดินทางไปที่ไม่คุ้นเคย	73 17.1%	145 34%	124 29.1%	62 14.6%	22 5.2%	3.43	1.092	สูง	3
ท่านสามารถปลอดภัยเมื่อฝนตกหนักติดต่อกัน	55 13%	141 33.3%	144 34%	60 14.2%	24 5.7%	3.34	1.049	ปานกลาง	4

ตารางที่ 28 ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการปรับตัวของชาวญี่ปุ่นที่ผ่านกระยะยาวด้านความปลอดภัย (ต่อ)

ด้านความปลอดภัย	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล	ลำดับ
	5	4	3	2	1				
ท่านสามารถปรับตัวกับปลอดภัยเมื่อเดินทางเท้า	50 11.8%	134 31.6%	142 33.5%	69 16.3%	29 6.8%	3.26	1.075	ปานกลาง	5
ท่านสามารถปรับตัวกับความปลอดภัยเมื่อเจอสุนัข จรจัดจำนวนมาก	51 12%	130 30.7%	123 29%	75 17.7%	45 10.5%	3.16	1.166	ปานกลาง	6
ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านการปรับตัวด้านความปลอดภัย						3.43	0.793	สูง	

จากตารางที่ 28 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับการปรับตัวด้านความปลอดภัยอยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นรวมเท่ากับ 3.43 (S.D. = 0.793)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อเรียงตามค่าเฉลี่ยมากไปน้อยอันดับ 1 คือ ท่านสามารถปรับตัวปลอดภัยกับระบบการรักษาความปลอดภัยในสถานที่พัก ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.73 (S.D. = 0.933) อันดับ 2 ท่านสามารถปรับตัวเวลาเดินทางกลับที่อยู่อาศัยในเวลากลางวันได้ ที่ค่าเฉลี่ยกับ 3.65 (S.D. = 1.077) อันดับ 3 ท่านสามารถปรับตัวกับความปลอดภัยเวลาเดินทางไปในที่ที่ไม่คุ้นเคยที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.43 (S.D. = 1.092) อันดับ 4 ท่านสามารถปลอดภัยเมื่อฝนตกหนักติดต่อกัน ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.34 (S.D. = 1.049) อันดับที่ 5 ท่านสามารถปรับตัวกับปลอดภัยเมื่อเดินทางเท้า ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.26 (S.D. = 1.075) และ อันดับที่ 6 ท่านสามารถปรับตัวกับความปลอดภัยเมื่อเหมือนสุนัขจรจัดจำนวนมาก ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.16 (S.D. = 1.166)

ส่วนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลคุณภาพชีวิต และ ความสุข ประกอบด้วย การรู้จักผ่อนคลายต่อสิ่งต่าง ๆ ในการดำเนินชีวิต

ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลคุณภาพชีวิตและความสุข ประกอบด้วย การรู้จักผ่อนคลายต่อสิ่งต่าง ๆ ในการดำเนินชีวิต ประกอบด้วย ผ่อนคลาย รู้จักผ่อนคลายต่อสิ่งต่าง ๆ ในการดำเนินชีวิต โดยใช้ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) นำมาแปลผลและจัดอันดับ แสดงผลได้ ดังนี้

ตารางที่ 29 ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลคุณภาพชีวิตและความสุข

รู้จักผ่อนคลายน ต่อสิ่งต่าง ๆ ใน การดำเนินชีวิต	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	แปล ผล	ลำ ดับ
	5	4	3	2	1				
ท่านมีสุขภาพที่ แข็งแรง	113 26.7%	181 42.7%	99 23.3%	21 5%	10 2.4%	3.86	0.941	สูง	1
ท่านมีเวลาพัก ผ่อนได้อย่าง เพียงพอ	115 27%	148 34.7%	129 30.3%	24 5.6%	10 2.3%	3.79	0.980	สูง	2
ท่านรู้สึกว่าได้ ดำเนินกิจ กรรม ทุกอย่างตามที่ ท่านต้องการ	79 18.6%	163 38.4%	127 29.9%	44 10.4%	12 2.8%	3.60	0.993	สูง	3
ท่านมีเวลาให้ ครอบครัวใน วันหยุด	85 20.2%	129 30.7%	129 30.7%	47 11.2%	30 7.1%	3.46	1.135	สูง	4
ท่านรู้สึกว่าการ ชีวิตของท่านมี ความสุขกับการ ทำงาน	67 15.8%	134 31.5%	148 34.8%	58 13.6%	18 4.2%	3.41	1.042	สูง	5
ท่านรู้สึกว่าการ มีความสุขกับ เงินที่มีอยู่ใน ตอนนี้	55 12.9%	133 31.1%	144 33.7%	64 15%	31 7.3%	3.27	1.097	ปาน กลาง	6
ท่านมีความสุข กับการให้เงิน ลูกและหลาน	55 13%	134 31.8%	118 28%	75 17.8%	40 9.5%	3.22	1.159	ปาน กลาง	7
ท่านรู้สึกว่ามี ความสุขเมื่อได้ มอบเงินช่วยเหลือ เพื่อสังคม	39 9.2%	93 21.9%	118 27.8%	104 24.5%	71 16.7%	2.83	1.210	ปาน กลาง	8
ท่านมีความสุข กับการทำบุญ ตักบาตรในพระ	40 9.4%	86 20.2%	118 27.8%	104 24.5%	77 18.1%	2.79	1.227	ปาน กลาง	9
ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านคุณภาพชีวิตและความสุข						3.36	0.756	สูง	

จากตารางที่ 29 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับ ข้อมูลคุณภาพชีวิตและความสุขอยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นรวมเท่ากับ 3.36 (S.D. = 0.756)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อเรียงตามค่าเฉลี่ยมากไปน้อย อันดับ 1 คือ ท่านมีสุขภาพที่แข็งแรง ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.86 (S.D. = 0.941) อันดับ 2 คือ ท่านมีเวลาพักผ่อนได้อย่างเพียงพอ ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.79 (S.D. = 0.980) อันดับ 3 คือ ท่านรู้สึกว่าได้ดำเนินกิจกรรมทุกอย่างตามที่ท่านต้องการ ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.60 (S.D. = 0.993) อันดับ 4 ท่านมีเวลาให้ครอบครัวในวันหยุด ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.46 (S.D. = 1.135) อันดับ 5 ท่านรู้สึกว่าคุณภาพชีวิตของท่านมีความสุขกับการทำงาน ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.41 (S.D. = 1.042) อันดับ 6 ท่านรู้สึกว่าคุณมีความสุขกับเงินที่มีอยู่ในตอนนี้ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.27 (S.D. = 1.097) อันดับ 7 ท่านมีความสุขกับการให้เงินลูก และ หลาน ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.22 (S.D. = 1.159) อันดับ 8 ท่านมอบเงินช่วยเหลือเพื่อสังคม ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.83 (S.D. = 1.210) และ อันดับ 9 ท่านมีความสุขกับการทำบุญตักบาตรในพระ ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.79 (S.D. = 1.227)

ส่วนที่ 5 ผลการทดสอบสมมติฐาน ข้อ 1

ในการทดสอบสมมติฐานครั้งนี้เป็นการหาความสัมพันธ์ ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ทางสถิติ โดยการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) ของความสัมพันธ์ระหว่างความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวทางวัฒนธรรมและความสุขของการมาพำนักระยะยาวของคนญี่ปุ่นที่พำนักระยะยาว เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวทางวัฒนธรรมและความสุขของการมาพำนักระยะยาวของคนญี่ปุ่น

สมมติฐานข้อที่ 1

H_0 : การปรับตัวทางวัฒนธรรมไม่มีความสัมพันธ์กับความสุขและการพำนักระยะยาวของคนญี่ปุ่น

H_1 : การปรับตัวทางวัฒนธรรมมีความสัมพันธ์กับความสุขและการพำนักระยะยาวของคนญี่ปุ่น

ตารางที่ 30 ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันระหว่างการการปรับตัวด้านสุขภาพกับความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว

การปรับตัวทางวัฒนธรรม	ความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาวในประเทศไทย			
	r	Sig-(2 tailed)	ระดับความสัมพันธ์	ทิศทาง
ด้านสิ่งแวดล้อม	0.638	0.000**	สูง	เดียวกัน
ด้านสุขภาพ	0.623	0.000**	สูง	เดียวกัน
ด้านทางสังคม	0.623	0.000**	สูง	เดียวกัน
ด้านบ้านเรือน	0.620	0.000**	สูง	เดียวกัน
ด้านทัศนคติ	0.581	0.000**	สูง	เดียวกัน
ด้านอาหาร	0.548	0.000**	สูง	เดียวกัน
ด้านความปลอดภัย	0.541	0.000**	สูง	เดียวกัน
ด้านการเมือง	0.412	0.000**	สูง	เดียวกัน

จากตารางที่ 30 ผลการวิเคราะห์ระหว่างการปรับตัวทางวัฒนธรรมกับความสุข ความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว โดยใช้สถิติค่าประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) ในการทดสอบสมมติฐานที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า

การปรับตัวด้านสิ่งแวดล้อมกับความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว ค่าSig-(2 tailed) มีค่าเท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (Ho) ยอมรับสมมติฐานรอง (H1) สรุปได้ว่าการปรับตัวด้านสิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์กับความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาวในประเทศไทย ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์ในระดับสูง ($r=0.638$) และมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน

การปรับตัวด้านสุขภาพกับความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว ค่าSig-(2 tailed) มีค่าเท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก(Ho) ยอมรับสมมติฐานรอง (H1) สรุปได้ว่าการปรับตัวด้านสุขภาพมีความสัมพันธ์กับความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์ในระดับสูง ($r=0.623$) และมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน

การปรับตัวด้านสังคมกับความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว ค่าSig-(2 tailed) มีค่าเท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก(Ho) ยอมรับสมมติฐานรอง (H1) สรุปได้ว่าการปรับตัวด้านสังคมมีความสัมพันธ์กับความสุขของคน

ญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์ในระดับสูง ($r=0.623$) และมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน

การปรับตัวด้านบ้านเรือนกับความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว โดยมีค่า Sig-(2 tailed) เท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) สรุปได้ว่าการปรับตัวด้านบ้านเรือนมีความสัมพันธ์กับความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์ในระดับสูง ($r=0.620$) และมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน

การปรับตัวด้านทัศนคติกับความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว ค่า Sig-(2 tailed) มีค่าเท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) สรุปได้ว่าการปรับตัวด้านทัศนคติมีความสัมพันธ์กับความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์ในระดับสูง ($r=0.581$) และมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน

การปรับตัวด้านอาหารกับความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว ค่า Sig-(2 tailed) มีค่าเท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) สรุปได้ว่าการปรับตัวด้านอาหารมีความสัมพันธ์กับความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์ในระดับสูง ($r=0.548$) และมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน

การปรับตัวด้านความปลอดภัยกับความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว ค่า Sig-(2 tailed) มีค่าเท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) สรุปได้ว่าการปรับตัวด้านความปลอดภัยมีความสัมพันธ์กับความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์ในระดับสูง ($r=0.541$) และมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน

การปรับตัวด้านการเมืองกับความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว ค่า Sig-(2 tailed) มีค่าเท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) สรุปได้ว่าการปรับตัวด้านการเมืองมีความสัมพันธ์กับความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์ในระดับสูง ($r=0.412$) และมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2

ในการทดสอบสมมติฐานส่วนนี้ ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ระดับการสื่อสารด้านการสื่อสารแตกต่างกันส่งผลกับความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว โดยใช้สถิติ One-Way Analysis of Variance (ANOVA) เนื่องจากตัวแปรต้นเป็นข้อมูลเชิงกลุ่มมากกว่า 2 ตัวเลือก ในกรณี

ที่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทำการตรวจสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ตรวจสอบในระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 หรือที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ด้วยวิธี Least Significant Difference (LSD) ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

สมมติฐานข้อที่ 2.1

H_0 : ระดับความสามารถในการสื่อสารทางภาษาไทยที่ต่างกันส่งผลให้ความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาวไม่แตกต่างกัน

H_1 : ระดับความสามารถในการสื่อสารทางภาษาไทยที่ต่างกันส่งผลให้ความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาวแตกต่างกัน

ตารางที่ 31 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารทางภาษาไทยที่ต่างกันส่งผลให้ความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว

ภาษาไทย	ระดับการสื่อสาร	N	$\bar{X}$	S.D.	F	Sig. (2-tailed)
การพูด	1. สื่อสารไม่ได้	63	3.31	0.88	2.809	0.025**
	2. สื่อสารได้น้อย	189	3.24	0.76		
	3. สื่อสารได้ปานกลาง	133	3.51	0.68		
	4. สื่อสารระดับธุรกิจ	31	3.44	0.62		
	5. สื่อสารระดับเจ้าของภาษา	12	3.52	0.82		
การฟัง	1. สื่อสารไม่ได้	63	3.23	0.83	1.667	0.157
	2. สื่อสารได้น้อย	185	3.29	0.80		
	3. สื่อสารได้ปานกลาง	139	3.46	0.68		
	4. สื่อสารระดับธุรกิจ	30	3.48	0.59		
	5. สื่อสารระดับเจ้าของภาษา	11	3.50	0.85		
การอ่าน-การเขียน	1. สื่อสารไม่ได้	176	3.24	0.82	2.426	0.047**
	2. สื่อสารได้น้อย	143	3.41	0.72		
	3. สื่อสารได้ปานกลาง	80	3.43	0.65		
	4. สื่อสารระดับธุรกิจ	18	3.68	0.53		
	5. สื่อสารระดับเจ้าของภาษา	11	3.49	0.87		

หมายเหตุ : ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 31 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารทางภาษาไทยที่ต่างกันส่งผลให้ความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว โดยใช้สถิติ One-Way Analysis of Variance (ANOVA) โดยมีรายละเอียดดังนี้

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารทางภาษาไทยที่ต่างกันส่งผลให้ความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว ด้านการพูด โดยใช้สถิติ One-Way Analysis of Variance (ANOVA) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่ามีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.025 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H₀) ยอมรับสมมติฐานรอง (H₁) สรุปได้ว่า ระดับความสามารถในการสื่อสารทางภาษาไทยที่ต่างกันส่งผลให้ความสุขของของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว ด้านการพูดแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารทางภาษาไทยที่ต่างกันส่งผลให้ความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว ด้านการฟัง โดยใช้สถิติ One-Way Analysis of Variance (ANOVA) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่ามีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.157 นั่นคือ ไม่สามารถปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H₀) สรุปได้ว่า ระดับความสามารถในการสื่อสารทางภาษาไทยที่ต่างกันส่งผลให้ความสุขของของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว ด้านการฟัง ไม่แตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารทางภาษาไทยที่ต่างกันส่งผลให้ความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว ด้านการอ่าน - เขียน โดยใช้สถิติ One-Way Analysis of Variance (ANOVA) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่ามีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.047 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H₀) ยอมรับสมมติฐานรอง (H₁) สรุปได้ว่า ระดับความสามารถในการสื่อสารทางภาษาไทยที่ต่างกันส่งผลให้ความสุขของของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว ด้านการอ่าน - เขียน แตกต่างกัน

ตารางที่ 32 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของระดับการสื่อสารภาษาไทยที่ส่งผลให้ความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว

ภาษา ไทย	ระดับ ภาษา	สื่อสาร ได้น้อย	สื่อสารได้ ปานกลาง	สื่อสาร ระดับธุรกิจ	สื่อสารระดับ เจ้าของภาษา
การพูด	สื่อสารไม่ได้	0.688 (0.529)	-0.201 (0.081)	-0.129 (0.435)	-0.206 (0.383)
	สื่อสารได้น้อย		-0.269 (0.002) **	-0.197 (0.175)	-0.275 (0.219)
	สื่อสารได้ปานกลาง			0.721 (0.630)	-0.006 (0.980)
	สื่อสารระดับธุรกิจ				-0.777 (0.761)

ตารางที่ 32 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของระดับการสื่อสารภาษาไทยที่ส่งผลให้ความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว(ต่อ)

ภาษาไทย	ระดับภาษา	สื่อสารได้น้อย	สื่อสารได้ปานกลาง	สื่อสารระดับธุรกิจ	สื่อสารระดับเจ้าของภาษา
การอ่าน – การเขียน	สื่อสารไม่ได้	-0.180 (0.034) **	-0.189 (0.63)	-0.440 (0.18) **	-0.256 (0.273)
	สื่อสารได้น้อย		-0.009 (0.932)	-0.260 (0.167)	-0.076 (0.746)
	สื่อสารได้ปานกลาง			-0.251 (0.201)	-0.067 (0.781)
	สื่อสารระดับธุรกิจ				0.184 (0.523)

จากตารางที่ 32 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ด้วยค่าสถิติ LSD ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่าในการเปรียบเทียบระหว่างระดับการสื่อสารได้น้อย และ สื่อสารได้ปานกลาง ด้านการพูด พบว่ามีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.002 หมายความว่า ระดับการสื่อสารปานกลาง ส่งผลให้ความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว ด้านการพูด มากกว่า ระดับการสื่อสารน้อย โดยมีผลต่างเฉลี่ยเท่ากับ -0.269

การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ด้วยค่าสถิติ LSD ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่าในการเปรียบเทียบ ระหว่างระดับการสื่อสารไม่ได้ และ สื่อสารได้น้อย และ สื่อสารระดับธุรกิจ ด้านการอ่าน - เขียนพบว่ามีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.034 และ 0.180 ตามลำดับ หมายความว่า ระดับการสื่อสารได้น้อย และ สื่อสารระดับธุรกิจ ส่งผลให้ความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว ด้านการอ่านเขียนมากกว่าระดับการสื่อสารไม่ได้ โดยมีผลต่างเฉลี่ยเท่ากับ -0.180 และ -0.440 ตามลำดับ

สมมติฐานข้อที่ 2.2

H_0 : ระดับความสามารถในการสื่อสารทางภาษาอังกฤษที่ต่างกันส่งผลให้ความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาวไม่แตกต่างกัน

H_1 : ระดับความสามารถในการสื่อสารทางภาษาอังกฤษที่ต่างกันส่งผลให้ความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาวแตกต่างกัน

ตารางที่ 33 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารทางภาษาอังกฤษที่ต่างกัน
ส่งผลให้ความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว

ภาษาอังกฤษ	ระดับการสื่อสาร	N	$\bar{X}$	S.D.	F	Sig. (2-tailed)
การพูด	1. สื่อสารไม่ได้	116	3.46	0.77	1.069	0.371
	2. สื่อสารได้น้อย	189	3.35	0.72		
	3. สื่อสารได้ปานกลาง	84	3.26	0.79		
	4. สื่อสารระดับธุรกิจ	31	3.29	0.77		
	5. สื่อสารระดับเจ้าของภาษา	8	3.54	0.81		
การฟัง	1. สื่อสารไม่ได้	92	3.57	0.76	2.525	0.040**
	2. สื่อสารได้น้อย	204	3.30	0.52		
	3. สื่อสารได้ปานกลาง	90	3.26	0.83		
	4. สื่อสารระดับธุรกิจ	34	3.35	0.13		
	5. สื่อสารระดับเจ้าของภาษา	8	3.54	0.29		
การอ่าน-การเขียน	1. สื่อสารไม่ได้	116	3.47	0.73	1.181	0.318
	2. สื่อสารได้น้อย	173	3.31	0.77		
	3. สื่อสารได้ปานกลาง	91	3.32	0.77		
	4. สื่อสารระดับธุรกิจ	40	3.25	0.73		
	5. สื่อสารระดับเจ้าของภาษา	8	3.36	0.82		

หมายเหตุ : ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 33 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารทางภาษาอังกฤษที่ต่างกันส่งผลให้ความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว โดยใช้สถิติ One-Way Analysis of Variance (ANOVA) โดยมีรายละเอียดดังนี้

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารทางภาษาอังกฤษที่ต่างกันส่งผลให้ความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว ด้านการพูด โดยใช้สถิติ One-Way Analysis of Variance (ANOVA) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่ามีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.371 นั่นคือไม่สามารถปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) สรุปได้ว่า ระดับความสามารถในการสื่อสารทางภาษาอังกฤษที่ต่างกันส่งผลให้ความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว ด้านการพูด ไม่แตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารทางภาษาอังกฤษที่ต่างกันส่งผลให้ความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว ด้านการฟัง โดยใช้สถิติ One-Way Analysis of Variance (ANOVA) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่ามีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.040 นั่นคือปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) สรุปได้ว่า ระดับความสามารถในการ

สื่อสารทางภาษาอังกฤษที่ต่างกันส่งผลให้ความสุขของของคนที่เข้ามาพำนักระยะยาวด้านการฟัง แตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารทางภาษาอังกฤษที่ต่างกันส่งผลให้ความสุขของคนที่เข้ามาพำนักระยะยาวในประเทศไทย ด้านการอ่าน - เขียน โดยใช้สถิติ One-Way Analysis of Variance (ANOVA) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่ามีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.318 นั่นคือ ไม่สามารถปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H0) จึงสรุปได้ว่าระดับความสามารถในการสื่อสารทางภาษาอังกฤษที่ต่างกันส่งผลให้ความสุขของของคนที่เข้ามาพำนักระยะยาว ด้านการอ่าน - เขียน ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 34 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของระดับการสื่อสารภาษาอังกฤษที่ส่งผลให้ความสุขของคนที่เข้ามาพำนักระยะยาว

ภาษา อังกฤษ	ระดับ ภาษา	สื่อสารได้ น้อย	สื่อสารได้ปาน กลาง	สื่อสารระดับ ธุรกิจ	สื่อสารระดับ เจ้าของภาษา
การฟัง	สื่อสารไม่ได้	0.265 (0.005) **	0.302 (0.007) **	0.213 (0.158)	0.025 (0.969)
	สื่อสารได้น้อย		0.038 (0.693)	-0.051 (0.713)	-0.239 (0.376)
	สื่อสารได้ปาน กลาง			-0.888 (0.558)	-0.277 (0.318)
	สื่อสารระดับ ธุรกิจ				-0.189 (0.523)

จากตารางที่ 34 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ด้วยค่าสถิติ LSD ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่าในการเปรียบเทียบระหว่างระดับการสื่อสารไม่ได้ และ สื่อสารได้น้อย และ สื่อสารได้ปานกลาง ด้านการฟัง พบว่ามีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.005 และ 0.007 ตามลำดับ หมายความว่า ระดับการสื่อสารได้น้อย และ ระดับการสื่อสารปานกลาง ส่งผลให้ความสุขของคนที่เข้ามาพำนักระยะยาว ด้านการฟัง มากกว่า ระดับการสื่อสารไม่ได้ โดยมีผลต่างเฉลี่ยเท่ากับ 0.265 และ 0.302 ตามลำดับ

บทที่ 5

บทสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่องทักษะการสื่อสารการปรับตัวด้านวัฒนธรรมกับความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาวในประเทศไทย โดยมีวัตถุประสงค์ของงานวิจัย 1) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวทางวัฒนธรรมกับความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว 2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารที่แตกต่างกันส่งผลกับความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว จำนวน 428 คน โดยใช้วิธีการเก็บข้อมูลแบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นการสุ่มแบบสะดวก สามารถสรุปผลการวิจัยออกเป็น 4 ส่วน ดังต่อไปนี้

1. สรุปผลการวิจัย
2. อภิปรายผลการวิจัย
3. ข้อเสนอแนะที่ได้จากงานวิจัย
4. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

สรุปผลการวิจัย

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

จากผลการวิจัย สรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่พำนักระยะยาวที่กรุงเทพมหานคร จำนวน 299 คน คิดเป็นร้อยละ 69.86 รองลงมาคือ จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 87 คน คิดเป็นร้อยละ 20.33 ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 281 คน คิดเป็นร้อยละ 65.7 รองลงมาเป็นเพศหญิง จำนวน 147 คน คิดเป็นร้อยละ 34.30 ซึ่งอยู่ในช่วงอายุ 36-46 ปี จำนวน 167 คน คิดเป็นร้อยละ 39.00 รองลงมาช่วงอายุ 25-35 ปี จำนวน 117 คน คิดเป็นร้อยละ 27.30 โดยส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด จำนวน 203 คน คิดเป็นร้อยละ 47.40 รองลงมามีสถานภาพสมรส จำนวน 202 คน คิดเป็นร้อยละ 47.2 ซึ่งส่วนใหญ่ทำงานอยู่ จำนวน 325 คน คิดเป็นร้อยละ 75.90 รองลงมาเกษียณอายุ จำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 23.10 ซึ่งส่วนใหญ่มีทักษะการสื่อสารภาษาไทยได้น้อย จำนวน 189 คน คิดเป็นร้อยละ 44.16 มีทักษะการฟังสารภาษาไทยได้น้อย จำนวน 185 คน คิดเป็นร้อยละ 43.22 และ ส่วนใหญ่มีทักษะการอ่าน-เขียน ของภาษาไทยไม่ได้ จำนวน 176 คน คิดเป็นร้อยละ 41.12 ในส่วนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สื่อสารได้น้อย จำนวน 188 คน คิดเป็นร้อยละ 43.93 ทักษะการฟังภาษาอังกฤษได้น้อย จำนวน 204 คน คิดเป็นร้อยละ 47.66 และอ่าน-เขียน ภาษาอังกฤษได้น้อย จำนวน 173 คน คิดเป็นร้อยละ 40.42 ตามลำดับ

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการอาศัยของผู้ตอบแบบสอบถาม

จากผลการวิจัย สรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อาศัยบ้านเดี่ยวในญี่ปุ่น จำนวน 190 คน คิดเป็นร้อยละ 44.4 รองลงมาอาศัยห้องเช่าในญี่ปุ่น จำนวน 139 คน คิดเป็นร้อยละ 32.5 ซึ่งมาอาศัยในประเทศไทยส่วนมากเป็นคอนโดมิเนียม จำนวน 196 คน คิดเป็นร้อยละ 45.8 รองลงมาอาศัยเป็นบ้านเดี่ยว จำนวน 94 คน คิดเป็นร้อยละ 22 ซึ่งส่วนใหญ่ครองกรรมสิทธิ์แบบเช่า จำนวน 258 คน คิดเป็นร้อยละ 61.7 รองลงมาเป็นครองกรรมสิทธิ์แบบเช่าซื้อ จำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 23.7 โดยส่วนใหญ่อาศัยมากกว่า 1 ปี จำนวน 207 คน คิดเป็นร้อยละ 48.4 รองลงมามีอาศัย 6 เดือน ถึง 1 ปี จำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 24.3 ซึ่งเหตุผลส่วนใหญ่ ค่าครองชีพถูก จำนวน 174 คน คิดเป็นร้อยละ 40.7 และ สถานที่อยากอาศัย ใกล้คมนาคม จำนวน 137 คน คิดเป็นร้อยละ 32 ตามลำดับ รองลงมาคือใกล้สถานที่ทำงาน จำนวน 129 คน คิดเป็นร้อยละ 30.1 ตามลำดับ

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลการปรับตัวของชาวญี่ปุ่นที่อาศัยในประเทศไทย

สรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลการปรับตัวของชาวญี่ปุ่นที่อาศัยในประเทศไทย อยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.51 โดยพิจารณารายละเอียดแต่ละด้านจะเห็นได้ว่า อันดับ 1 คือ ด้านสุขภาพ (ท่านสามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพอากาศในประเทศไทย ท่านสามารถไปชื้อยาได้ด้วยตัวท่านเอง ท่านสามารถนอนหลับพักผ่อนได้เต็มที่ และท่านสามารถออกกำลังกายได้ตามที่ท่านต้องการ) ($\bar{X} = 3.77$, S.D. = 0.839) อันดับ 2 คือ ด้านบ้านเรือน(ท่านพอใจกับสภาพที่อยู่อาศัย ท่านพอใจกับความปลอดภัยในที่อยู่อาศัย ท่านสามารถอาศัยอยู่ในที่พักได้ทั้งวัน ท่านพอใจกับที่อยู่อาศัยเมื่อต้องมีการจัดกิจกรรมของไทย ท่านพอใจกับค่าน้ำ-ค่าไฟ เมื่อเทียบกับความเป็นอยู่ และ ท่านพอใจกับค่าที่อยู่อาศัยในแต่ละเดือน) ($\bar{X} = 3.75$, S.D. = 0.745) อันดับ 3 คือ ด้านอาหาร (ท่านสามารถปรับตัวกับรสชาติอาหารในประเทศไทย ท่านสามารถนำวัตถุดิบไทยมาทำอาหารเองได้ที่บ้าน ท่านสามารถรับประทานอาหารตามร้านข้างทาง ท่านพอใจกับปริมาณอาหารในร้านอาหาร และ ท่านสามารถทานอาหารไทยได้ทุกมื้อ) ($\bar{X} = 3.66$, S.D. = 0.80) อันดับ 4 คือ ด้านทัศนคติ (ท่านพอใจกับการบริการของประเทศไทย ท่านมีความสุขเมื่อคนไทยพยายามจะสื่อสารกับท่าน ท่านเข้าใจถึงลักษณะนิสัยของคนไทยเป็นอย่างดี ท่านสามารถใช้การขนส่งสาธารณะ ท่านเข้าใจกับการจราจรของประเทศไทยและท่านเข้าใจถึงระบบการขนส่งของประเทศไทย) ($\bar{X} = 3.64$, S.D. = 0.715) อันดับ 5 คือ ด้านทางสังคม(ท่านสามารถสื่อสารกับคนไทยได้, ท่านรู้สึกอยากแบ่งปันสิ่งของให้กับคนอื่น ท่านปรับตัวเข้ากับวัฒนธรรมไทยได้ ท่านสามารถอยู่ร่วมกับเพื่อน

บ้านได้ดี และท่านสามารถแก้ไขปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นได้) ($\bar{X} = 3.45$, S.D. = 0.816) อันดับ 6 คือ ด้านความปลอดภัย (ท่านสามารถปรับตัวเวลาเดินทางกลับที่อยู่อาศัยในเวลากลางคืนได้ ท่านสามารถปรับตัวปลอดภัยกับระบบการรักษาความปลอดภัยในสถานที่พัก ท่านสามารถปรับตัวกับความปลอดภัยเมื่อเหมือนสุนัขจรจัดจำนวนมาก ท่านสามารถปลอดภัยเมื่อฝนตกหนักติดต่อกัน ท่านสามารถปรับตัวกับปลอดภัยเมื่อเดินทางเท้า และ ท่านสามารถปรับตัวกับความปลอดภัยเวลาเดินทางไปที่ไม่คุ้นเคย) ($\bar{X} = 3.43$, S.D. = 0.792) อันดับ 7 คือ ด้านสิ่งแวดล้อม (ท่านพอใจกับสิ่งอำนวยความสะดวกในละแวกที่อยู่อาศัย ท่านพอใจกับแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติในประเทศไทย ท่านสามารถหลีกเลี่ยงมลภาวะ PM 2.5ในชีวิตประจำวันได้ ท่านสามารถทำกิจกรรมต่างๆได้ เช่น ตีกอล์ฟ เล่นเทนนิส ท่านสามารถเดินทางเท้าได้อย่างไม่มีปัญหา ท่านสามารถซื้อสินค้าต่างๆได้จากร้านค้าบนถนนพุดบาท และท่านสามารถแก้ไขปัญหาต่างๆทางธรรมชาติได้ เช่น น้ำท่วม) ($\bar{X} = 3.41$, S.D. = 0.755) และ อันดับ 8 คือ ด้านการเมือง (ท่านเข้าใจถึงปัญหาการเมืองในประเทศไทยอย่างดี ท่านอยากแสดงความคิดเห็นเรื่องการเมืองในประเทศไทย ท่านสามารถปรับตัวกับการมีการประท้วงต่างๆ ท่านรู้สึกไม่อยากอาศัยในประเทศไทยเมื่อมีปัญหาทางการเมือง และท่านได้รับผลกระทบกับงานเมื่อมีปัญหาทางการเมือง) ($\bar{X} = 3.00$, S.D. = 0.859)

ส่วนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลคุณภาพชีวิตและความสุข

สรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลคุณภาพชีวิตและความสุข อยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.36 โดยพิจารณารายละเอียดแต่ละด้านจะเห็นได้ว่าค่าเฉลี่ยสูงสุดเป็นอันดับ 1 ท่านมีสุขภาพที่แข็งแรง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับสูง ($\bar{X} = 3.86$, S.D. = 0.941) อันดับ 2 คือ ท่านมีเวลาพักผ่อนได้อย่างเพียงพอ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับสูง ($\bar{X} = 3.79$, S.D. = 0.980) อันดับ 3 คือ ท่านรู้สึกว่าได้ดำเนินกิจกรรมทุกอย่างตามที่ท่านต้องการ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับสูง ($\bar{X} = 3.60$, S.D. = 0.993) อันดับ 4 คือ ท่านมีเวลาให้ครอบครัวในวันหยุด มีความคิดเห็นอยู่ในระดับสูง ($\bar{X} = 3.46$, S.D. = 1.135) อันดับ 5 คือ ท่านรู้สึกว่าการใช้ชีวิตของท่านมีความสุขกับการทำงาน มีความคิดเห็นอยู่ในระดับสูง ($\bar{X} = 3.41$, S.D. = 1.042) อันดับ 6 คือ ท่านรู้สึกว่าการมีความสุขกับเงินที่มีอยู่ในตอนนี้ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.27$, S.D. = 1.097) อันดับ 7 คือ ท่านดูแล ให้เงินกับ บุตรและลูกหลาน มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.22$, S.D. = 1.159) อันดับ 8 คือ ท่านมอบเงินช่วยเหลือเพื่อสังคม มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.83$, S.D. = 1.210) และ อันดับ 9 คือ ท่านมีเวลาให้ครอบครัวในวันหยุด มีความคิดเห็นอยู่ในระดับสูง ($\bar{X} = 2.79$, S.D. = 1.1227) ตามลำดับ

ส่วนที่ 5 การทดสอบสมมติฐาน

ผลการทดสอบกับความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวทางวัฒนธรรมกับความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว ใช้สถิติค่าประสิทธิสหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) ในการทดสอบสมมติฐานที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปได้ว่าการปรับตัวทางวัฒนธรรมกับความสุขของชาวญี่ปุ่นที่เลือกมาพำนักระยะยาวและการปรับตัวในด้านต่างๆ สรุปได้ว่าการปรับตัวด้านสุขภาพ ด้านทางสังคม ด้านบ้านเรือน ด้านการเมือง ด้านทัศนคติ ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านความปลอดภัยมีความสัมพันธ์กับความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์ในระดับสูงและมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันทั้งหมด

ผลการทดสอบในทักษะความสามารถด้านการสื่อสาร โดยใช้สถิติ One-Way Analysis of Variance (ANOVA) เนื่องจากตัวแปรต้นเป็นข้อมูลเชิงกลุ่มมากกว่า 2 ตัวเลือก ในกรณีที่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทำการตรวจสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ตรวจสอบในระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 หรือที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ด้วยวิธี Least Significant Difference (LSD) ในการทดสอบสมมติฐานที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปได้ว่าระดับความสามารถในการสื่อสารทางภาษาไทยที่ต่างกันส่งผลให้ความสุขของของคนที่เข้ามาพำนักระยะยาว ด้านการพูดและการอ่าน - การเขียนแตกต่างกัน แต่ในระดับความสามารถในการสื่อสารทางภาษาไทยที่ต่างกันส่งผลให้ความสุขของของคนที่เข้ามาพำนักระยะยาว ด้านการฟัง ไม่แตกต่างกัน และสรุปได้ว่าระดับความสามารถในการสื่อสารทางภาษาอังกฤษที่ต่างกันส่งผลให้ความสุขของของคนที่เข้ามาพำนักระยะยาว ด้านการพูด การอ่าน-การเขียน ไม่แตกต่างกัน แต่ความสามารถในการสื่อสารทางภาษาอังกฤษที่ต่างกันส่งผลให้ความสุขของของคนที่เข้ามาพำนักระยะยาว ด้านการฟังแตกต่างกัน

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการทดสอบสมมติฐานความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวทางวัฒนธรรมกับความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว สามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

อภิปรายผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันระหว่างการปรับตัวด้านสุขภาพกับความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาว สอดคล้องกับโมโมโกะ ทากิซาวะ (2552) พบว่าการปรับตัวด้านสุขภาพ ด้านอาหาร ด้านทางสังคม ด้านบ้านเรือน ด้านการเมือง ด้านทัศนคติ ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านความปลอดภัยส่งผลต่อความสุขที่เลือกมาพำนักระยะยาว และสอดคล้องกับวาริชต์ มัชฌมบุรุษ (2552) พบว่า ทักษะความสามารถในการสื่อสารด้านการพูด การอ่าน การเขียน ส่งผลต่อความสุขในการพำนักระยะยาว และ สอดคล้องกับ ศิริพันธ์

กิตติสุขสถิต ;และคนอื่นๆ (2555) ได้ศึกษาเรื่องการพำนักระยะยาวของคนญี่ปุ่นในจังหวัด เชียงใหม่เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยกำหนดของการตัดสินใจพำนักระยะยาวของ นักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่น ในจังหวัดเชียงใหม่ เพื่อพิจารณาระดับความสำคัญและเปรียบเทียบก่อนที่จะเข้ามาพำนักระยะ ยาวไม่ว่าจะเป็นกฎหมายและกฎข้อบังคับต่างๆรวมถึงความปลอดภัยและวัฒนธรรม และ อาหารการกิน ซึ่งพบว่าการบังคับใช้กฎจราจรในจังหวัดเชียงใหม่เป็นเรื่องกระทบต่อความรู้สึก ในด้านนี้อย่างมากและค่าความพึงพอใจจากประสบการณ์ที่สัมผัสของนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่น มากกว่าความคาดหวังที่มีก่อนมาพำนักระยะยาวมากที่สุดและยังสอดคล้องกับ มณีกัญญา นากามัทสึ (2556) การเลือกสถานที่พำนักรถหลังวัยเกษียณของชาวญี่ปุ่น กรณีศึกษาชาวญี่ปุ่น หลังเกษียณในพื้นที่ย่านสุขุมวิท กรุงเทพมหานคร เพศที่แตกต่างกันมีผลต่อการเลือกสถานที่ และสอดคล้องกับวลัยพร กาญจนการุณ (2556) พบว่าการตัดสินใจขยายเวลาพำนักรถของผู้ นำ พำนักระยะยาวชาวญี่ปุ่นในจังหวัดเชียงใหม่ ผู้พำนักระยะยาวชาวญี่ปุ่นในจังหวัดเชียงใหม่ในเรื่อง การขยายหรือยืดอายุวีซ่าอยู่เชียงใหม่ให้นานขึ้นนั้นพบว่า เป็นสิ่งที่ต้องการให้ช่วยเหลือมาก ที่สุด และสอดคล้องกับสุดปรารถนา ดวงแก้ว (2556) พบว่าการปรับตัวทางสังคมและวัฒนธรรม ของคนญี่ปุ่นวัยหลังเกษียณที่พำนักระยะยาวในจังหวัดเชียงใหม่ของประเทศไทย เป็นผลมาจาก ปัจจัยผลักดันจากญี่ปุ่น และปัจจัยดึงดูดจากไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งทัศนคติต่อการดำเนินชีวิต หลังวัยเกษียณ คนญี่ปุ่นย้ายถิ่นเพื่อการดำเนินชีวิต (Lifestyle migration) ซึ่งเป็นการย้ายถิ่น รูปแบบใหม่และสอดคล้องกับใหม่ไทย ไชยพันธุ์; และจิระสุข สุขสวัสดิ์ (2560) พบว่า การ ปรับตัวทางวัฒนธรรมที่ส่งผลต่อความรู้สึกสอดคล้องกลมกลืนในชีวิตของนักศึกษามุสลิม การ ปรับตัวทางวัฒนธรรมด้านการใช้ภาษามีความสัมพันธ์ทางลบกับความรู้สึกสอดคล้องกลมกลืน ในชีวิตและการปรับตัวทางวัฒนธรรมที่สามารถทำนายแนวโน้มความรู้สึกสอดคล้องกลมกลืนใน ชีวิตของนักศึกษามุสลิมระดับปริญญาตรีได้

ข้อเสนอแนะที่ได้จากงานวิจัย

จากผลการวิจัยทักษะการสื่อสารการปรับตัวด้านวัฒนธรรมกับความสุขของคนญี่ปุ่นที่ เข้ามาพำนักระยะยาวในประเทศไทย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. บริษัทญี่ปุ่นที่มีพนักงานชาวญี่ปุ่นทำงานอยู่และผู้ที่มาพำนักระยะยาว ทั้งการมา ศึกษา แต่งงานกับคนไทย หรือ การที่ย้ายมาพำนักระยะยาวในวัยเกษียณที่กรุงเทพมหานครนั้น การปรับตัวด้านสิ่งแวดล้อมในที่ทำงานหรือการอยู่อาศัยส่งผลต่อความสุขในการดำรงชีวิตของ ชาวญี่ปุ่น และการปรับตัวด้านสุขภาพ ด้านสังคม ด้านบ้านเรือน ด้านอาหารที่ดีก็จะส่งผลให้ชาว ญี่ปุ่นมีความสุขในการดำรงชีวิตในระยะยาวในต่างประเทศรองลงมา แต่การเมืองเป็นเรื่องที่เข้าใจ ยากสำหรับชาวต่างชาติอาจจะส่งผลกับความสุขน้อยที่สุดเพราะเนื่องจากการเมืองของประเทศ ไทยยังไม่แน่นอนและไม่เข้าใจในการทำงานของการเมืองไทยทำให้ในการปรับตัวด้านการเมือง

ของชาวญี่ปุ่นที่พำนักระยะยาวในกรุงเทพมหานครส่งผลต่อความสุขในการดำรงชีวิตน้อยที่สุด หากมีการสนับสนุนด้านต่างๆ จากทางบริษัทที่คนญี่ปุ่นทำงานอยู่หรือรัฐบาลไทยให้การสนับสนุน ก็จะถือเป็นการพัฒนาเศรษฐกิจให้ต่างชาติมาพำนักระยะยาวมากขึ้น หากมีการสนับสนุนที่ดี

2. เนื่องจากชาวญี่ปุ่นที่มาพำนักในต่างประเทศการสื่อสารจึงเป็นสิ่งสำคัญในการดำรงชีวิต ถ้าทักษะการสื่อสารในด้าน การพูด การฟัง การอ่าน-การเขียน ในภาษาไทย และภาษาอังกฤษหรือภาษาของประเทศที่ตนไปอยู่อาศัยจะส่งผลต่อการมีความสุขในขนาดที่พำนักระยะยาว หรือ การมาทำงานในต่างประเทศ ถ้าชาวญี่ปุ่นสามารถสื่อสารกับคนในประเทศที่ตนมาพำนักระยะยาวหรือย้ายมาทำงาน จะส่งผลให้มีความสุขและทำให้ประสิทธิภาพของการทำงานสูงขึ้นและในด้านการอยู่อาศัยนั้นจะทำให้อยากอยู่ในประเทศไทยโดยไม่ย้ายถิ่นฐานไปที่อื่นอีก หากมีการสนับสนุนให้มีการเรียนภาษาไทยฟรีหรือสนับสนุนให้มีการแลกเปลี่ยนภาษากับคนในประเทศก็จะเป็นการพัฒนาภาษาให้กับคนในประเทศไทยด้วย

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. การวิจัยในครั้งนี้ได้ ทำการสำรวจจากกลุ่มตัวอย่างชาวญี่ปุ่นที่พำนักระยะยาว ผลการศึกษาที่ได้รับในครั้งนี้อาจยังไม่ดีพอ เนื่องจากการวิจัยในครั้งนี้อาจยังไม่ครอบคลุมทั่วภูมิภาค ซึ่งความเป็นจริงคนญี่ปุ่นที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยมีมากมายหลายจังหวัดที่เลือกมาพำนักระยะยาวในประเทศไทย

2. การวิจัยในครั้งนี้ ได้ศึกษาแต่ตัวแปรในด้านการปรับตัวและทักษะการสื่อสารเท่านั้น ทางผู้วิจัยจึงคิดว่าควรจะศึกษาตัวแปรตัวอื่นๆเพิ่มขึ้น เช่น ไลฟ์สไตล์การดำเนินชีวิต หรือ ปัญหาที่มีต่อการมาอาศัยพำนักระยะยาว เพื่อจะได้ทราบว่าตัวแปรใดบ้างที่ส่งผลต่อความสุขของชาวญี่ปุ่นที่เลือกมาพำนักระยะยาว

TNI

TAHITI - NICHII INSTITUTE OF TECHNOLOGY

บรรณานุกรม

TNI

บรรณานุกรม

- กรวรรณ สังขกร. (2556). การท่องเที่ยวพำนักระยะยาว (Long Stay). (เอกสารประกอบการอบรม). เชียงใหม่: สถาบันวิจัยสังคม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- กริช แร่งสูงเนิน. (2554). การวิเคราะห์ปัจจัยด้วยSPSSและAMOSเพื่อการวิจัย. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดดูเคชั่น.
- กุสุมา รัชมณี; และคนอื่นๆ. (2533). หนังสือทักษะสื่อสาร1. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.
- เฉลิมพล แจ่มจันทร์. (2555, เมษายน-กันยายน). การพำนักระยะยาวของคนญี่ปุ่นในจังหวัดเชียงใหม่. วารสารญี่ปุ่นศึกษา. 29 (1): 16-34.
- เต็มศักดิ์ คทวณิช. (2546). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ : ซีเอ็ดดูเคชั่น.
- ธัชชา วิทวิโรจน์. (2552). ความสามารถทางการสื่อสารและการปรับตัวทางวัฒนธรรมของชาวต่างชาติที่อาศัยอยู่ในเขต กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ นศ.ม. (นิเทศศาสตร์)กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาลัย์กรุงเทพ.
- พินดา อนันตนาคม. (2557). ข้อเสนอยุทธศาสตร์ตลาดลองสเตย์ : การศึกษาภูมิหลังทางวัฒนธรรม และการใช้ชีวิตของกลุ่มเป้าหมายให้มากขึ้น. สืบค้นเมื่อ 15 ธันวาคม 2561, จาก <http://www.etatjournal.com/mobile/index.php/menu-read-web-etatjournal/menu-2014/menu-2014-jul-sep/199-32557-longstay>
- พิชิต ฤทธิ์จรูญ. (2548). หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา. กรุงเทพฯ: แฮ็ส ออฟเคอร์ มีส์ท์.
- ภาวิณี น้ำพระทัย. (2560). อุตสาหกรรมท่องเที่ยว (ปวช.2). สืบค้นเมื่อวันที่ 17 ธันวาคม 2561, จาก tourismvbac.blogspot.com
- มณีกัญญา นากามัทสี. (2556). การเลือกสถานที่พำนักหลังวัยเกษียณของชาวญี่ปุ่น. สารนิพนธ์ บธ.ม. (บริหารธุรกิจ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนานาชาติแสตมฟอร์ด.
- โมโมโกะ ทากิฮาระ. (2552). การปรับตัวทางสังคมของชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาอาศัยในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ภูมิภาคศึกษา). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- รัตนา บุญมัยยะ. (2548, พฤษภาคม-สิงหาคม). ภรรยาฝรั่ง:ผู้หญิงอีสานกับการแต่งงานข้ามวัฒนธรรม. วารสารสังคมลุ่มน้ำโขง. 1(2) : 45.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คพับลิเคชั่น.

- วรุฒิ โรมรัตนพันธุ์. (2546). **ทุนทางสังคมกรุงเทพมหานคร**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เดือนตุลา.
- วรางคณา ก่อเกียรติพิทักษ์. (2553, ตุลาคม-มีนาคม). ข้อสังเกตบางประการต่อผลทางเศรษฐกิจและสังคมจากการพำนักระยะยาวของชาวญี่ปุ่นในประเทศไทย. **วารสารญี่ปุ่นศึกษา**. 26(2) : 53-66.
- วลัยพร กาญจนการุณ. (2556, มกราคม – มิถุนายน). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจขยายเวลาพำนักอยู่ของผู้เข้าพำนักระยะยาวชาวญี่ปุ่นในจังหวัดเชียงใหม่. **วารสารมนุษยศาสตร์สาร**. 15 (1) : 177-184.
- วรัชต์ มัชฌมบุรุษ. (2552). **รูปแบบการบริหารจัดการท่องเที่ยวสำหรับนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นที่พำนักระยะยาวในจังหวัดเชียงใหม่**. วิทยานิพนธ์ ปร.ด. (บริหารศาสตร์). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- ศิริชัย พงษ์วิชัย. (2556). **การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยคอมพิวเตอร์**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิรินันท์ กิตติสุขสถิต; และคนอื่นๆ. (2555). **คุณภาพชีวิต การทำงาน และความสุข**. กรุงเทพฯ : ธรรมดาเพลส.
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์; และคนอื่นๆ. (2546). **แนวคิดด้านประชากรศาสตร์**. กรุงเทพฯ: ธรรมสาร.
- สมบัติ กาญจนกิจ. (2557). **นันทนาการและอุตสาหกรรมท่องเที่ยว**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สหรัฐ เจตมโนรมย์. (2546). **รายงานเรื่องการพัฒนาแบบวัดความสุข The Oxford Happiness Questionnaire ฉบับภาษาไทย**. กรุงเทพฯ : วีเจพริ้นติ้ง.
- สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดชัยนาท. (2560). **นิยามศัพท์ด้านการท่องเที่ยว**. สืบค้นเมื่อวันที่ 17 มิถุนายน 2561, จาก https://chainat.mots.go.th/download/article/article_20180618135139.pdf
- สุดปรารถนา ดวงแก้ว. (2556, ตุลาคม – มีนาคม). การปรับตัวทางสังคมและวัฒนธรรมของคนญี่ปุ่นวัยหลังเกษียณที่พำนักระยะยาวในจังหวัดเชียงใหม่ประเทศไทย. **Japanese Studied Journal**. 31 (2) : 59-64.
- สุนีย์ ภูจิราพันธุ์. (2555). **หนังสือการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร: ใช้ภาษาในการสื่อสารบนพื้นฐานจริยธรรม**. กรุงเทพฯ : ซีเอ็ดดูเคชั่น.
- สุรสิทธิ์ วิทยารัฐ. (2549). **บรรณาธิการสื่อสารสิ่งพิมพ์**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.

- หทัยรัตน์ ทับเคลียว. (2557). **ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวต่างประเทศ สิงคโปร์**. วิทยานิพนธ์ บธ.ม. (สาขาวิชาธุรกิจอาเซียน). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์.
- ไหมไทย ไชยพันธ์ุ; และจิระสุข สุขสวัสดิ์. (2560, มกราคม-มิถุนายน). การปรับตัวทางวัฒนธรรมที่ส่งผลต่อความรู้สึกสอดคล้องกลมกลืนในชีวิตของนักศึกษา muslim ระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา. **วารสารศึกษาศาสตร์ มสธ.** 10 (1) : 195-213.
- เอ็ม-ซากะ. (2553). **จิตวิทยากับการดำเนินชีวิตประจำวัน**. สืบค้นเมื่อ 8 ตุลาคม 2561, จาก <http://www.clipmass.com/story/21800>.
- Bauder Harald. (2006). **Labour Movement : How Migration Regulates Labour Markets**. New York: Oxford University Press.
- Cronbach. (1990). **Essentials of Psychological Testing**. 5th ed. New York : Harper and Row.
- Embassy of Japan in Thailand. (2560). **จำนวนคนญี่ปุ่นพำนักในประเทศไทยในช่วงปี 2545-2560**. สืบค้นเมื่อ 15 ธันวาคม 2561, จาก https://www.th.emb-japan.go.jp/itpr_ja/consular_zairyuto.html
- Franken, R. (1994). **Human Motivation**. 3rd ed. CA: Brooks Cole Publishing Co.
- McIntosh, R.; Goeldner, C.; Ritchie, J. (1995). **Tourism : Principles, Practices, Philosophies**. Ed. 7. New York : John Wiley and Sons.
- Roy; and Andrews. (1999). **The Roy's Adaptation Model**. New Jersey : Prentice Hall.
- Tomohiro Toda. (2001). **ความเป็นมาของการส่งเสริมการพำนักระยะยาว**. Tokyo: Tosho Printing Company.
- Veenhoven, R. (1996, January). Happy Life-Expectancy: A Comprehensive Measure of Quality-of-Life in Nations. **Social Indicators Research**. 39 (1) : 1-58.
- Yamane, T. (1973). **Statistics: An Introductory Analysis**. 3rd Edition. New York : Harper and Row.

สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

ภาคผนวก

TNI

THAI - JAPANESE INSTITUTE OF TECHNOLOGY

ภาคผนวก ก.

แบบสอบถาม

TNI

แบบสอบถาม

เรื่อง ทักษะการสื่อสารที่แตกต่างกันส่งผลกับความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามา
พำนักระยะยาวในประเทศไทยแตกต่างกัน

เรียน ผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้ จัดทำขึ้นเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าอิสระของนักศึกษาปริญญาโท สาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย - ญี่ปุ่น ผู้จัดทำจึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดสละเวลาตอบแบบสอบถามให้สมบูรณ์ และขอขอบพระคุณที่ท่านกรุณาสละเวลาตอบแบบสอบถามมา ณ โอกาสนี้ โดยแบบสอบถามมีทั้งสิ้น 6 หน้า แบ่งออกเป็น 4 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ข้อมูลการอาศัยในประเทศไทย

ตอนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับการปรับตัว

ตอนที่ 4 ข้อมูลคุณภาพชีวิตและความสุข

สกุลเนตร สัจวรณ

นักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต

สาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

โทร 062-529-4447

Email : Sungworn.nan@gmail.com

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับด้านประชากรศาสตร์ทั่วไปของชาวญี่ปุ่นต่อการเลือกมา
พำนักระยะยาวในประเทศไทย

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของท่านเพียง 1 ข้อ

1. ท่านพำนักระยะยาวอยู่ในจังหวัดใด

- ☐ 1. กรุงเทพมหานคร ☐ 2. เชียงใหม่
☐ 3. อื่นๆ_____

2. เพศ

- ☐ 1. ชาย ☐ 2. หญิง

3. ปัจจุบันท่านมีอายุเท่าใด

- ☐ 1. ไม่เกิน 24 ปี ☐ 2. 25-35 ปี
☐ 3. 36-46 ปี ☐ 4. 47 ปีขึ้นไป

4. สถานภาพ

- ☐ 1. โสด ☐ 2. สมรส
☐ 3. หย่าร้าง/แยกกันอยู่ ☐ 4. อื่นๆ_____

5. สถานะการทำงานปัจจุบัน

- ☐ 1. ทำงาน ☐ 2. เกษียณอายุ
☐ 3. อื่นๆ_____

6. ระดับความสามารถในการใช้ภาษาอื่นนอกจากภาษาญี่ปุ่น (กรุณาทำเครื่องหมาย O ในหัวข้อที่ท่านเลือก)

ภาษา	พูด					ฟัง					อ่าน-เขียน				
	ไม่ได้	น้อย	ปานกลาง	ธุรกิจ	เจ้าของภาษา	ไม่ได้	น้อย	ปานกลาง	ธุรกิจ	เจ้าของภาษา	ไม่ได้	น้อย	ปานกลาง	ธุรกิจ	เจ้าของภาษา
ภาษาไทย															
ภาษาอังกฤษ															
อื่น ๆ ระบุ....															

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมต่อการตัดสินใจของชาวญี่ปุ่นในการเลือกมาพำนักระยะยาวในประเทศไทย

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของท่านเพียง 1 ข้อ

7. ลักษณะที่พำนักระยะยาวในประเทศญี่ปุ่นเป็นการพำนักรูปแบบใด

- ☐ 1. บ้านเดี่ยว ☐ 2. คอนโดมิเนียม
- ☐ 3. ห้องเช่า ☐ 4. อื่นๆ_____

8. ลักษณะที่พำนักระยะยาวในประเทศไทย

- ☐ 1. บ้านเดี่ยว ☐ 2. คอนโดมิเนียม
- ☐ 3. โรงแรม ☐ 4. ห้องเช่า
- ☐ 5. อื่นๆ_____

9. การถือครองกรรมสิทธิ์ที่พำนักระยะยาวในประเทศไทยเป็นแบบใด

- ☐ 1. เช่า ☐ 2. เช่าซื้อ
- ☐ 3. ซื้อกรรมสิทธิ์เป็นเจ้าของ ☐ 4. อื่นๆ_____

10.ระยะเวลาในการพำนักในประเทศไทย

☐ 1. 2 สัปดาห์ – 2 เดือน	☐ 2. 3 เดือน – 6 เดือน
☐ 3. 7 เดือน – 1 ปี	☐ 4. มากกว่า 1 ปี

11. เหตุผลที่เลือกมาพำนักระยะยาว

☐ 1. ค่าครองชีพถูก	☐ 2. ปลอดภัย
☐ 3. ถูกส่งมาทำงาน	☐ 4. มาตามครอบครัว เช่น สามี ภรรยา พ่อแม่
☐ 5. อื่นๆ_____	

12. สถานที่ใดที่ท่านต้องการพำนักระยะยาว

☐ 1. ใกล้สถานที่ทำงาน	☐ 2. ในเมือง
☐ 3. ชานเมือง	☐ 4. ใกล้การคมนาคม
☐ 5. อื่นๆ_____	

The logo of the Thai-Nichi Institute of Technology (TNI) is centered on the page. It features the letters 'TNI' in a large, bold, red serif font. The letters are set against a background of a large, light blue gear. The gear has the text 'THAI-NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY' written around its perimeter in a smaller, blue, sans-serif font. The gear itself is a stylized representation of a mechanical component, with teeth visible around the edges.

ตอนที่ 3 ปัจจัยด้านการปรับตัวต่อไปนี้มีผลต่อการตัดสินใจของชาวญี่ปุ่นในการเลือกมาพำนักระยะยาวในประเทศไทย

คำชี้แจง กรุณาตอบแบบสอบถาม ท่านมีระดับความคิดเห็นหรือระดับพฤติกรรมมากน้อยเพียงใด โดยทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องที่ตรงกับระดับความคิดเห็นหรือระดับพฤติกรรมของท่านมากที่สุด โดยแบ่งเกณฑ์ระดับการแสดงความคิดเห็นออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

- ระดับ 5 หมายถึง ท่านเห็นด้วยมากที่สุดหรือตรงกับพฤติกรรมการปรับตัวมากที่สุด
 ระดับ 4 หมายถึง ท่านเห็นด้วยมากหรือตรงกับพฤติกรรมการปรับตัวมาก
 ระดับ 3 หมายถึง ท่านเห็นด้วยปานกลางหรือตรงกับพฤติกรรมการปรับตัวปานกลาง
 ระดับ 2 หมายถึง ท่านเห็นด้วยน้อยหรือตรงกับพฤติกรรมการปรับตัวน้อย
 ระดับ 1 หมายถึง ท่านเห็นด้วยน้อยที่สุดหรือตรงกับพฤติกรรมการปรับตัวน้อยที่สุด

ลำดับ	ข้อความถาม	ระดับความคิดเห็นในการปรับตัว				
		1	2	3	4	5
การปรับตัว						
13. ด้านสุขภาพ						
13.1	ท่านสามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพอากาศในประเทศไทย					
13.2	ท่านสามารถไปซื้อยาได้ด้วยตัวท่านเอง					
13.3	ท่านสามารถนอนหลับพักผ่อนได้เต็มที่					
13.4	ท่านสามารถออกกำลังกายได้ตามที่ท่านต้องการ					
14. ด้านอาหาร						
14.1	ท่านสามารถปรับตัวกับรสชาติอาหารในประเทศไทย					
14.2	ท่านสามารถนำวัตถุดิบไทยมาทำอาหารเองได้ที่บ้าน					
14.3	ท่านสามารถรับประทานอาหารตามร้านข้างทาง					
14.4	ท่านพอใจกับปริมาณอาหารในร้านอาหาร					
14.5	ท่านสามารถทานอาหารไทยได้ทุกมื้อ					
15. ด้านทางสังคม						
15.1	ท่านสามารถสื่อสารกับคนไทยได้					
15.2	ท่านรู้สึกอยากแบ่งปันสิ่งของให้กับคนอื่น					
15.3	ท่านปรับตัวเข้ากับวัฒนธรรมไทยได้					
15.4	ท่านสามารถอยู่ร่วมกับเพื่อนบ้านได้ดี					
15.5	ท่านสามารถแก้ไขปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นได้					

ลำดับ	ข้อความถาม	ระดับความคิดเห็นในการปรับตัว				
		1	2	3	4	5
การปรับตัว						
16. ด้านบ้านเรือน						
16.1	ท่านพอใจกับสภาพที่อยู่อาศัย					
16.2	ท่านพอใจกับความปลอดภัยในที่อยู่อาศัย					
16.3	ท่านสามารถอาศัยอยู่ในที่พักได้ทั้งวัน					
16.4	ท่านพอใจกับที่อยู่อาศัยเมื่อต้องมีการจัดกิจกรรมของไทย					
16.5	ท่านพอใจกับค่าน้ำ-ค่าไฟ เมื่อเทียบกับความเป็นอยู่					
16.6	ท่านพอใจกับค่าที่อยู่อาศัยในแต่ละเดือน					
17. ด้านการเมือง						
17.1	ท่านเข้าใจถึงปัญหาการเมืองในประเทศไทยอย่างดี					
17.2	ท่านอยากแสดงความคิดเห็นเรื่องการเมืองในประเทศไทย					
17.3	ท่านสามารถปรับตัวกับการมีการประท้วงต่าง ๆ					
17.4	ท่านรู้สึกไม่อยากอาศัยในประเทศไทยเมื่อมีปัญหาทางการเมือง					
17.5	ท่านได้รับผลกระทบกับงานเมื่อมีปัญหาทางการเมือง					
18. ด้านทัศนคติ						
18.1	ท่านพอใจกับการบริการของประเทศไทย					
18.2	ท่านมีความสุขเมื่อคนไทยพยายามจะสื่อสารกับท่าน					
18.3	ท่านเข้าใจถึงลักษณะนิสัยของคนไทยเป็นอย่างดี					
18.4	ท่านสามารถใช้การขนส่งสาธารณะ					
18.5	ท่านเข้าใจกับการจราจรของประเทศไทย					
18.6	ท่านเข้าใจถึงระบบการขนส่งของประเทศไทย					
19. ด้านสิ่งแวดล้อม						
19.1	ท่านพอใจกับสิ่งอำนวยความสะดวกในละแวกที่อยู่อาศัย					
19.2	ท่านพอใจกับแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติในประเทศไทย					
19.3	ท่านสามารถหลีกเลี่ยงมลภาวะในชีวิตประจำวันได้ (PM 2.5)					
19.4	ท่านสามารถทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้ เช่น ติกอล์ฟ เล่นเทนนิส					
19.5	ท่านสามารถเดินทางทำได้อย่างไม่มีปัญหา					
19.6	ท่านสามารถซื้อสินค้าต่าง ๆ ได้จากร้านค้าบนถนนฟุตบาท					
19.7	ท่านสามารถแก้ไขปัญหาต่างๆทางธรรมชาติได้ เช่น น้ำท่วม					

ลำดับ	ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็นในการปรับตัว				
		1	2	3	4	5
การปรับตัว						
20. ด้านความปลอดภัย						
20.1	ท่านสามารถปรับตัวเวลาเดินทางกลับที่อยู่อาศัยในเวลา กลางคืนได้					
20.2	ท่านสามารถปรับตัวปลอดภัยกับระบบการรักษาความ ปลอดภัยในสถานที่พัก					
20.3	ท่านสามารถปรับตัวกับความปลอดภัยเมื่อเหมือนสุนัขจร จัดจำนวนมาก					
20.4	ท่านสามารถปลอดภัยเมื่อฝนตกหนักติดต่อกัน					
20.5	ท่านสามารถปรับตัวกับปลอดภัยเมื่อเดินทางเท้า					
20.6	ท่านสามารถปรับตัวกับความปลอดภัยเวลาเดินทางไปพื้นที่ที่ไม่คุ้นเคย					

ตอนที่ 4 ปัจจัยด้านความสุขของชาวญี่ปุ่นในการเลือกมาพำนักระยะยาวในประเทศไทย
คำชี้แจง กรุณาตอบแบบสอบถาม โดยทำเครื่องหมาย (O) ลงในช่องที่ตรงกับระดับความคิดเห็นหรือระดับความรู้สึกของท่านมากที่สุด โดยแบ่งเกณฑ์ระดับการแสดงความคิดเห็นออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

- ระดับ 5 หมายถึง ท่านเห็นด้วยมากที่สุดหรือตรงกับระดับความรู้สึกมากที่สุด
ระดับ 4 หมายถึง ท่านเห็นด้วยมากหรือตรงกับพฤติกรรมการปรับตัวมาก
ระดับ 3 หมายถึง ท่านเห็นด้วยปานกลางหรือตรงกับระดับความรู้สึกปานกลาง
ระดับ 2 หมายถึง ท่านเห็นด้วยน้อยหรือตรงกับระดับความรู้สึกน้อย
ระดับ 1 หมายถึง ท่านเห็นด้วยน้อยที่สุดหรือตรงกับระดับความรู้สึกน้อยที่สุด

ลำดับ	ข้อความคำถาม	ระดับความคิดเห็นด้านความสุข				
		1	2	3	4	5
21. Happy (ผ่อนคลาย รู้จักผ่อนคลายต่อสิ่งต่าง ๆ ในการดำเนินชีวิต)						
21.1	ท่านมีสุขภาพที่แข็งแรง					
21.2	ท่านมีเวลาพักผ่อนได้อย่างเพียงพอ					
21.3	ท่านมีของขวัญให้ครอบครัวในวันเทศกาล					
21.4	ท่านมีความสุขกับการทำบุญตักบาตรในพระ					
21.5	ท่านมีความสุขกับการให้เงินลูก และ หลาน					
21.6	ท่านมอบเงินช่วยเหลือเพื่อสังคม					
21.7	ท่านรู้สึกว่าได้ดำเนินกิจกรรมทุกอย่างตามที่ท่านต้องการ					
21.8	ท่านรู้สึกว่าคุณมีความสุขกับเงินที่มีอยู่ในตอนนี้					
21.9	ท่านรู้สึกว่าคุณมีความสุขกับการทำงาน					

22. ปัจจุบันท่านสามารถปรับตัวได้หรือไม่

☐ 1.ปรับตัวได้

☐ 2.ปรับตัวไม่ได้

夫々のコミュニケーションスキルが異なると、
タイで長期滞在する日本人の幸せに影響があります

アンケート調査ご協力をお願い

このアンケートは泰日工業大学大学院 経営学部 経営学科の自由研究の一部となります。全て4部6ページあります。

つきまして、ご多忙の中、大変恐縮ではございますが、ご意見をお聞かせいただきたく、アンケートのご協力をお願い申し上げます。

- その 1 アンケート調査対象者に関する基本情報
- その 2 タイ在住に関する情報
- その 3 適応性に関する情報
- その 4 生活の品質情報

サクネート サングウオン
泰日工業大学
電話番号 062-529-4447

メール : Sungworn.nan@gmail.com

その 1 アンケート調査対象者に関する基本情報
当てはまるものを✓を□にご記入ください。

1. どこに住んでいますか。
- ☐ 1. バンコク ☐ 2. チェンマイ
- ☐ 3. その他 :
2. 性別
- ☐ 1. 男性 ☐ 2. 女性
3. あなたは何歳ですか。 (年齢)
- ☐ 1. 24 歳未満 ☐ 2. 25-35 歳
- ☐ 3. 36-46 歳 ☐ 4. 47 歳以上
4. 配偶者の有無 (現在の状態に当てはまるものをお答えください。)
- ☐ 1. 無(未婚) ☐ 2. 有(結婚)
- ☐ 3. 離婚 ☐ 4. その他 :
5. 職業
- ☐ 1. 働いている ☐ 2. 無職
- ☐ 3. その他 :
6. 日本語以外の言語を使用する能力 (選択トピックに○を付けてください。) (外来語能力 (当てはまるものを ○を付けてください。))

その2 タイ在住に関する情報

当てはまるものを✓を□にご記入ください。

7. 日本のお住まいについて当てはまるものをお答えください。

- ☐ 1. 持ち家（一戸建て） ☐ 2. コンドミニアム
☐ 3. アパート、マンション ☐ 4. その他：.....

8. タイでのお住まいについて当てはまるものをお答えください。

- ☐ 1. 持ち家（一戸建て） ☐ 2. コンドミニアム
☐ 3. ホテル ☐ 4. アパート、マンション
☐ 5. その他：.....

9. お住まいの所有権はどちらでしょうか。

- ☐ 1. 賃貸 ☐ 2. 分譲（ローン）
☐ 3. 分譲（支払い済） ☐ 4. その他：.....

10. タイ滞在期間

- ☐ 1. 2週間～ 3ヶ月 ☐ 2. 3ヶ月 ～6ヶ月
☐ 3. 7ヶ月～一年 ☐ 4. 一年以上

11. タイにお住まいの理由

- ☐ 1. 物価が安い ☐ 2. 安全
☐ 3. タイへ出向されます。 ☐ 4. 家族と一緒に住みます
☐ 5. その他：.....

12. どこに住みたいですか？

- ☐ 1. 仕事場の近く ☐ 2. 市内
☐ 3. 郊外 ☐ 4. 交通が便利な所
☐ 5. その他：.....

第3：適応性に関する情報

アンケートにあなたが最も適當の項目に「レ」をご記入ください。以下の基準で 5 段階評価で評点してください。

- 評点 5 とてもそう思う
 評点 4 そう思う
 評点 3 どちらでもない
 評点 2 そう思わない
 評点 1 全くそう思わない

順番	項目	適応性について評点					
		1	2	3	4	5	
適応性							
13. 健康							
13.1	タイの気候に慣れています。						
13.2	一人で病院へ行くことができます。						
13.3	しっかり休みを取り寝ることができています。						
13.4	思うとおり運動はできています。						
14 食事							
14.1	タイの料理に慣れています。						
14.2	タイの素材で自分で料理することができます。						
14.3	屋台で食事することができます。						
14.4	レストランの料理の量に満足しています。						
14.5	毎食タイ料理を食べることができます。						
15 社交							
15.1	タイ人とコミュニケーションを取れています。						
15.2	お寺や孤児院などへの寄付に興味がありますか。						
15.3	タイの文化になれています。						
15.4	近所の人たちとよく過ごしています。						
15.5	生活の中での問題を解決することができますか。						
16 住宅							
16.1	自宅に満足しています。						
16.2	自宅の治安に満足しています。						
16.3	自宅で一日中過ごすことができます。						

順番	項目	適応性について評点				
		1	2	3	4	5
適応性						
16 住宅						
16.4	タイの行事や祭りでさわがしい時も、自宅で満足過ごすことができます。					
16.5	水道光熱費に満足しています。					
16.6	家賃に満足しています。					
17 政治						
17.1	タイの政治問題をよく理解しています。					
17.2	タイの政治に対して意見を出したいと思っています。					
17.3	タイのデモ活動に慣れています。					
17.4	政治問題で、タイに生活したくなくなってきました。					
17.5	政治問題があるとき、ご生活に影響を与えています。					
18 考え方						
18.1	タイのサービスに満足しています。					
18.2	タイ人が一生懸命コミュニケーションをとろうとしてくれる時、憂いしいです。					
18.3	タイ人から習慣を理解しています。					
18.4	公共交通手段を使うことができます。					
18.5	タイの交通ルールに慣れています。					
18.6	タイの交通システムに慣れています。					
19 環境						
19.1	自宅の周りの施設に満足しています。					
19.2	タイの自然の観光地に満足しています。					
19.3	日常の環境汚染を避けられます。（pm2. 5やゴミなど）					
19.4	ゴルフやテニスなどのアクティビティーすることができます。					
19.5	歩道を問題なく歩いています。					
19.6	歩道の屋台で買い物することができます。					
19.7	洪水などの自然災害に対応することができます。					

順 番	項目	適応性について評点				
		1	2	3	4	5
適応性						
20 安全						
20.1	夜間の帰宅に慣れています。					
20.2	自宅のセキュリティシステムに慣れています。					
20.3	野良犬がたくさんいること慣れています。					
20.4	連日大雨の時に安全に過ごしています。					
20.5	歩道を安全に利用できています。					
20.6	慣れない所へ行くことに不安がありません。					

TNI

THAI - NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY

第4：生活の品質情報

アンケートにあなたが最も適切な項目に「レ」をご記入ください。以下の基準で 5 段階評価で評点してください。

評点 5 とてもそう思う

評点 4 そう思う

評点 3 どちらでもない

評点 2 そう思わない

評点 1 全くそう思わない

順 番	項目	適応性について評点				
		1	2	3	4	5
21 幸せ(リラックス、人生の問題に						
21.1	健康です。					
21.2	ちゃんと休みが取れています。					
21.3	祝日にご家族との時間があります。					
21.4	お寺でタンブンと托鉢することで幸せになっています。					
21.5	子供や孫に使ってあげるお金があります。					
21.6	社会に寄付しています。					
21.7	自分が思う通りに行動することできています。					
21.8	現在自分が持っているお金に満足しています。					
21.9	仕事に満足しています。					

22. 今まで、タイ社会への適応のはできますか。

☐ 1. できます

☐ 2. できなかった

ภาคผนวก ข.

ผลการคำนวณค่า IOC

TNI

ตารางที่ 35 ผลการตรวจคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ข้อคำถาม	ค่าคะแนนความสอดคล้องของ ผู้ทรงคุณวุฒิ			ผลการ คำนวณค่า IOC
	ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3	
ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม				
1. ท่านมาผ่านกระยะยาวอยู่ในจังหวัดใด				
1.1) กรุงเทพมหานคร	1	1	1	1.00
1.2) เชียงใหม่	1	1	1	1.00
1.3) อื่นๆ	1	1	1	1.00
2. เพศ				
2.1) ชาย	1	1	1	1.00
2.2) หญิง	1	1	1	1.00
3. ปัจจุบันท่านมีอายุเท่าใด				
3.1) ต่ำกว่า 25 ปี	1	1	1	1.00
3.2) 25-35 ปี	1	1	1	1.00
3.3) 36-46 ปี	1	1	1	1.00
3.4) 47 ปีขึ้นไป	1	1	1	1.00
4. สถานภาพ				
4.1) โสด	1	1	1	1.00
4.2) สมรส	1	1	1	1.00
4.3) หย่าร้าง/แยกกันอยู่	1	1	1	1.00
4.4) อื่นๆ	1	1	1	1.00
5. อาชีพ				
5.1) ทำงาน	1	1	1	1.00
5.2) เกษียณอายุ	1	1	1	1.00
5.3) อื่นๆ	1	1	1	1.00

ตารางที่ 35 ผลการตรวจคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย (ต่อ)

ข้อคำถาม	ค่าคะแนนความสอดคล้อง ของผู้ทรงคุณวุฒิ			ผลการ คำนวณค่า IOC
	ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3	
6. ระดับความสามารถในการใช้ภาษาอื่น นอกจากภาษาญี่ปุ่น				
6.1 ภาษาไทย (ด้านการพูด)				
6.1.1 สื่อสารไม่ได้	1	1	1	1.00
6.1.2 สื่อสารได้น้อย	1	1	1	1.00
6.1.3 สื่อสารได้ปานกลาง	1	1	1	1.00
6.1.4 สื่อสารระดับธุรกิจ	1	1	1	1.00
6.1.5 สื่อสารระดับเจ้าของภาษา	1	1	1	1.00
6.2 ภาษาไทย (ด้านการฟัง)				
6.2.1 สื่อสารไม่ได้	1	1	1	1.00
6.2.2 สื่อสารได้น้อย	1	1	1	1.00
6.2.3 สื่อสารได้ปานกลาง	1	1	1	1.00
6.2.4 สื่อสารระดับธุรกิจ	1	1	1	1.00
6.2.5 สื่อสารระดับเจ้าของภาษา	1	1	1	1.00
6.3 ภาษาไทย (ด้านการอ่าน-เขียน)				
6.3.1 สื่อสารไม่ได้	1	1	1	1.00
6.3.2 สื่อสารได้น้อย	1	1	1	1.00
6.3.3 สื่อสารได้ปานกลาง	1	1	1	1.00
6.3.4 สื่อสารระดับธุรกิจ	1	1	1	1.00
6.3.5 สื่อสารระดับเจ้าของภาษา	1	1	1	1.00
6.4 ภาษาอังกฤษ (ด้านการพูด)				
6.4.1 สื่อสารไม่ได้	1	1	1	1.00
6.4.2 สื่อสารได้น้อย	1	1	1	1.00
6.4.3 สื่อสารได้ปานกลาง	1	1	1	1.00
6.4.4 สื่อสารระดับธุรกิจ	1	1	1	1.00
6.4.5 สื่อสารระดับเจ้าของภาษา	1	1	1	1.00

ตารางที่ 35 ผลการตรวจคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย (ต่อ)

ข้อคำถาม	ค่าคะแนนความสอดคล้อง ของผู้ทรงคุณวุฒิ			ผลการ คำนวณ ค่า IOC
	ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3	
6. ระดับความสามารถในการใช้ภาษาอื่น นอกจากภาษาญี่ปุ่น (ต่อ)				
6.5 ภาษาอังกฤษ (ด้านการฟัง)				
6.5.1 สื่อสารไม่ได้	1	1	1	1.00
6.5.2 สื่อสารได้น้อย	1	1	1	1.00
6.5.3 สื่อสารได้ปานกลาง	1	1	1	1.00
6.5.4 สื่อสารระดับธุรกิจ	1	1	1	1.00
6.5.5 สื่อสารระดับเจ้าของภาษา	1	1	1	1.00
6.6 ภาษาอังกฤษ (ด้านการอ่าน-เขียน)				
6.6.1 สื่อสารไม่ได้	1	1	1	1.00
6.6.2 สื่อสารได้น้อย	1	1	1	1.00
6.6.3 สื่อสารได้ปานกลาง	1	1	1	1.00
6.6.4 สื่อสารระดับธุรกิจ	1	1	1	1.00
6.6.5 สื่อสารระดับเจ้าของภาษา	1	1	1	1.00

ตารางที่ 35 ผลการตรวจคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย (ต่อ)

ข้อคำถาม	ค่าคะแนนความสอดคล้อง ของผู้ทรงคุณวุฒิ			ผลการ คำนวณ ค่า IOC
	ท่านที่	ท่านที่	ท่านที่	
	1	2	3	
ตอนที่ 2 ข้อมูลการอาศัยในประเทศไทย				
7. ลักษณะที่พำนักระยะยาวในประเทศญี่ปุ่น เป็นการพำนักรูปแบบใด				
7.1) บ้านเดี่ยว	1	1	1	1.00
7.2) คอนโดมิเนียม	1	1	1	1.00
7.3) ห้องเช่า	1	1	1	1.00
7.4) อื่นๆ	1	1	1	1.00
8. ลักษณะที่พำนักระยะยาวในประเทศไทย				
8.1) บ้านเดี่ยว	1	1	1	1.00
8.2) คอนโดมิเนียม	1	1	1	1.00
8.3) โรงแรม	1	1	1	1.00
8.4) ห้องเช่า	1	1	1	1.00
8.5) อื่นๆ	1	1	1	1.00
9. การถือครองกรรมสิทธิ์ที่พำนักระยะยาว ในประเทศไทยเป็นแบบใด				
9.1) เช่า	1	1	1	1.00
9.2) เช่าซื้อ	1	1	1	1.00
9.3) ซื้อกรรมสิทธิ์เป็นเจ้าของ	1	1	1	1.00
9.4) อื่นๆ	1	1	1	1.00

ตารางที่ 35 ผลการตรวจคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย (ต่อ)

ข้อคำถาม	ค่าคะแนนความสอดคล้อง ของผู้ทรงคุณวุฒิ			ผลการ คำนวณ ค่า IOC
	ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3	
10. ระยะเวลาในการพำนักรในประเทศไทย				
10.1) 2 สัปดาห์ – 2 เดือน	1	1	1	1.00
10.2) 3 เดือน - 6 เดือน	1	1	1	1.00
10.3) 7 เดือน – 1 ปี	1	1	1	1.00
10.4) มากกว่า 1ปี	1	1	1	1.00
11. เหตุผลที่เลือกมาพำนักระยะยาว				
11.1) ค่าครองชีพถูก	1	1	1	1.00
11.2) ปลอดภัย	1	1	1	1.00
11.3) ถูกส่งมาทำงาน	1	1	1	1.00
11.4) มาตามครอบครัว เช่น สามี ภรรยา พ่อแม่	1	1	1	1.00
11.5) อื่นๆ	1	1	1	1.00
12. สถานที่ใดที่ท่านต้องการพำนักระยะยาว				
12.1) ใกล้สถานที่ทำงาน	1	1	1	1.00
12.2) ในเมือง	1	1	1	1.00
12.3) ชานเมือง	1	1	1	1.00
12.4) ใกล้การคมนาคม	1	1	1	1.00
12.5) อื่นๆ	1	1	1	1.00

ตอนที่ 3 การปรับตัว หมายถึง การดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมแห่งโลกที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ สิ่งที่มีมนุษย์ทุกคนจะต้องเผชิญไม่ว่าจะเป็นปัญหาด้านสังคม สภาพแวดล้อม อารมณ์ ย่อมสร้างความรำคาญ และความทุกข์ให้กับมนุษย์ ความไม่สบายกาย ไม่สบายใจ ส่งผลเสียต่อการทำงานบั่นทอนจิตใจให้แย่ลง จนกระทั่งเมื่อธรรมชาติได้สร้างกลไกบางอย่างให้กับมนุษย์เพื่อไว้เผชิญหน้ากับสภาวะทุกข์ทางจิตใจที่เกิดขึ้น กลไกธรรมชาติที่ว่านี้ เรียกว่าการปรับตัว (Adjustment) เพื่อให้มนุษย์มีความสามารถในการปรับตัวบุคคลและสุขภาพจิตที่ดี (เติมศักดิ์ คทวนิช. 2546:292)

ตารางที่ 36 ผลการตรวจคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยด้านการปรับตัว

ข้อคำถาม	ค่าคะแนนความสอดคล้อง ของผู้ทรงคุณวุฒิ			ผลการ คำนวณ ค่า IOC
	ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3	
13. การปรับตัวทางด้านสุขภาพ การปรับตัวด้านสุขภาพกายเนื่องจากประเทศไทยมีอากาศร้อนและ สภาพแวดล้อมเปลี่ยน พบว่าชาวญี่ปุ่นที่พำนักระยะยาวในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ มีการปรับตัวเรื่องเจ็บป่วยได้ง่าย และเรื่องต้องไปซื้อยาเองเมื่อไม่สบาย เพราะไม่มีประกันสังคม				
13.1 ท่านสามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพอากาศในประเทศไทย	1	1	1	1.00
13.2 ท่านสามารถไปซื้อยาได้ด้วยตัวท่านเอง	1	1	1	1.00
13.3 ท่านสามารถนอนหลับพักผ่อนได้เต็มที่	1	1	1	1.00
13.4 ท่านสามารถออกกำลังกายได้ตามที่ท่านต้องการ	1	1	1	1.00
14. ด้านอาหาร การปรับตัวด้านอาหารเนื่องจากรสชาติอาหารไม่ถูกปากจึงทำอาหารเอง				
14.1 ท่านสามารถปรับตัวกับรสชาติอาหารในประเทศไทย	1	1	1	1.00
14.2 ท่านสามารถนำวัตถุดิบไทยมาทำอาหารเองได้ที่บ้าน	1	1	1	1.00
14.3 ท่านสามารถรับประทานอาหารตามร้านข้างทาง	1	1	1	1.00
14.4 ท่านพอใจกับปริมาณอาหารในร้านอาหาร	1	1	1	1.00
14.5 ท่านสามารถทานอาหารไทยได้ทุกมื้อ	1	1	1	1.00

ตารางที่ 36 ผลการตรวจคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยด้านการปรับตัว (ต่อ)

ข้อคำถาม	ค่าคะแนนความสอดคล้อง ของผู้ทรงคุณวุฒิ			ผลการ คำนวณ ค่า IOC
	ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3	
15. ด้านทางสังคม การปรับตัวด้านทางสังคม มีการปรับตัวระดับปานกลาง เนื่องจาก เชียงใหม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกน้อย เมื่อเทียบกับประเทศญี่ปุ่น และ เชียงใหม่มีแหล่งท่องเที่ยวที่สวยงาม				
15.1 ท่านสามารถสื่อสารกับคนไทยได้	1	1	1	1.00
15.2 ท่านรู้สึกอยากแบ่งปันสิ่งของให้กับคนอื่น	1	1	1	1.00
15.3 ท่านปรับตัวเข้ากับวัฒนธรรมไทยได้	1	1	1	1.00
15.4 ท่านสามารถอยู่ร่วมกับเพื่อนบ้านได้ดี	1	1	1	1.00
15.5 ท่านสามารถแก้ไขปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นได้	1	1	1	1.00
16. ด้านบ้านเรือน การปรับตัวด้านบ้านเรือน ชาวญี่ปุ่นมีการปรับตัวระดับปานกลางเนื่องจากที่พักไม่สวยงาม และ กลางคืนมีเสียงดังในบริเวณที่อยู่อาศัย				
16.1 ท่านพอใจกับสภาพที่อยู่อาศัย	1	1	1	1.00
16.2 ท่านพอใจกับความปลอดภัยในที่อยู่อาศัย	1	1	1	1.00
16.3 ท่านสามารถอาศัยอยู่ในที่พักได้ทั้งวัน	1	1	1	1.00
16.4 ท่านพอใจกับที่อยู่อาศัยเมื่อต้องมีการจัดกิจกรรมของไทย	1	1	1	1.00
16.5 ท่านพอใจกับค่าน้ำ-ค่าไฟ เมื่อเทียบกับความเป็นอยู่	1	1	1	1.00
16.6 ท่านพอใจกับค่าที่อยู่อาศัยในแต่ละเดือน	1	1	1	1.00

ตารางที่ 36 ผลการตรวจคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยด้านการปรับตัว (ต่อ)

ข้อคำถาม	ค่าคะแนนความสอดคล้อง ของผู้ทรงคุณวุฒิ			ผลการ คำนวณ ค่า IOC
	ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3	
	17. ด้านการเมือง การปรับตัวด้านการเมืองชาวญี่ปุ่นที่ผ่านระยะยาวมีการปรับตัวระดับมากในเรื่องความไม่มั่นใจในสถานการณ์และการแสดงออกทางการเมืองที่ต่างกัน			
17.1 ท่านเข้าใจถึงปัญหาการเมืองในประเทศไทยอย่างดี	1	0	1	0.67
17.2 ท่านอยากแสดงความคิดเห็นเรื่องการเมืองในประเทศไทย	1	0	1	0.67
17.3 ท่านสามารถปรับตัวกับการมีการประท้วงต่างๆ	1	0	1	0.67
17.4 ท่านรู้สึกไม่ยากอาศัยในประเทศไทยเมื่อมีปัญหาทางการเมือง	1	1	1	1.00
17.5 ท่านได้รับผลกระทบกับงานเมื่อมีปัญหาทางการเมือง	1	1	1	1.00
18. ด้านทัศนคติ การปรับตัวด้านทัศนคติเนื่องจากชาวญี่ปุ่นมีทัศนคติด้านการใช้ชีวิตที่ต่างจากชาวไทย จึงทำให้ต้องมีการปรับตัวเรื่องการมีปัญหากับคนไทย				
18.1 ท่านพอใจกับบริการของประเทศไทย	1	1	1	1.00
18.2 ท่านมีความสุขเมื่อคนไทยพยายามจะสื่อสารกับท่าน	1	1	1	1.00
18.3 ท่านเข้าใจถึงลักษณะนิสัยของคนไทยเป็นอย่างดี	1	1	1	1.00
18.4 ท่านสามารถใช้การขนส่งสาธารณะ	1	1	1	1.00
18.5 ท่านเข้าใจกับการจราจรของประเทศไทย	1	1	1	1.00
18.6 ท่านเข้าใจถึงระบบการขนส่งของประเทศไทย	1	1	1	1.00

ตารางที่ 36 ผลการตรวจคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยด้านการปรับตัว (ต่อ)

ข้อคำถาม	ค่าคะแนนความสอดคล้อง ของผู้ทรงคุณวุฒิ			ผลการ คำนวณ ค่า IOC
	ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3	
19. ด้านสิ่งแวดล้อม การปรับตัวด้านสิ่งแวดล้อม มีการปรับตัวระดับมากในเรื่องการจัดการขยะที่ไม่ดีและถนนไม่สะอาดรวมถึงมีสิ่งกีดขวางอีกด้วย				
19.1 ท่านพอใจกับสิ่งอำนวยความสะดวกใน ละแวกที่อยู่อาศัย	1	1	1	1.00
19.2 ท่านพอใจกับแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ ในประเทศไทย	1	1	1	1.00
19.3 ท่านสามารถหลีกเลี่ยงมลภาวะใน ชีวิตประจำวันได้ (PM 2.5)	1	1	1	1.00
19.4 ท่านสามารถทำกิจกรรมต่างๆได้ เช่น ตีกอล์ฟ เล่นเทนนิส	1	1	1	1.00
19.5 ท่านสามารถเดินทางเท้าได้อย่างไม่มี ปัญหา	1	1	1	1.00
19.6 ท่านสามารถซื้อสินค้าต่างๆได้จาก ร้านค้าบนถนนฟุตบอลบาท	1	1	1	1.00
19.7 ท่านสามารถแก้ไขปัญหาต่างๆทาง ธรรมชาติได้ เช่น น้ำท่วม	1	1	1	1.00
20. ด้านความปลอดภัย การปรับตัวเรื่องการรักษาความปลอดภัยในที่พักน้อยเมื่อเทียบกับประเทศญี่ปุ่นที่มีความปลอดภัยสูงเป็นอันดับต้นๆของโลกทั้งนี้ เมื่อเปรียบเทียบระหว่างเชียงใหม่ กรุงเทพฯหรือเมืองอื่นๆแล้วจังหวัดเชียงใหม่ถือได้ว่ามีความปลอดภัยสูงกว่าที่อื่น				
20.1 ท่านสามารถปรับตัวเวลาเดินทางกลับ ที่อยู่อาศัยในเวลากลางคืนได้	1	1	1	1.00
20.2 ท่านสามารถปรับตัวปลอดภัยกับระบบ การรักษาความปลอดภัยในสถานที่พัก	1	1	1	1.00
20.3 ท่านสามารถปรับตัวกับความปลอดภัย เมื่อเหมือนสุนัขจรจัดจำนวนมาก	1	1	1	1.00

ตารางที่ 36 ผลการตรวจคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยด้านการปรับตัว (ต่อ)

ข้อคำถาม	ค่าคะแนนความสอดคล้อง ของผู้ทรงคุณวุฒิ			ผลการ คำนวณ ค่า IOC
	ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3	
20.4 ท่านสามารถปลอดภัยเมื่อฝนตกหนักติดต่อกัน	1	1	1	1.00
20.5 ท่านสามารถปรับตัวกับปลอดภัยเมื่อเดินทางเท้า	1	1	1	1.00
20.6 ท่านสามารถปรับตัวกับความปลอดภัยเวลาเดินทางไปพื้นที่ไม่คุ้นเคย	1	1	1	1.00

ตอนที่ 4 ความสุข หมายถึง สิ่งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ เป็นการมองชีวิต มองตัวเอง และมองผู้อื่น ดังนั้นความสุขจึงเกิดขึ้นได้กับคนทุกชนชั้นไม่ว่าผู้ดี มั่งมี หรือยากจน (เอ็ม ซากะ. 2533)

ตารางที่ 37 ผลการตรวจคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยด้านความสุข

ข้อคำถาม	ค่าคะแนนความสอดคล้อง ของผู้ทรงคุณวุฒิ			ผลการ คำนวณ ค่า IOC
	ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3	
21.1 ท่านมีสุขภาพที่แข็งแรง	1	1	1	1.00
21.2 ท่านมีเวลาพักผ่อนได้อย่างเพียงพอ	1	1	1	1.00
21.3 ท่านมีของขวัญให้ครอบครัวในวันเทศกาล	1	1	1	1.00
21.4 ท่านมีความสุขกับการตักบาตรในวันพระ	1	0	1	0.67
21.5 ท่านมีความสุขกับการให้เงินลูกหลาน	1	0	1	0.67
21.6 ท่านมอบเงินช่วยเหลือเพื่อสังคม	1	0	1	0.67
21.7 ท่านรู้สึกว่าได้ดำเนินกิจกรรมทุกอย่างตามที่ท่านต้องการ	1	1	1	1.00
21.8 ท่านรู้สึกว่าคุณมีความสุขกับเงินที่มีอยู่ในตอนนี้	1	1	1	1.00
21.9 ท่านรู้สึกว่าคุณมีความสุขในการทำงาน	1	1	1	1.00

จากผลการตรวจสอบสรุปค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามในแต่ละเรื่องของแบบสอบถาม เรื่องทักษะการสื่อสารการปรับตัวด้านวัฒนธรรมกับความสุขของคนญี่ปุ่นที่เข้ามาพำนักระยะยาวในประเทศไทย เฉลี่ยค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.67 การปรับตัวทางวัฒนธรรมด้านการเมือง และ ความสุขกับการให้เงินบุตรและหลาน เฉลี่ยค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.67 เรื่องความสุขกับการตกบาตรในวันพระและเรื่องมอบเงินช่วยเหลือเพื่อสังคม เฉลี่ยค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 พบว่า ค่าดัชนีความสอดคล้อง มีค่าระหว่าง 0.67 ถึง 1.00 ผู้วิจัยจึงนำแบบสอบถามไปทดสอบค่าความเชื่อมั่นในขั้นตอนต่อไป

2. การทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability) โดยผู้วิจัยจะนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นและผ่านการทดสอบจากผู้เชี่ยวชาญซึ่งได้ทำการปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เพื่อตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม โดยการหาคุณภาพแบบสอบถามใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางคอมพิวเตอร์หาค่าสัมประสิทธิ์แสดงความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ครอนบัค (Cronbach, 1990) โดยการตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามต้องได้ค่าสัมประสิทธิ์แสดงความเชื่อมั่นของแบบสอบถามไม่ต่ำกว่า 0.70 หลังจากการทดสอบได้ค่าสัมประสิทธิ์อยู่ระหว่าง 0.775 ถึง 0.918 จากนั้นผู้วิจัยจึงได้นำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจริง และเมื่อนำข้อมูลทั้งหมดมาทดสอบค่าสัมประสิทธิ์กับกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำนวน 428 คน อีกครั้ง ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นดังนี้

ตารางที่ 38 ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

ข้อคำถาม	ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น
1. ด้านการปรับตัว	
1.1. ด้านสุขภาพ	0.769
1.2. ด้านอาหาร	0.781
1.3. ด้านทางสังคม	0.843
1.4. ด้านบ้านเรือน	0.863
1.5. ด้านการเมือง	0.843
1.6. ด้านทัศนคติ	0.817
1.7. ด้านสิ่งแวดล้อม	0.825
1.8. ด้านความปลอดภัย	0.837
2. ด้านความสุข	0.865

3. การทดสอบความปกติของข้อมูล (Normality) สามารถวัดได้จากค่าสถิติ Skewness (SK : การกระจายที่สมมาตร) และค่า Kurtosis (KU : ความสูงของการกระจาย) (กรีซ แรงสูงเนิน. 2554 : 101) ได้กล่าวว่าช่วงค่าตัวเลข -3.0 ถึง +3.0 จะแสดงถึงการกระจายของข้อมูลแบบปกติ

3.1 การแจกแจงแบบปกติหรือโค้งปกติ จะเกิดขึ้นเมื่อข้อมูลชุดนั้นมี ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่ามัธยฐาน (Median) และค่าฐานนิยม (Mode) เท่ากันพอดี

3.2 การแจกแจงแบบเบ้ทางบวกหรือโค้งเบ้ขวา จะเกิดขึ้นเมื่อข้อมูลชุดนั้นมี ค่าฐานนิยม (Mode) น้อยกว่าค่ามัธยฐาน (Median) และค่ามัธยฐาน (Median) มีค่าน้อยกว่าค่าเฉลี่ย (Mean)

3.3 การแจกแจงแบบเบ้ทางลบหรือโค้งเบ้ซ้าย จะเกิดขึ้นเมื่อข้อมูลชุดนั้นมี ค่าเฉลี่ย (Mean) น้อยกว่าค่ามัธยฐาน (Median) และค่ามัธยฐาน (Median) มีค่าน้อยกว่าค่าฐานนิยม (Mode)

ตารางที่ 39 ค่าการแจกแจงของข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปร	Mean	Median	Mode	S.D.	Variance	SK	KU
1. การปรับตัวทางวัฒนธรรม							
1.1 ด้านสุขภาพ	3.77	3.75	3.75	0.839	0.70	-0.272	-0.594
1.2 ด้านอาหาร	3.66	3.80	3.80	0.797	0.64	-0.607	0.087
1.3 ด้านทางสังคม	3.45	3.60	3.40	0.816	0.67	-0.477	0.023
1.4 ด้านบ้านเรือน	3.75	3.67	3.67	0.745	0.57	-0.324	-0.147
1.5 ด้านการเมือง	3.00	3.00	3.20	0.859	0.74	-0.019	-0.425
1.6 ด้านทัศนคติ	3.64	3.67	3.67	0.715	0.51	-0.481	0.339
1.7 ด้านสิ่งแวดล้อม	3.41	3.42	3.71	0.756	0.57	-0.247	-0.153
1.8 ด้านความปลอดภัย	3.43	3.50	3.50	0.793	0.63	-0.215	-0.90
2. ด้านความสุข	3.36	3.44	3.56	0.757	0.57	-0.147	-0.362

จากตารางที่ 39 แสดงผลการทดสอบการแจกแจงของข้อมูล ตัวแปรการปรับตัวทางวัฒนธรรมจำนวน 8 ตัวแปร ตัวแปรด้านความสุข จำนวน 1 ตัวแปร รวมทั้งสิ้น 9 ตัวแปร โดยนำเสนอค่าเฉลี่ย (Mean) ค่ามัธยฐาน (Median) ค่าฐานนิยม (Mode) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ความแปรปรวน (Variance) การกระจายที่สมมาตร (Skewness) และความสูงของการกระจาย (Kurtosis) พบว่า การแจกแจงข้อมูลทั้ง 9 ตัวแปร มีการแจกแจงแบบปกติ เพื่อให้เกิดความเชื่อมั่นในการทดสอบความปกติของข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบทางสถิติโดยใช้สถิติ Kolmogorov-Smirnov Test (K-S Test) พบว่าข้อมูลทั้ง 9 ตัวแปรมีการแจกแจงปกติ